

ZVIJER U NJEMU III

J.R. WARD

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
ZVIJER U NJEMU

znanje

Posvećeno: tebi.

*Baš i nismo najbolje počeli, zar ne?
Ali onda sam spoznala istinu o tebi i zaljubila se.
Hvala ti što si mi dopustio da vidim stvari tvojim
očima i stavim se na tvoje mjesto.
Jednostavno si tako... prekrasan.*

RJEČNIK POJMOVA TE VLASTITIH IMENA I NAZIVA

Bratstvo crnog bodeža (vi. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira

0 njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvardjeva (vi. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. Degrade se mora probosti nožem kroz srce, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vi. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

Grobnica (vi. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima degrada. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvardjevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir potčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Cuvardjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Cuvardjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Omega (vi. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Cuvardjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Cuvardjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vi. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reaguju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mušjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

Sjenosvijet (vi. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan (im.) Clan služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog Kodesa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelana (im.) Vampirica združena s mušjacom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

vampir (im.) Clan vrste koja se razlikuje od Homo sapiensa. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

1.

»K vragu, V., ubijaš me u pojam«, rekao je Butch O'Neal kopajući po ladici s čarapama u kojoj je tražio crnu svilu, a uspijevaio pronaći samo bijeli pamuk. »Ne, čekaj.« Izvukao je jednu dokoljenku. Nije baš neki uspjeh.

»Murjače, da te stvarno ubijam, čarape bi ti bile zadnja stvar na pameti.«

Butch je bacio pogled na cimera. Još jedan obožavatelj Red Soxa. Njegov... pa, jedan od njegova dva najbolja prijatelja.

A slučajno su obojica bili vampiri. Vishous je upravo bio izišao iz tuša. Oko struka je omotao ručnik i ponosno paradirao svoja snažna prsa i ruke. Navlačio je crnu kožnu motorističku rukavicu i prekrivao njome tetovažu na lijevoj šaci.

»Zar baš moraš nositi moje fine crne čarape?«

V. se osmjehnuo, a očnjaci su mu zabljesnuli usred kozje bradice.

»Udobne su.«

»Zašto ne zamoliš Fritza da ih i tebi nabavi?«

»Čovječe, Fritz je previše zauzet tvojom opsesijom odjećom.«

Dobro, možda je Butch nedavno došao u dodir sa svojim unutarnjim Versaceom, iako nitko ne bi ni pomislio da ga nosi i kako se teško može nabaviti još desetak pari svilenih čarapa?

»Pitat ću ga u tvoje ime.«

»Pravi si džentlmen.« V. je odmaknuo tamnu kosu s čela. Nakratko se pokazala tetovaža na njegovoj lijevoj sljepoočnici, da bi ubrzo opet nestala ispod kose. »Treba ti Escalade večeras?«

»Da, hvala.« Butch je na bosc noge navukao Guccijeve mokasinke.

»Znači, ideš se vidjeti s Marissom?«

Butch je klimnuo glavom.

»Moram znati na čemu sam. Ovako ili onako.«

A imao je osjećaj da će biti onako.

»Ona je dobra ženka.«

Definitivno jest, što je vjerojatno razlog zbog kojeg mu ne odgovara na pozive. Bivši policajci koji vole scotch, ženama baš i nisu poželjni

za veze, bile one ljudi ili vampiri. Naravno, ni činjenica da ne pripada njezinoj vrsti nije mu išla u prilog.

»Dobro, murjače, Rhage i ja popit ćemo koju u One Eyeu. Potraži nas ondje kad završiš... «

Pozornost su im privukli udarci koji su zvučali kao da netko maljem razvaljuje ulazna vrata. V. je bolje namjestio ručnik.

»Dovraga, ljepotan će morati naučiti koristiti zvonce.«

»Probaj ti razgovarati s njim. Mene ne sluša.«

»Rhage ne sluša nikoga.« V. je lagano potrčao niz hodnik.

Dok je buka jenjavala, Butch je prišao svojoj svakim danom sve bogatijoj zbirci kravata. Odabrao je blijedoplavi Brioni, zadignuo ovratnik bijele košulje i namjestio svilenu kravatu oko vrata. Dok je hodao prema dnevnom boravku, čuo je Rhagea i V.-a kako razgovaraju uz 2Pacovu pjesmu *RUstill down?*.

Morao se nasmijati. Covječe, život ga je znao odvesti na razne strane, većinom ružne, ali nije mogao ni zamisliti da će jednoga dana živjeti sa šestoricom vampirskih ratnika. Ni da će sa strane promatrati njihova nastojanja da zaštite svoju skrivenu, sve malobrojniju vrstu. A ipak, sada je pripadao *Bratstvu crnog bodeža*. On, Vishous i Rhage bili su fantastičan trojac.

Rhage je živio s ostatkom Bratstva u glavnoj kući na drugom kraju dvorišta, ali trojka se družila u portirskoj kućici u kojoj su se smjestili V. i Butch. Rupa, kako su je sada zvali, bila je super gajba u usporedbi s ćumezom u kojem je Butch prije živio. Imala je dvije spavaće sobe s kupaonicama, čajnu kuhinju te dnevni boravak uređen u privlačnom postmodernističko-studentskom stilu: dva kožna kauča, plazma-televizor visoke definicije, stolni nogomet te posvuda razbacane sportske torbe.

Kada je ušao u glavnu sobu, Butcha je zabljesnula Rhageova pojava: crni kožni kaput spuštao mu se od ramena do gležnjeva, a crna potkošulja bila mu je uvučena u kožne hlače. U vojničkim čizmama bio je visok oko metar devedeset. Vampir je u toj kombinaciji jednostavno bio zgodan preko svake mjere. Čak i provjerenom hetero tipu poput Butcha.

Jebator je kršio zakone fizike koliko je bio privlačan. Plava mu je kosa straga bila kratko ošišana, dok je naprijed bila duža. Tirkiznoplave oči bile su boje mora na Bahamima. U usporedbi s

njim, Brad Pitt izgledao je poput kandidata za plastičnu operaciju u emisiji *Reži me*.

No unatoč tomu što je bio šarmer, nije bio mamina maza. Iza očaravajućeg izgleda vrebalo je nešto tamno i ubojito, a bilo je očito na prvi pogled. Odavao je dojam tipa koji bi se smiješio i dok bi stvari rješavao šakama, čak i ako bi pritom pljuvao vlastite zube.

»Što ima, Hollywood?« upitao je Butch.

Rhage se osmjehnuo i otkrio blistav niz bisernobijelih zuba s dugačkim očnjacima.

»Vrijeme je za izlazak, murjače.«

»Dovraga, vampiru, zar ti sinoć nije bilo dosta? Ona crvenokosa izgledala je kao pun pogodak. A i njezina sestra isto.« »Znaš mene. Nezasitan sam.«

Da, srećom po Rhagea, postojao je nepresušan izvor žena koje su bile više no sretne što mogu zadovoljiti njegove potrebe. I dragi Isuse, tip ih je uzimao. Nije pio. Nije pušio. Ali zato je mijenjao žene kao nitko drugi koga je Butch ikada upoznao.

A ne može se reći da je Butch poznavao mnogo čednih tipova. Rhage je pogledao prema V.-u.

»Oblači se, čovječe. Ili se misliš pojaviti u One Eyeu u ručniku?«

»Prestani mi štopati, brate.«

»Onda mrdni guzicu.«

Vishous je ustao od stola koji je bio natrpan s toliko računalne opreme da bi se i Bili Gates popalio da je vidi. Iz tog je kontrolnog centra V. upravljao sigurnosnim i nadzornim sustavima u cijelom kompleksu, uključujući glavnu rezidenciju, podzemne dvorane za obuku, Grobnicu i Rupu, kao i sustav podzemnih tunela koji su povezivali zgrade. Kontrolirao je sve: pomične čelične kapke ugrađene na svim prozorima, brave na čeličnim vratima, temperaturu u prostorijama, svjetla, sigurnosne kamere, glavna vrata.

V. je sam postavio svu opremu prije nego što je prije tri tjedna Bratstvo uselilo u kompleks. Zgrade i tuneli postojali su od početka dvadesetog stoljeća, no većinu tog vremena nisu bili u upotrebi. No nakon srpanjskih događaja donesena je odluka da se sve operacije Bratstva objedine te su svi došli ovamo.

V. je otišao u svoju sobu, a Rhage je iz džepa izvadio lizalicu, odmotao crveni papir i stavio je u usta. Butch je osjećao da tip zuri u njega. Nije ga iznenadilo kada ga je brat počeo obrađivati.

»Pa dakle, murjače, ne mogu vjerovati da se toliko sređuješ za odlazak do One Eyea. Mislim, ovo je previše, čak i za tebe. Kravata, manšete... te su ti nove, zar ne?«

Butch je izravnao kravatu te posegnuo za jaknom Tom Ford koja mu je pristajala uz crne hlače. Nije se htio upuštati u razgovor o Marissi. Već je i usputno spominjanje te teme s V.-om bilo dovoljno. Uostalom, što je mogao reći?

Oborila me s nogu kada sam je upoznao, ali me zadnja tri tjedna izbjegava. Zato, umjesto da shvatim poruku, idem k njoj puzati i preklinjali poput nekog očajnog luzera.

Da, baš se htio time hvaliti pred gospodinom Savršenim, čak i ako mu je tip bio dobar prijatelj. Rhage je prevrtao lizalicu po ustima.

»Reci mi nešto. Zašto se toliko trudiš oko odjeće? Steta svih tih priprema. Hoću reći, cijelo te vrijeme gledam kako odbijaš ženke u baru. Sto, čuvaš se za brak?«

»Aha. U pravu si. Odlučio sam živjeti u apsolutnoj apstinenciji dok ne stanem pred oltar.«

»Daj, stvarno me zanima. Čuvaš se za nekoga?« Kada Butch nije ništa odgovorio, vampir se lagano nasmijao. »Poznajem li je?«

Butch je stisnuo oči razmišljajući o tome bi li razgovor brže završio ako bi držao jezik za zubima. Vjerojatno ne. Kada bi se Rhage nečega uhvatio, ne bi odustajao dok ne bi zaključio da je dobio što je htio. Razgovarao je na isti način na koji je i ubijao.

Rhage je tužno zavrtio glavom.

»Zar te ne želi?«

»Saznat ćemo večeras.«

Butch je provjerio kako stoji s lovom. U šesnaest godina rada kao detektiv u odjelu za umorstva nije baš uspio napuniti džepove. No otkako visi s Bratstvom? Imao je više zelembaća no što ih je stizao potrošiti.

»Sretan si ti, murjače.«

Butch ga je pogledao.

»Kako si to zaključio?«

»Uvijek sam se pitao kako bi bilo skrasiti se s dostojnom ženkom.«

Butch se nasmijao. Tip je bio bog seksa, erotska legenda svoje vrste. V. je rekao da se priče o Rhageu prenose s oca na sina kada kucne pravi čas. Pomisao na njega kao nečijeg supruga bila je apsurdna.

»Okej, Hollywood, koja je poanta? Ajde, ispali.«

Rhage se trznuo i skrenuo pogled.

Svih mu svetaca, tip je mislio ozbiljno,

»Covječe, slušaj, nisam htio... «

»Ma ne, u redu je.« Osmijeh se vratio, ali oči su mu bile prazne. Odšetao je do koša za smeće i bacio štapić od lizalice. »Hoćemo li se više pokupiti? Dosadilo mi je čekati vas dvojicu.«

Mary Luce uvezla se u garažu, ugasila Hondu Civic i zabuljila u lopate za snijeg koje su ispred nje visjele s prečki. Iako joj dan nije bio naporan, bila je umorna. Javljanje na telefon i odlaganje papira u odvjetničkom uredu nije bilo zahtjevno, ni fizički ni mentalno. Stoga stvarno ne bi trebala biti premorena. No možda je u tome stvar. Venula je jer joj ništa na poslu nije predstavljalo izazov.

Je li moguće da je vrijeme da se vrati djeci? Naposljetku, za to se školovala. To je voljela. To ju je nadahnjivalo. Rad s autističnom djecom i pronalaženje načina da im pomogne da komuniciraju ispunjavao ju je na bezbroj razina, i osobnih i profesionalnih. A dvogodišnja stanka nije bila njezin izbor. Možda bi se trebala javiti u centar da provjeri imaju li slobodnih mjesta. Čak i ako nemaju, može volontirati dok se nešto ne oslobodi.

Da, sutra će to učiniti. Nema razloga za čekanje.

Mary je zgrabila torbicu i izašla iz auta. Dok su se vrata garaže spuštala, otišla je do prednje strane kuće pokupiti poštu. Dok je pregledavala račune, zastala je i omirisala hladnu listopadsku noć. Sinusi su joj zujali. Jesen je još prije mjesec dana pomela ostatke ljeta, a hladan vjetar iz Kanade najavio je promjenu godišnjih doba. Voljela je jesen. A u unutrašnjosti države New York po njezinu je mišljenju jesen bila posebno lijepa.

Grad Caldwell u državi New York, gdje je rođena i gdje će najvjerojatnije umrijeti, bio je više od sat vremena vožnje sjeverno od

Manhattana, pa se tehnički smatrao »sjeverom« države. Podijeljen na pola rijekom Hudson, Caldie, kako su ga zvali starosjedioci, bio je tipičan američki grad srednje veličine. Bogate četvrti, siromašne četvrti, loše četvrti, normalne četvrti. Supermarketi i restorani s brzom hranom. Muzeji i knjižnice. Prigradski trgovački centri koji su dokrajčivali posrnuli centar. Tri bolnice, dva manja fakulteta i brončani kip Georgea Washingtona u parku.

Nagnula je glavu i pogledala zvijezde, misleći kako joj nikad ne bi palo na pamet otići. Nije bila sigurna je li to pokazatelj odanosti ili nedostatka mašte.

Možda je stvar u njezinoj kući, pomislila je uputivši se prema ulaznim vratima. Nekadašnji štagalj prenamijenjen u kuću nalazio se na rubu stare farme, a ponudu za kupnju dala je petnaest minuta nakon što je završila obilazak s agentom za nekretnine. Prostorije su bile male i udobne. Bila je... divna. Zbog čega ju je i kupila prije četiri godine, odmah nakon što joj je umrla majka. Tada joj je trebalo nešto divno, a ujedno i potpuna promjena okoline. Njezin štagalj bio je sve što njezin djetinji dom nije bio. Ovdje su borove daske na podu bile boje meda, lakirane, bez mrlja. Namještaj je bio iz trgovine Crate & Barrel, potpuno nov, ništa staro i otrcano. Tepisi su bili od prirodnih materijala, mekani i obrubljeni brušenom kožom. Sve, od navlaka za naslonjace i zavjesa do zidova i stropa, bilo je kremasto bijelo.

U unutarnjem ju je uređenju vodila njezina odbojnost prema tami. Osim toga, ako je sve varijacija na bež, znači da se sve slaže, zar ne?

Odložila je ključeve i torbicu u kuhinji te dohvatila telefon. Aparat je rekao: *Imate... dvije... nove poruke.*

»Bok, Mary, Bill je. Slušaj, mislim da ću prihvatiti tvoju ponudu. Bilo bi super ako bi me večeras mogla zamijeniti u udruzi na sat ili dva. Ako se ne javiš, pretpostavit ću da si još uvijek slobodna. Hvala još jedanput.«

Uz bip je izbrisala poruku.

»Mary, zovem iz ordinacije doktorice Deila Croce. Htjeli bismo da dođete na kontrolu vezanu uz liječnički. Možete li nas, molimo vas, nazvati kada dobijete ovu poruku da dogovorimo termin? Naći ćemo vremena za vas. Hvala, Mary.«

Mary je odložila telefon. Drhtanje je počelo u koljenima te se polako širilo prema mišićima u bedrima. Kada je stiglo do trbuha, došlo joj je da otrči u kupaonicu.

Kontrola. Naći ćemo vremena za vas.

Vratila se, pomislila je. Leukemija se vratila.

2.

»Kog ćemo mu vruga reći? Bit će ovdje za dvadeset minuta!«

Gospodin O. nezainteresirano je promatrao teatralni nastup svog kolege degrada, pomislivši da će se idiot, ako nastavi toliko skakutati, pretvoriti u dječji pogo-štap. Ali kvragu, E. je bio sjeban. Razlog zbog kojega ga je njegov sponzor uopće uveo u Degradacijsko društvo bio mu je potpuno nepojmljiv. Tip je bio slabo motiviran. Nije imao koncentracije. A nije pokazivao ni nikakve naznake snage potrebne da izdrži novi smjer kojim se kretao njihov rat protiv vampirske vrste.

»Što ćemo...«

»Mi mu nećemo reći ništa«, rekao je O. ogledavajući se po podrumu. Noževi, britve i čekići ležali su neuredno razasuti na jeftinoj polici u kutu. Posvuda je bilo lokvica krvi, ali ne i ispod stola, gdje su se trebale nalaziti. A zahvaljujući E.-ovim ranama, crvena je krv bila pomiješana sa sjajnocrnim tekućinom.

»Ali vampir je pobjegao prije nego što smo išta saznali od njega!«

»Hvala na obavijesti.«

Njih su dvojica upravo bila počela obrađivati mužjaka kada je O. izašao pomoći nekim degradima. Dok ga nije bilo, E. je izgubio kontrolu nad vampirom, zaradio nekoliko posjekotina i ostao samotno krvariti u kutu podruma.

Onaj njihov nadržani šef će podivljati, a iako ga je O. prezirao, on i gospodin X. imali su nešto zajedničko: nisu trpjeli aljkavost.

O. je još neko vrijeme promatrao E.-a kako poskakuje uokolo, a onda je u njegovim nervoznim pokretima pronašao rješenje i trenutačnog i dugoročnog problema. Kada se O. nasmiješio, blesavi E. djelovao je kao da mu je laknulo.

»Ništa se ti ne brini«, promrmljao je O. »Reći ću mu da smo iznijeli leš i ostavili ga u šumi da ga sunce sredi. Nije problem.« »Ti ćeš razgovarati s njim?«

»Naravno, stari. Ali ti se radije pokupi. Bit će ozbiljno ljut.«
E. je klimnuo i jurnuo prema vratima. »Vidimo se.«

Aha, reci pa-pa, šupčino, pomislio je O. bacivši se na čišćenje podruma. Ustrana kućica u kojoj su radili, izvana je izgledala neupečatljivo, stisnuta između izgorjele olupine koja je nekad bila gril-restoran i na propast osuđenog pansiona. Taj dio grada, mješavina neuglednih stambenih zgrada i sumnjivih poslovnih objekata, bio je savršen za njihove potrebe. Tu ljudi nisu izlazili nakon što bi pala noć, obračuni vatrenim oružjem bili su jednako uobičajeni kao i automobilski alarmi, a nitko ne bi reagirao ako bi netko tu i tamo malo zavrištao.

Osim toga, pristup mjestu bio je vrlo jednostavan. Zahvaljujući lokalnim kriminalcima, sve su ulične svjetiljke bile razbijene, a osvjetljenje iz okolnih kuća bilo je zanemarivo. Dodatna je pogodnost bila i to što je kuća imala zaseban ulaz u podrum. Unošenje i iznošenje vreća s tijelima nije predstavljalo nikakav problem.

No čak i kada bi netko nešto vidio, taj se sigurnosni rizik mogao riješiti u trenu. Nitko ne bi bio iznenađen. Ovdašnje bijelo smeće bilo je nadareno za pronalaženje puta do groba. Uz obiteljsko nasilje i ispijanje piva, to je vjerojatno bila još jedna jedina vještina kojom su se mogli pohvaliti.

O. je uzeo nož i obrisao E.-ovu crnu krv s oštrice. Podrum nije bio velik, a strop je bio nizak, no bilo je dovoljno mjesta za stari stol koji su koristili kao radnu stanicu i natučenu policu na kojoj su držali instrumente. Ipak, O. je smatrao da im taj prostor ne odgovara. U njemu nije bilo moguće sigurno i pouzdano držati vampira, što je značilo da gube važno sredstvo uvjeravanja. Vrijeme izjeda mentalne i tjelesne sposobnosti. Ako ga se pravilno koristi, protjecanje dana može biti jednako učinkovito kao bilo koji alat za lomljenje kostiju.

Ono što je O. želio bilo je neko mjesto skriveno u šumi, dovoljno veliko da u njemu može dulje vrijeme držati zarobljenike. Budući da se vampiri pretvaraju u prah čim svane, treba ih držati podalje od sunca. No kada bi ih samo zaključao u sobu, riskirao bi da mu se jednostavno dematerijaliziraju pred nosom. Trebalo mu je nešto čelično u čemu bi ih mogao zatočiti...

Gore se začuo zvuk zatvaranja stražnjih vrata, a zatim koraka koji su se spuštali niz stube. Gospodin X. stao je pod žarulju bez sjenila. Visoki degrad bio je visok otprilike metar devedeset i građen kao

ragbijaš. Kao i svi ubojice koji su već dugo bili u Društvu, izbljedio je. Kosa i koža bile su mu boje brašna, a šarenice prozirne i bezbojne poput prozorskog stakla. Baš kao i O., bio je odjeven u standardnu degradsku uniformu: crne kargo-hlače i crnu dolčevitu, s oružjem skrivenim pod kožnom jaknom.

»Pa recite mi, gospodine O., kako posao?«

Kao da kaos u podrumu nije bio dovoljan odgovor na to pitanje.

»Jesam li ja glavni u ovoj kući?« odlučno je upitao O. Gospodin X. nemarno je odšetao do police i uzeo dlijeto. »Na neki način, da.«

»Je li mi, dakle, dopušteno pobrinuti se da se ovo«, rukom je pokazao na nered, »ne ponovi?«

»Pojedini su nebitni. Pobjegao je civil.« »Hoće li preživjeti?« »Ne znam.«

»Jesi li ti bio ovdje kada se to dogodilo?« »Ne.«

»Ispričaj mi što se dogodilo.« Gospodin X. nasmiješio se kada je tišina potrajala. »Znaš, gospodine O., ta tvoja odanost mogla bi te skupo stajati. Zar ne želiš da kaznim pravoga krivca?«

»Siguran sam da je tako. No ako mi ne kažeš, možda ću ipak morati na tebi naplatiti cijenu neuspjeha. Je li to toga vrijedno?«

»Ako krivca smijem kazniti po svome, jest.«

Gospodin X. se nasmijao.

»Mogu zamisliti što to znači.«

O. je čekao, promatrajući kako se svjetlost presijava na oštrom vršku dlijeta dok je gospodin X. hodao prostorijom.

»Spojio sam te s pogrešnim čovjekom, zar ne?« promrmlijao je gospodin X. podižući lisičine s poda. Odložio ih je na policu. »Mislio sam da bi se gospodin E. mogao uzdignuti do tvoje razine. To se nije dogodilo. I drago mi je što si mi se obratio prije nego što si ga kaznio. Obojica znamo koliko voliš djelovati samostalno. I koliko me to ljuti.« Gospodin X. pogledao je preko ramena i uperio svoje mrtve oči u O.-a. »S obzirom na sve to, a naročito zato što si najprije došao k meni, gospodin E. je tvoj.«

»Želim imati publiku.« »Svoj eskadron?« »I druge.«

»Ponovno se pokušavaš dokazati?«

»Želim povisiti standarde.«

Gospodin X se hladno nasmiješi:

»Ti si jedno malo arogantno kopile, zar ne?«

»Rekao bih da smo tu negdje.«

O. je iznenada shvatio da ne može pomicati ruke i noge. Gospodin X. već je i prije izveo to sranje s paraliziranjem, pa stvar i nije bila toliko neočekivana. No tip je još uvijek držao dljeto i opasno mu se približavao. O. se borio protiv blokade, preznojavajući se od uzaludnog truda. Gospodin X. toliko mu se približio da su im se prsa dodirivala. O. je osjetio kako mu je nešto lagano dodirnulo guzicu.

»Zabavi se, sine«, prošaptao mu je X. u uho. »Ali učini si uslugu. Ne zaboravi da, ma koliko bio dobar, još uvijek nisi ja. Vidimo se kasnije.«

Tip je izašao iz podruma. Vrata u prizemlju otvorila su se i zatvorila.

Čim se opet mogao micati, O. je posegnuo u stražnji džep. Gospodin X. ostavio mu je dljeto.

Rhage je izašao iz Escaladea i promotrio tamu oko One Eyea, nadajući se da će ih zaskočiti koji degrad. Nije očekivao da će mu se posrećiti. On i Vishous već su te večeri sate proveli lunjajući ulicama i pronašli frišku figu. Nisu čak ništa ni vidjeli. Bilo je to jebeno jezovito.

A za nekoga kao što je Rhage, kome su borbe bile neophodne iz osobnih razloga, bilo je i dozlaboga frustrirajuće. Kao i sve stvari, međutim, rat između Degradacijskog društva i vampira odvijao se u ciklusima, a trenutno je vladalo mirnije razdoblje. Što je imalo smisla. U srpnju je Bratstvo crnog bodeža uništilo lokalni degradski centar za novačenje i desetak njihovih najboljih ljudi. Degradi su očito izviđali situaciju.

Hvala Bogu, bilo je i drugih načina da iskali svoje porive. Pogledao je prostrano leglo opačina koje je članovima Bratstva trenutno pa su klijentelu činili motociklisti i građevinci, siledžije koji su više naginjali zatucanosti nego eleganciji. Bar je bio tipično mjesto za gašenje žeđi. Jednoetažna zgrada okružena prstenom asfalta. Parkiralište su zauzimali kamioneti, osobni automobili američke proizvodnje i Harleyji. Sa sićušnih su prozora blještale reklame za pivo u crvenoj, plavoj i žutoj boji, Coors, Bud Light i Michelob.

Tu se nisu pili Corona i Heineken.

Dok je zatvarao vrata automobila, osjećao je da mu tijelo treperi, koža ga pecka, a snažni mu se mišići trzaju. Istegnuo je ruke nastojeći se malo opustiti. Nije ga iznenadilo što to nije imalo nikakva učinka. Njegova se kletva budila i počinjala ga gurati u opasnom smjeru. Ako se uskoro nekako ne ispuca, imat će ozbiljnih problema. Dovraga, postat će ozbiljan problem.

Hvala ti najljepša, Čuvarđjevo.

Kao da nije bilo dovoljno što se rodio kao tempirana bomba sastavljena od pretjerane tjelesne snage, sjeban zbog podarene mu silovitosti koju nije znao ni cijeniti ni kontrolirati. Ne, morao je još stati na žulj mističnoj ženki koja je gospodarila njihovom vrstom. Čovječe, kako je samo veselo dodala još jedan sloj sranja na hrpu gnoja s kojom se rodio. I tako bi sada, ako ne bi uspijevaao redovito pronaći ispušni ventil, postajao smrtonosan.

Borbe i seks bile su jedine stvari koje su mu donosile olakšanje, a on ih je koristio kao dijabetičar inzulin. Kada im je imao pristup u redovitim, odmjerenim dozama, lakše je održavao ravnotežu, no ni to nije uvijek bilo dovoljno. A kada bi puknuo, svi bi se gadno proveli, uključujući i njega.

Zaboga, bio je tako umoran od tog zatočeništva u vlastitu tijelu, od udovoljavanja njegovim potrebama, od nastojanja da se ne izgubi u divljačkom zaboravu. Naravno, njegovo privlačno lice i snažno tijelo bili su divni i krasni. No oboje bi ih zamijenio za neku koščatu i ružnu luzersku vanjštinu ako bi tako dobio malo mira. Dovraga, nije se više ni sjećao što je to smirenost. Nije se više sjećao tko je.

To rastapanje njegovog ja počelo je prilično brzo. Samo nekoliko godina nakon što je proklet, prestao se nadati da će pronaći ikakvo istinsko olakšanje i pokušao jednostavno preživljavati tako da nikoga ne ozlijedi. Tada je započelo njegovo lagano umiranje, a sada, više od stotinu godina poslije, bio je manje-više umrtvljen, tek lijepo ukrašen izlog i isprazan šarm.

U svakom bitnom smislu prestao se pokušavati pretvarati da je išta osim prijetnje. Jer istina je bila da u njegovoj blizini nitko nije bio siguran. To je bilo ono što ga je zaista ubijalo, čak i više od tjelesne boli koju je morao trpjeti kada bi kletva podignula glavu. Živio je u

strahu da će ozlijediti nekoga od braće. A u zadnjih mjesec dana, i Butcha.

Rhage je zaobišao terenac i pogledao ljudskog mušjaka kroz vjetrobransko staklo. Čovjee, tko bi ikada pomislio da će se sprijateljiti s Homo sapiensom.

»Onda se vidimo poslije, murjače?«

Butch je slegnuo ramenima.

»Ne znam.«

»Sretno, stari.«

»Bit će kako bude.«

Rhage je tiho opsovao dok se Escalade udaljavao, a on i Vishous su krenuli preko parkirališta.

»Tko je u pitanju, V.? Jedna od nas?« »Marissa.«

»Marissa? Misliš, Wrathova bivša klan Marissa?« Rhage je odmahnuo glavom. »O, čovječe, moram znati detalje. V., moraš mi reći.« »Ne gnjavim ga zbog toga. Ni ti ne bi trebao.« »Zar te ne zanima?«

V. nije odgovorio. Stajali su pred glavnim ulazom u bar. »Pa naravno. Ti već znaš, zar ne?« rekao je Rhage. »Znaš što će se dogoditi.«

V. nije odgovorio dok su stigli do ulaza u bar.

»U redu, ti znaš, zar ne?« reče Rhage. »Ti znaš šta će se desiti.« V. je spustio ruku na vrata i zaustavio ga. »Čuj, V., jesi li ikad sanjao o meni? Jesi li ikada vidio što mene čeka?«

Vishous je okrenuo glavu. Pod neonskim svjetlom reklame za Coors lijevo mu se oko, ono okruženo tetovažama, potpuno zacrnilo. Zjenica se jednostavno proširila dok nije progutala čitavu šarenicu i bijeli dio očne jabučice, dok nije ostalo ništa osim rupe.

Bilo je to kao da gledaš u beskonačnost. Ili možda u Sjeno-svijet dok umireš.

»Zaista želiš znati?« rekao je brat.

Rhage je pustio da mu ruka padne uz tijelo.

»Samo me jedno zanima. Hoću li poživjeti dovoljno dugo da se riješim kletve? Znaš, da pronađem bar malo mira?«

Vrata su se rastvorila i kroz njih je kao kamion izvan kontrole izletio neki pijanac. Tip se bacio u grmlje, povratio, a zatim ostao ležati licem na asfaltu.

Smrt je jedan od sigurnih načina da se pronađe mir, pomislio je Rhage. A svi umiru. Čak i vampiri. Kad tad. Nije ponovno pogledao brata u oči.

»Zaboravi, V. Ne želim znati.«

Jedanput je već proklet i još ga je devedeset jedna godina dijelila od slobode. Devedeset jedna godina, osam mjeseci i četiri dana do kraja kazne, do dana kada zvijer više neće biti dio njega. Zašto bi se dobrovoljno izložio kozmičkom pehu, na primjer, saznao da neće poživjeti dovoljno dugo da se oslobodi te proklete stvari?

»Rhage.«

»Molim?«

»Reći ću ti ovo. Tvoja ti se sudbina približava. Uskoro ćeš je upoznati.«

Rhage se nasmijao.

»A da? I kakva je ta ženka? Volim kad su... « »Djevica je.«

Rhagu su trnci projurili kralježnicom i zabili mu se u guzicu.

»Sališ se, jelda?«

»Pogledaj me u oko. Misliš da te zajebavam?«

V. je na trenutak zastao, a zatim je otvorio vrata i u noć pustio zadah piva i ljudskih tijela popraćen ritmom neke stare pjesme *Guns N' Roses*. Dok su ulazili, Rhage je promrmljao:

»Stvarno znaš spizditi čovjeka, brate. Stvarno znaš.«

3.

Pavlov je u pravu, mislila je Mary dok se vozila u centar. Njezina panična reakcija na poruku iz ordinacije dr. Deila Croce bila je naučen, a ne logičan odgovor. »*Dodatne pretrage*« mogu značiti sto različitih stvari. Samo zato što ona svaku vijest koju primi od liječnika povezuje s katastrofom, ne znači da je vidovita. Nije imala pojma što nije u redu, ako nešto uopće nije u redu. Na kraju krajeva, u remisiji je već gotovo dvije godine i sasvim se dobro osjeća. U redu, često je umorna, ali tko nije? Uz posao i volontiranje nije imala puno vremena za odmor.

Ujutro će odmah nazvati i dogovoriti termin. Za sada će jednostavno odraditi početak Billove smjene na telefonu za prevenciju samoubojstava.

Dok joj je tjeskoba lagano popuštala, duboko je udahнула. Sljedeća dvadeset i četiri sata bit će test izdržljivosti. Živci će joj tijelo pretvoriti u trampolin, a mozak u vrtlog. Način da to preživi jest čekati da prođu napadi panike, a zatim prikupljati snagu u razdobljima smanjenog straha.

Parkirala je Hondu Civic na parkirnom mjestu na otvorenom u Desetoj ulici i brzim se korakom uputila prema otrcanoj šesterokatnici. Bio je to neugledan dio grada, ostatak nastojanja iz sedamdesetih godina da se profesionalizira područje od devet puta devet ulica u tadašnjem »lošem kvartu«. Optimizam nije urodio plodom, pa su se sada daskama zatvoreni uredski prostori izmjenjivali sa stambenim zgradama s niskom najamninom.

Zastala je na ulazu i mahnula dvojici policajaca koji su prolazili onuda u patrolnom automobilu. Sjedište telefonske linije za prevenciju samoubojstava nalazilo se na drugom katu s prednje strane zgrade, pa je podignula pogled prema osvjetljenim prozorima. Prvi je put u dodir s tom neprofitnom udrugom došla kao pozivatelj. Tri godine kasnije sjedila je za telefonom svakog četvrtka, petka i subote navečer. Dežurala je i praznicima te mijenjala kolege kada bi im zatrebalo.

Nitko od njih nije znao da je jedanput i sama nazvala. Nitko nije znao da ima leukemiju. A ako bude prisiljena ponovno objaviti rat vlastitoj krvi, i to će isto zadržati za sebe. Nakon što je gledala svoju

majku kako umire, nije željela da joj itko stoji nad krevetom i plače. Već je bila vrlo dobro upoznata s nemoćnim bijesom koji se pojavljuje kada božanska milost ne sluša naredbe. Nije imala ni najmanju želju ponovno prolaziti te predstave dok se bori da dode do daha i pliva u moru organa koji otkazuju.

Dobro. Živci su ponovno radili.

Mary je začula šuštanje sa svoje lijeve strane i čoka uhvatila neki pokret, kao da je netko šmugnuo za zgradu da ga ne vidi. U trenutku se koncentrirala, ukucala šifru u bravu, ušla u zgradu i popela se stubama. Kada je stigla na drugi kat, pritisnula je gumb na portafonu i ušla u prostorije udruge.

Dok je prolazila pokraj recepcije, mahnula je ravnateljici, Rhondi Knute, koja je bila na telefonu. Zatim je klimnula Nan, Stuartu i Loli, koji su tu večer radili, i smjestila se u slobodan odjeljak. Provjerila je ima li dovoljno evidencijskih obrazaca, pripremila nekoliko kemijskih olovki i službeni interventni priručnik, a zatim izvadila bocu s vodom iz torbice.

Gotovo istog trena zazvonila joj je jedna od linija. Pogledala je broj pozivatelja prikazan na zaslonu. Znala je taj broj. Policija joj je rekla da je to telefonska govornica. U centru.

Bio je to njezin pozivatelj. Telefon je ponovno zazvonio, pa se javila i izgovorila standardnu rečenicu:

»Telefonska linija za prevenciju samoubojstava, Mary ovdje. Kako vam mogu pomoći?«

Tišina. Nije su čulo čak ni disanje.

Do nje su doprli prigušeni zvukovi približavanja, a zatim udalžavanja automobila. Policija je analizom dolaznih poziva utvrdila da osoba uvijek zove iz telefonskih govornica i da mijenja lokaciju da joj se ne bi moglo ući u trag.

»Mary ovdje. Kako vam mogu pomoći?« Spustila je glas i prekršila protokol. »Znam da si to ti i drago mi je što si mi se opet obratio. Ali molim te, zar mi ne bi mogao reći kako se zoveš ili što te muči?«

Čekala je. Linija se prekinula.

»Opet onaj tvoj?« upitala je Rhonda, otpivši gutljaj biljnog čaja. Mary je spustila slušalicu. »Kako si znala?«

Žena je klimnula glavom preko ramena.

»Zvonilo je puno telefona, ali nitko nije došao dalje od pozdrava. A onda si se odjednom skutrila nad telefonom.« »Pa ono... «

»Cuj, danas su me zvali iz policije. Zapravo ne mogu ništa, osim da postavim patrolu pokraj svake telefonske govornice u gradu, a trenutno nisu spremni ići tako daleko.«

»Rekla sam ti. Nemam osjećaj da sam u opasnosti.«

»Ali ne znaš ni da nisi.«

»Daj, Rhonda, ovo sad već traje koliko, devet mjeseci? Da me taj netko namjeravao zaskočiti, već bi to učinio. Osim toga, zaista želim pomoći... «

»To je druga stvar koja me brine. Očito je da želiš zaštititi pozivatelja, tko god on bio. Ovo postaje preosobno.«

»Ne, ne postaje. Ta nas osoba zove s razlogom, a ja znam da mogu nešto učiniti za nju.«

»Mary, prestani. Slušaj što govoriš.« Rhonda je privukla stolicu i spustila glas dok je sjedala. »Ovo mi... nije lako reći. Ali mislim da trebaš pauzu.«

Mary se trgnula.

»Kakvu pauzu?«

»Previše si ovdje.«

»Radim isti broj dana kao i svi drugi.«

»Ali ostaješ još satima nakon što ti završi smjena i stalno nekoga mijenjaš. Previše si se angažirala. Znam da trenutno mijenjaš Billa, ali kad on dođe, hoću da odeš. I želim da se ne vraćaš nekoliko tjedana. Moraš malo posložiti stvari. Ovo je težak, iscrpljujuć posao, i uvijek ga treba raditi s određenim odmakom.«

»Ne sada, Rhonda. Molim te, ne sada. Moram biti ovdje više no ikad.«

Rhonda je nježno stisnula Marynu napetu ruku.

»Ovo nije mjesto za rješavanje osobnih problema, i ti to dobro znaš. Ti si mi jedan od najboljih volontera i želim da se vratiš. Ali tek nakon što uzmeš malo vremena da si razbistriš glavu.«

»Možda neću imati toliko vremena«, prošaptala je Mary ispod glasa.

»Molim?«

Mary se stresla i prisilila se da se nasmiješi.

»Ništa. Imaš pravo, naravno. Otići ću čim stigne Bili.«

Bili je došao otprilike sat vremena kasnije, a Mary je napustila zgradu dvije minute poslije toga. Kada je stigla kući, zatvorila je vrata i naslonila se na drvene ploče, osluškujući tišinu koja ju je okruživala. Strašnu, opresivnu tišinu.

Zaboga, tako se željela vratiti u ured udruge. Trebao joj je prigušeni zvuk glasova ostalih volontera. Zvonjave telefona. Jednoličnog zujanja fluorescentnih svjetiljki na stropu... Jer bez takvih distrakcija, u umu su joj se stvarale grozne slike. Bolnički kreveti. Igle. Vrećice s lijekovima koje vise na stalcima pokraj nje. U strašnoj je viziji ugledala svoju glavu ćelavu, kožu sivu i oči upale, toliko da više nije izgledala kao ona, toliko da više nije bila ona.

Sjetila se kakav je osjećaj prestati biti osoba. Kada su liječnici započeli s kemoterapijom, učas je potonula u krhku potklasu bolesnih i umirućih, postavši tek jadan, zastrašujući podsjetnik na tuđu smrtnost, zaštitni znak konačnosti života.

Mary je jurnula preko dnevnog boravka, protrčala kroz kuhinju i rastvorila klizna vrata. Kada je istrčala u noć, od straha je već počela gubiti dah, no šok od dodira sa zrakom koji je mirisao na mraz malo joj je usporio disanje.

Ne znaš da nešto nije u redu. Ne znaš u čemu je stvar...

Ponavljala je tu mantru i nastojala obuzdati podivljalu paniku dok je hodala prema bazenu. Bio je to zapravo samo malo veći jacuzzi, a voda u njemu, otežala i pritisnuta hladnoćom, na mjesečini je nalikovala crnom ulju. Sjela je, izula cipele i čarape te spustila stopala u ledenu dubinu. Držala ih je ispod površine čak i kad je izgubila osjet, priželjkujući da ima petlje skočiti i zaroniti do rešetke na dnu. Kada bi se dovoljno dugo držala za nju, možda bi se uspjela potpuno umrtviti.

Pomislila je na majku. I na to kako je Cissy Luce umrla u vlastitom krevetu u kući koju su njih dvije oduvijek zvale domom. Još uvijek se tako jasno sjećala svega iz te spavaće sobe: načina na koji je svjetlo prodiralo kroz čipkaste zavjese i padalo na stvari u pahuljičastom uzorku. Onih blijedožutih zidova i prljavobijelog tepiha preko cijele prostorije. Popluna koji je majka toliko voljela, onog s ružičastim ružicama na podlozi krem boje. Mirisa muškarnog oraščića i đumbira iz zdjelice s potpurijem. Raspela nad zaobljenim uzglavljem kreveta i velike ikone s Bogorodicom na podu u kutu.

Sjećanja su je pekla, pa se Mary prisilila da si predoči sobu onako kako je izgledala kada je sve bilo gotovo, bolest, umiranje, čišćenje, prodaja kuće. Vidjela ju je kakva je bila neposredno prije nego što se iselila iz kuće. Cista. Uredna. Katolička tješila njezine majke spakirana, jedva vidljiva sjena križa na zidu prekrivena uokvirenom reprodukcijom Andrewa Wyetha.

Suze joj nisu dale mira. Krenule su polako, nezadrživo, kapajući u vodu. Promatrala je kako udaraju o površinu i nestaju.

Kada je podignula pogled, shvatila je da nije sama. Skolila je na noge i zateturala unatrag, no zastala je i otrla oči. Bio je to samo dječak. Tinejdžer. Tamne kose i blijede puti. Toliko mršav da je izgledao izglednjelo, toliko prekrasan da nije izgledao kao čovjek.

»Što radiš ovdje?« upitala je, ne osjećajući osobit strah. Bilo se teško bojati nečega toliko anđeoskog. »Tko si ti?«

Samo je odmahnuo glavom.

»Izgubio si se?« Svakako je izgledao izgubljeno. A i bilo je prehladno da bude vani samo u trapericama i majici kratkih rukava koje je nosio. »Kako se zoveš?«

Podignuo je ruku do grla i pomaknuo je naprijed-natrag odmahujući glavom. Kao da je stranac kojega frustrira jezična barijera. »Govoriš li engleski?«

Klimnuo je glavom, a zatim su mu se ruke stale gibati. Američki znakovni jezik. Koristio je znakovni jezik.

Mary je posegnula za svojim starim životom, kada je svoje autistične pacijente podučavala komuniciranju pomoću ruku.

Čitaš s usana ili čuješ? uzvratila mu je znakovima.

Zastao je kao ukopan, kao da je posljednja stvar koju je očekivao bila da će ga razumjeti.

Čujem sasvim dobro. Samo ne mogu govoriti.

Mary se zagledala u njega.

»Ti si pozivatelj.«

Oklijevao je. A zatim je klimnuo glavom.

Nisam te namjeravao prestrašiti. I ne zovem da bih te izivcirao. Jednostavno... volim znati da si tu. No nemam nikakve skrivene namjere, stvarno. Kunem se.

Pogledao ju je u oči ne skrećući pogled.

»Vjerujem ti.«

No što će sad? Pravila udruge branila su kontakt s pozivateljima. E pa kako bilo da bilo, nije imala namjeru izbaciti jedno dijete sa svog posjeda.

»Hoćeš nešto jesti?«

Odmahnuo je glavom.

Bih li mogao samo tu malo sjediti s tobom? Držat ću se druge strane bazena.

Kao da je bio naviknut na to da mu ljudi govore da se makne od njih.

»Ne«, rekla je Mary. Klimnuo je glavom i okrenuo se. »Mislim, sjedni ovdje. Pokraj mene.«

Približio joj se polako, kao da očekuje da će se predomisлити. Kada je samo sjela i ponovno umočila noge u bazen, skinuo je svoje otrcane tenisice, zavrnuo vrećaste hlače i odabrao položaj otprilike metar od nje.

Zaboga, tako je sitan.

Zaronio je noge u vodu i nasmiješio se.

Hladno je, pokazao je.

»Hoćeš džemper?«

Odmahnuo je glavom i počeo kružiti nogama. »Kako se zoveš?« *John Matthew.*

Mary se nasmiješila, pomislivši da imaju nešto zajedničko.

»Dva novozavjetna proroka.« *Tako su me časne nazvale.*

»Časne?«

Usljedia je duga stanka, kao da raspravlja sam sa sobom o tome što da joj kaže.

»Živio si u sirotištu?« nježno ga je potaknula. Prisjetila se da u gradu još uvijek postoji dom za nezbrinutu djecu, *Naša Gospa od Milosrđa.*

Rođen sam u WC-u na autobusnom kolodvoru. Čuvar koji me pronašao odnio me u Našu Gospu. Časne su smislile ime.

Suspregnula je mrštenje.

»Ovaj... Gdje sada živiš? Jesu li te posvojili?«

Odmahnuo je glavom.

»Bio si kod udomitelja?« *Molim te, Bože, neka kaže da je bio kod udomitelja. Kod nekih dobrih udomitelja. Kod kojih mu je bilo toplo i*

kod kojih je imao što jesti. Kod dragih ljudi koji su mu govorili da je važan usprkos tome što su ga roditelji napustili.

Kada nije odgovorio, promotrila je njegovu staru odjeću i još stariji izraz na licu. Nije izgledao kao netko tko se u životu susreo s mnogo »dobrog« i »dragog«. Napokon su mu se ruke pokrenule.

Živim u Desetoj ulici.

Što je značilo da je ili skvoter koji živi u nekoj zgradi koja čeka rušenje ili podstanar u nekoj rupi prepunoj štakora. Bilo je čudo što uspijeva ostati tako čist.

»Živiš u blizini ureda udruge, zar ne? Tako si znao da sam večeras ondje iako nije bila moja smjena.« Klimnuo je glavom.

Moj stan je preko puta. Gledam te kada dolaziš i odlaziš, ali ne na neki bolestan način. Valjda te smatram prijateljicom. Kada sam prvi put nazvao... a znaš, tako mi je taj čas došlo. Ti si se javila... i svidio mi se zvuk tvoga glasa.

Ima prekrasne ruke, pomislila je. Djevojačke. Elegantne. Nježne.

»I danas si me pratio kada sam otišla kući.«

Pratim te gotovo svaku večer. Imam bicikl, a ti ne voziš brzo. Čini mi se da ćeš biti sigurnija ako ja pazim na tebe. Ostaješ do kasno, a to baš i nije kvart u kojem bi se žena trebala zateći sama. Čak i u autu.

Mary je odmahнула glavom, pomislivši da je taj mali stvarno čudan slučaj. Izgledao je kao dijete, no njegove su riječi bile riječi muškarca. Kada se sve zbroyi i oduzme, vjerojatno bi trebala osjećati jezu. Taj klinac koji se tako vezao uz nju i smatrao da joj je nekakav zaštitnik, iako je izgledao kao da bi njega netko trebao spasiti.

Reci mi zašto si maloprije plakala, pokazao je.

Oči su mu bile vrlo izravne, a bilo je pomalo uznemirujuće vidjeti taj pogled odraslog muškarca uokviren dječjim licem. »Jer možda više nemam vremena«, izlanula je. »Mary? Jesi li raspoložena za posjet?«

Mary je bacila pogled preko desnog ramena. Bella, njezina jedina susjeda, prešla je livadu od nešto manje od jednog hektara koja se protezala između njihovih posjeda i sada je stajala na rubu travnjaka.

»Hej, Bella. Ovaj... Dodi upoznati Johna.«

Bella je prišla bazenu. Ta se žena doselila u veliku farmersku kuću prije godinu dana i prešlo im je u naviku navečer razgovarati. Visoka metar osamdeset, s valovitom, tamnom grivom koja joj je prekrivala cijela leđa, Bella je bila komad i pol. Lice joj je bilo toliko prekrasno da su Mary trebali mjeseci da prestane buljiti u njega, a tijelo kao da je izašlo iz časopisa s manekenkama u kupaćim kostimima.

Što je objašnjavalo zašto je John izgledao kao da ga je pogodio grom.

Mary se nemarno zapitala kakav bi osjećaj bio izazvati takvu reakciju u muškarca, pa bio on i pretpubertetlija. Ona sama nikada nije bila prekrasna, spadala je u onu široku kategoriju žena koje nisu ni lijepe ni ružne. A to je bilo prije nego što joj je kemoterapija ostavila trag na kosi i koži.

Bella se nagnula uz blagi osmijeh i dječaku pružila ruku.

»Bok.«

John je ispružio ruku i lagano je dodirnuo, kao da nije siguran da je stvarno tu. Zanimljivo, i Mary je često imala taj osjećaj u Bellinoj blizini. Nešto je u vezi s njom bilo... pretjerano. Jednostavno se činilo da nadilazi običan život, da je životnija od ostalih ljudi s kojima je Mary dolazila u dodir. Svakako je bila zanosnija od njih.

Iako Bella definitivno nije igrala ulogu femme fatale. Bila je tiha i nenametljiva, živjela je sama i navodno se bavila pisanjem. Mary je nikada nije viđala tijekom dana, a činilo se i da nitko nikada ne dolazi i ne odlazi iz stare farmerske kuće.

John je pogledao Mary, a ruke su mu radile.

Želiš li da odem.

Zatim je, kao da već zna što će mu odgovoriti, izvadio noge iz vode. Stavila mu je ruku na rame, nastojeći ne primijetiti oštru kost neposredno ispod majice. »Ne. Ostani.«

Bella je izula tenisice i čarape i vršcima prstiju promrsila površinu vode.

»Da, John, hajde. Ostani s nama.«

4.

Rhage je ugledao prvu koju je želio imati te večeri. Bila je to plavokosa ljudska ženka, sva naprlitana i spremna za akciju. Kao i ostale te vrste u baru, upućivala mu je sve uobičajene signale. Izbacivala je stražnjicu. Namještala natapiranu kosu.

»Pronašao si nešto što ti se sviđa?« suho je upitao V.

Rhage je klimnuo glavom i prstom dozvao ženku. Prišla mu je na poziv. To je cijenio kod ljudi. Pratio je oblinu njezinih bokova kada mu je pogled zapriječilo neko drugo utegnuto žensko tijelo. Podignuo je pogled i prisilio oči da se ne preokrenu.

Caith je bila njegove vrste, i svakako lijepa s tom svojom crnom kosom i tamnim očima. No progonila je braću, stalno se vrzmala oko njih i nabacivala se. Imao je osjećaj da ih gleda kao trofeje, nešto čime se može hvaliti. Iznimno iritantno.

Kao buhe koje se kriju u kujama te vrste.

»Hej, Vishous«, rekla je dubokim, seksi glasom.

»Večer, Caith.« V. je otpio gutljaj Grey Goosea. »Što ima?«

»Došla sam vidjeti što radiš.«

Rhage se nagnuo i pogledao preko Caithinih bedara. Hvala Bogu, plavuša se nije uplašila konkurencije. I dalje je prilazila stolu. »Nećeš me pozdraviti, Rhage?« ponukala ga je Caith. »Samo ako mi se makneš s puta. Zaklanjaš mi pogled.« Ženka se nasmijala.

»Još jedna u tvojoj mnogobrojnoj floti. Kakva sretnica.«

»Samo se ti nadaj, Caith.«

»I nadam se.« Njezine oči, vrebajuće i vruće, kliznule su njegovim tijelom. »Ne bi li se radije družio s Vishousom i sa mnom?«

Kada je ispružila ruku da ga pogladi po kosi, zgrabio ju je za zapešće.

»Da se nisi usudila.«

»Kako to da ševiš toliko ljudi, a mene nećeš?«

»Jednostavno nisam zainteresiran.« Nagnula se i prošaptala mu u uho:

»Trebao bi me jedanput isprobati.« Otrgnuo ju je od sebe i jače joj stisnuo kosti. »Tako, Rhage, stisni jače. Volim kad me boli.« Odmah ju je pustio, a ona se nasmiješila dok je trljala zapešće. »Onda, imaš posla, V.?«

»Tek sam došao, kuliram. Možda malo kasnije.« »Znaš gdje sam.«

Kada je otišla, Rhage je pogledao brata. »Nije mi jasno kako je podnosiš.«

V. je iskapio votku promatrajući ženu mutnim pogledom. »Ima ona svojih prednosti.«

Plavuša je stigla do njih, zaustavila se pred Rhageom i zauzela pozu. Stavio joj je obje ruke na bokove i povukao je naprijed tako da mu je zajahala bedra.

»Bok«, rekla je namještajući mu se između ruku. Stručno ga je proučila, odmjeravajući mu odjeću, promatrajući teški zlatni Rolex koji mu je vino iz rukava kaputa, proračunatost u njezinim očima bila je hladna kao i njegovo srce.

Zaboga, da je mogao otići, učinio bi to, toliko mu je bilo zlo od tih sranja. No tijelo mu je trebalo ispušni ventil, zahtijevalo ga je. Osjećao je kako mu se porivi bude, a kao i uvijek, ta užasna vatra za sobom je ostavila samo pepeo njegova mrtvog srca.

»Kako se zoveš?« upitao je.

»Tiffany.«

»Drago mi je, Tiffany«, slagao je.

Nepunih petnaest kilometara dalje, pokraj bazena u Marynu dvorištu, ona, John i Bella iznenađujuće su se dobro zabavljali. Mary se glasno nasmijala i pogledala Johna. »Sališ se.«

Istina je. Jurio sam od kina do kina.

»Što je rekao?« upitala je Bella široko se osmijehujući.

»Prvi dan prikazivanja pogledao je Matricu četiri puta.«

v

Zena se nasmijala.

»John, žao mi je što ti to moram reći, ali to je stvarno jadno.« Razdragano ju je pogledao i malo se zacrvenio.

»Jesi se ufurao i u sve one spike s Gospodarom prstenova?« upitala je.

Odmahnuo je glavom, pokazao nekoliko znakova, a zatim s iščekivanjem pogledao Mary.

»Kaže da voli borilačke vještine«, prevela je. »Ne vilenjake.« »Nije da ga krivim. Ona fora s dlakavim nogama? Ne

bi išlo.« Puhnuo je vjetar i nanio lišće s tla u bazen. Dok je plutalo pokraj njega, John je ispružio ruku i dohvatio jedan list. »Što ti je to na ruci?« upitala je Mary.

John je ispružio ruku da joj pokaže kožnu narukvicu. Bila je ukrašena urednim oznakama koje su izgledale kao spoj hijeroglifa i kineskih znakova.

»Predivna je.«

Sam sam je izradio.

»Mogu pogledati?« upitala je Bella nagnuvši se prema njemu. Osmijeh joj je iščezao s lica, a oči joj se prikovale uz Johnove. »Odakle ti to?«

»Kaže da ju je sam napravio.« »Što si ono rekao, odakle si?«

John je povukao ruku, očito pomalo uznemiren Bellinom iznenadnom pozornošću.

»Zivi ovdje«, rekla je Mary. »Ovdje je rođen.« »Gdje su mu roditelji?«

Mary se okrenula prema prijateljici, pitajući se zašto je Bella toliko napeta.

»Nema ih.« »Uopće?«

»Rekao mi je da je odrastao u udomiteljskim obiteljima, je li tako, Johne?«

John je klimnuo glavom i prislonio ruku o trbuh, skrivajući narukvicu od pogleda.

»Ti simboli«, nastavila je Bella. »Znaš li što znače?«

Dječak je odmahnuo glavom, a zatim se namrštitio i protrljao sljepoočnice. Nakon kratke zadržke počeo je polako pokazivati znakove.

»Kaže da ne znače ništa«, promrmljala je Mary. »Jednostavno ih sanja i sviđa mu se kako izgledaju. Bella, lakše malo, može?«

Bellu kao da je to zateklo.

»Oprosti. Ovaj... Stvarno mi je žao.«

Mary je vratila pogled na Johna i pokušala malo smanjiti pritisak. »I onda, kakve još filmove voliš?« Bella je ustala i obula tenisice. Bez čarapa. »Hoćete li me nakratko ispričati? Odmah se vraćam.« Prije nego je Mary uspjela nešto reći, žena je otrčala preko livade. Kada

ih više nije mogla čuti, John je pogledao Mary. Još uvijek se mrštio. *Bolje da odem.*

»Boli te glava?«

John je pritisnuo prste na područje između obrva. *Osjećam se kao da sam prebrzo pojeo sladoled.* »Kada si večerao?« Slegnuo je ramenima. *Ne znam.*

Jadničku je vjerojatno pao šećer.

»Čuj, zašto ne bi ušao i večerao sa mnom? Zadnje što sam jela bila je hrana iz dostave za ručak, a to je bilo prije nekih osam sati.« Iz odlučnog pokreta glavom izbijao je ponos. *Nisam gladan.*

»Hoćeš mi onda praviti društvo za kasnom večerom?« Možda će ga tako uspjeti potaknuti da nešto pojede.

John je ustao i pružio joj ruku kao da joj želi pomoći da ustane. Prihvatila je njegov maleni dlan i oslonila se o njega tek toliko da osjeti malo težine. Zajedno su se uputili prema stražnjem ulazu u kuću, dok su im bosa stopala ostavljala mokre tragove na ledenim kamenim pločama oko bazena.

Bella je uletjela u kuhinju i onda se zbunjeno zaustavila. Nije imala neki poseban plan kada se pokupila s bazena. Znala je samo da nešto mora učiniti.

John je problem. Ozbiljan problem.

Nije mogla vjerovati da nije shvatila što je čim ga je ugledala. S druge strane, još nije prošao kroz promjenu. I zašto bi jedan vampir visio u Marynu dvorištu? Bella se gotovo nasmijala. Ona je visjela u Marynu dvorištu. Zašto onda i drugi kao ona ne bi mogli?

Stavila je ruke na bokove i zagledala se u pod. Kog vraga da učini? Kada je pretražila Johnovu svijest, nije pronašla ništa o njegovoj vrsti, njegovu narodu, njegovim tradicijama, dečko nije znao ništa, nije imao pojma što je zapravo ni u što će se pretvoriti. I zaista nije znao što znače oni simboli.

No ona je znala. Njima je bila ispisana riječ *TEHROR* na starom jeziku. Ratničko ime.

Kako se moglo dogoditi da se izgubi u svijetu ljudi? I koliko mu je još preostalo do prijelaza? Izgledao je kao da je u ranim dvadesetim godinama, što je značilo da ima još godinu ili dvije. No ako griješi u procjeni, ako je bliže dvadeset i petoj, možda mu prijeti neposredna

opasnost. Ako ne bude imao vampiricu koja će mu pomoći da prođe kroz promjenu, umrijet će.

Prva joj je pomisao bila da nazove brata. Rehvenge je uvijek znao što treba učiniti, o čemu god da se radilo. No problem je bio u tome što bi taj mužjak, kada bi se jednom u nešto umiješao, potpuno preuzimao kontrolu. I svi su ga se obično nasmrt bojali.

Havers. Mogla bi zamoliti Haversa da joj pomogne. Kao liječnik, mogao bi procijeniti koliko još ima do dječakova prijelaza. A možda bi John mogao ostati u klinici dok njegova budućnost ne postane jasnija.

Da, osim što nije bolestan. Bio je pretprijelazni mužjak, što je značilo da je tjelesno slab, no nije u njemu osjetila nikakvu bolest. A Havers je vodio bolničku ustanovu, a ne pansion.

Osim toga, što s njegovim imenom? Bilo je to ratničko...

Otišla je iz kuhinje u dnevni boravak, uputivši se prema adresaru koji je držala na radnom stolu. Otraga, na zadnjoj stranici, zapisala je broj koji je kružio među vampirima zadnjih desetak godina. Pričalo se da je putem njega moguće doći do *Bratstva crnog bodeža*. Vampirskih ratnika.

Njih će zanimati podatak da je dječak s njihovim imenom ostavljen da se brine sam o sebi. Možda će oni primiti Johna.

Dlanovi su joj se znojili dok je podizala slušalicu, i napola je očekivala da se veza neće uspostaviti ili da će se javiti netko tko će joj reći da ide dođavola. Sve što je čula bio je elektronični glas, koji joj je ponovio birani broj, a zatim se oglasio zvučni signal.

»Ovaj... zovem se Bella. Tražim Bratstvo. Treba mi... pomoć.« Ostavila je svoj broj i spustila slušalicu, zaključivši da u ovom slučaju manje znači više. Ako je broj koji je imala dezinformacija, nije željela ostavljati detaljnu poruku na telefonskoj tajnici nekog čovjeka.

Pogledala je kroz prozor, promatrajući livadu i sjaj Maryne kuće u daljini. Nije imala pojma koliko će trebati da joj se netko javi, ako se to uopće dogodi. Vjerojatno bi se trebala vratiti i saznati gdje mali živi. I odakle poznaje Mary.

Zaboga, Mary. Ona užasna bolest se vratila. Bella je osjetila što se događa i raspravljala je sama sa sobom o tome kako da postupi kada joj je Mary spomenula da ide na redoviti tromjesečni liječnički pregled. To je bilo prije par dana, pa je Bella večeras namjeravala

pitati kako je bilo. Možda bi mogla pomoći drugoj ženki nekom sitnicom.

Brzim se korakom uputila prema staklenim vratima koja su gledala na livadu. Saznat će još ponešto o Johnu i...

Zazvonio je telefon. Tako brzo? Nemoguće.

Nagnula se preko elementa i javila na aparat u kuhinji.

»Halo?«

»Bella?« Muški je glas bio dubok. Zapovjednički. »Da.«

»Zvala si nas.« Sveca mu, upalilo je.

Nakašljala se da pročisti grlo. Kao i svaki civil, znala je sve o članovima Bratstva: njihova imena, reputaciju, postignuća i legende. No nikada nije upoznala nekog od njih. Bilo je malo teško povjerovati da razgovara s ratnikom dok stoji u kuhinji.

Prijeđi na stvar, podsjetila se.

»Ovaj... imam problem.« Ispričala je mužjaku što zna o Johnu. Na trenutak je vladala tišina. »Dovest ćeš nam ga sutra navečer.« Čovječe. Kako će zaboga to izvesti?

»Ovaj... nijem je. Čuje, ali treba mu prevoditelj da bi ga drugi mogli razumjeti.«

»Onda povedi prevoditelja.«

Pitala se što bi Mary mislila o ulasku u njihov svijet. »Ženka kojom se večeras služi je čovjek.« »Pobrinut ćemo se za njezina sjećanja.« »Kako da dođem do vas?« »Poslat ćemo auto po vas. U devet sati.« »Moja adresa je... « »Znamo gdje živiš.«

Kada se veza prekinula, malo je zadrhtala.

Dobro. Sada još samo mora nagovoriti Johna i Mary da se nađu s Bratstvom.

Kada se vratila u Maryn štagalj, John je sjedio za kuhinjskim stolom dok je ženka jela juhu. Oboje su podignuli pogled kada im je prišla, a ona je nastojala izgledati opušteno dok se spuštala na stolicu. Malo je pričekala prije nego što je objavila vijest.

»I tako, Johne, poznajem neke ljude koji se bave borilačkim vještinama.« Što i nije bila laž. Čula je da se braća znaju boriti na svakakve načine. »Htjela sam te pitati bi li te zanimalo naći se s njima?« John je nagnuo glavu u stranu i počeo micati rukama, gledajući u Mary.

»Zanima ga zašto. Da trenira?« »Možda.«

John je opet napravio neki znak. Mary je obrisala usta.

»Kaže da si ne može priuštiti plaćati trening. I da je presitan.«

»Bi li išao da je besplatno?« Za Boga miloga, što joj je da obećava sve te stvari koje ne može jamčiti? Bog zna što će Bratstvo učiniti s njim. »Slušaj, Mary, mogu ga odvesti na mjesto na kojem može upoznati... reci mu da je to mjesto na koje dolaze majstori borilačkih vještina. Mogao bi razgovarati s njima. Upoznati ih. Možda bi mogao... «

John je povukao Mary za rukav, napravio par znakova, a zatim se zagledao u Bellu.

»Želi te podsjetiti da savršeno dobro čuje.« Bella je pogledala Johna.

»Oprosti.« Klimnuo je glavom, prihvaćajući ispriku. »Dođi ih sutra upoznati«, rekla je. »Što možeš izgubiti?« John je slegnuo ramenima i napravio elegantan pokret rukom. Mary se nasmiješila.

»Kaže da može.«

»I ti ćeš isto morati s nama. Da prevodiš.« Mary je djelovala zatečeno, no tada se zagledala u dječaka. »U koliko sati?« »U devet«, odgovorila je Bella. »Žao mi je, ali tada sam na poslu.« »Navečer. U devet sati navečer.«

5.

Butch je ušao u *One Eye* osjećajući se kao da mu je netko rastrgao niz unutarnjih organa. Marissa ga je odbila primiti, a iako ga to nije iznenadilo, svejedno je boljelo kao sam vrag.

Što je značilo da je vrijeme za terapiju scotchom. Nakon što je zaobišao pijanog izbacivača, čopor uličnih prostitutki i par koji se zabavljao obaranjem ruku, Butch je stigao do stalnog stola njihove trojke. Rhage je stajao u daljem kutu iza njega, prislonjen uz zid s nekom brinetom. V.-a nije bilo na vidiku, ali ispred prazne stolice stajala je čaša puna Grey Goosea i štapić za miješanje pića savijen u čvor.

Butch je već sredio dvije runde i nije se osjećao puno bolje kada se Vishous vratio odnekud otraga. Košulja mu nije bila u hlačama i bila je zgužvana pri dnu, a u stopu ga je pratila crnokosa žena. V. joj je mahnuo da ode kada je ugledao Butcha.

»Hej, murjače«, rekao je brat spuštajući se u stolicu. Butch je podignuo čašu sa scotchom. »Što ima?«

»Kako... «

»Loše.«

»An, dovraga, stan. Žao mi je.« »I meni.«

V.-u je zazvonio mobitel, pa ga je otklopio. Vampir je izgovorio dvije riječi, vratio ga u džep i posegnuo za kaputom.

»Bio je Wrath. Moramo se vratiti u kuću za pola sata.«

Butch je pomislio da bi mogao ostati i sam piti. Bio je to jezivo loš plan.

»Hoćeš odlepršati ili ćeš se povesti sa mnom?« »Stignemo i autom.«

Butch je bacio ključeve Escaladea preko stola. »Dovezi auto. Ja ću pokupiti Hollywooda.«

Ustao je i uputio se prema mračnom kutu. Rhageov je dugački kaput bio raširen oko brinetina tijela. Bog zna dokle su stvari došle pod tim paravanom.

»Rhage, stari. Moramo ići.«

Vampir je podignuo glavu. Usne su mu bile stisnute, baš kao i oči. Butch je podignuo ruke.

»Ne prekidam ti ubod jer mi je tako došlo. Zvala je centrala.« Rhage je opsovao i odstupio. Brinetina je odjeća bila razbarušena, a

ona je dahtala, ali još nisu bili stigli do glavnog dijela. Hollywoodove su kožne hlače još uvijek bile na mjestu.

Kada je Rhage koraknuo unatrag, žena ga je zgrabila kao da je shvatila da joj se orgazam života sprema samo tako odšetati. Uvježbanim joj je pokretom prešao rukom ispred lica, na što je zastala na mjestu. Zatim je spustila pogled na sebe kao da pokušava dokučiti zašto je odjednom tako uspaljena. Rhage se okrenuo od nje bijesna lica, no kad su on i Butch izašli, već je pokajnički vrtio glavom.

»Čuj, murjače, žao mi je ako sam te maloprije ružno gledao. Znam se malo... fokusirati.«

Butch ga je pljesnuo po ramenu.

»Nema problema.«

»Hej, što je tvoja ženka... «

»Nema šanse.«

»Kvragu, Butch. Koje sranje.«

Utrpali su se u Escalade i uputili prema sjeveru, dok ih je cesta 22 vodila sve dalje i dalje od grada. Prilično su se brzo vozili, a *Trick Daddyjev Thug Matrimony* nabijao je poput pneumatskog čekića kada je V. nagazio na kočnice. Na proplanku, nekih stotinjak metara uvučenom od ceste, nešto je visjelo s drveta.

Ne, netko je upravo vješao nešto na drvo. A pritom ga je promatrala publika koja se sastojala od bljedokosih snagatora odjevenih u crno.

»Degradi«, promrmlijao je V. polako se zaustavljajući uz cestu. I prije nego što su se sasvim zaustavili, Rhage je izletio iz automobila i zatrčao se ravno prema okupljenima. Vishous je pogledao prema suvozačevu sjedalu. »Murjače, možda bi bilo bolje da ostaneš... «

»Jebi se, V.«

»Imaš jedan od mojih?«

»Ne, idem van bez ičega.« Butch je dohvatio Glock ispod sjedala i otpustio sigurnosni zaponac dok je s Vishousom iskakao iz automobila.

Butch je u životu vidio samo dva degrada i od njih mu se dizala kosa na glavi. Izgledali su kao ljudi, kretali su se i govorili kao ljudi, ali nisu bili živi. Bilo ih je dovoljno samo jedanput pogledati u oči da bi se shvatilo da su ti ubojice samo prazne posude koje je duša napustila. A i smrdjeli su do besvijesti.

No s druge strane, Butch nikada nije mogao podnijeti miris dječjeg pudera.

U međuvremenu su degradi na proplanku zauzeli položaje za napad i posegnuli u jakne, dok je Rhage poput teretnog vlaka proždirao metre koji su ga dijelili od njih. Obrušio se na skupinu u nekakvom samoubilačkom porivu, ne izvukavši oružje.

Isuse, tip nije normalan. Barem je jedan od ubojica izvukao pištolj.

Buch napne Glock, ali nije uspijevaio točno naciljati. A onda je shvatio da vampiru nije potrebno pojačanje.

Rhage je sam sređivao degrade, pretvorivši se u oličenje životinjske snage i refleksa. Izvodio je nekakav spoj borilačkih vještina, a dugački mu je kaput lepetao za leđima dok je udarao glave i lemao tijela. Bio je smrtonosno prekrasan na mjesecini, lica izobličena u ubilačku grimasu, dok mu je golemo tijelo prešalo katran iz degrada.

S desne se strane začuo urlik, pa se Butch naglo okrenuo. V. je oborio degrada koji je pokušao pobjeći, a zatim se bacio na prokletnika ne puštajući ga iz šaka.

Butch je odlučio prepustiti uprizorenje Kluba boraca vampirima, pa se uputio prema drvetu. S debele je grane na užetu visjelo tijelo još jednog degrada. Netko ga je prije toga obradio, ali svjetski. Butch je olabavio uže i spustio tijelo, bacivši pritom pogled preko ramena jer su udarci i stenjanje odjednom postali glasniji. Još su se tri degrada pridružila borbi, no Butch nije bio zabrinut za svoje dečke.

Kleknuo je pokraj ubojice koji je ležao pred njim i počeo mu pretraživati džepove. Upravo je pronašao novčanik kada se začuo strašan prasak pucnja. Rhage se srušio na tlo. Ravno na leđa.

Butch nije oklijevao. Zauzeo je položaj i naciljao degrada koji se spremio ispaliti još jedan hitac u Rhagea. No nije stigao povući okidač odrezane puške. Iz ničega se pojavio zasljepljujući bijeli bljesak, kao da je eksplodirao nuklearni projektil. Noć se pretvorila u dan kada se sve na proplanku rasvijetlilo: jesensko drveće, borba, otvoreni prostor.

Dok je bljesak slabio, netko se zatrčao prema Butchu. Kada je prepoznao V.-a, spustio je pištolj.

»Murjače! Gubi se u jebeni auto!« Vampir nije gubio vrijeme, jurio je kao da mu život ovisi o tome.

»Ali Rhage... «

Butch nije uspio dovršiti recenicu. V. se stušio na njega poput buldožera i pokupio ga ne zaustavljajući se dok obojica nisu bili u Escaladeu, iza zaključanih vrata. Butch se okrenuo prema bratu.

»Nećemo ostaviti Rhagea samog!«

Noć je proparao silovit urlik. Butch je polako okrenuo glavu.

Na proplanku je ugledao neko stvorenje. Bilo je visoko neka tri metra, građom tijela podsjećalo je na zmaja, zubi su mu nalikovali tiranosaurovima, a na prednjim je udovima imalo oštre kandže. Svjetlucalo je na mjesečini. Na snažnom tijelu i repu prelijevale su se ljuske u ljubičastoj i hladnozelenoj boji.

»Koji je to vrug?« prošaptao je Butch, petljajući po vratima da bi provjerio jesu li zaključana.

»To je Rhage kada je stvarno loše volje.«

Čudovište je opet zauralalo, a zatim se bacilo na degrade kao da su igračke. A onda ih je... Blagi Bože. Bilo je jasno da od ubojica neće ostati ništa. Čak ni kosti.

Butch je osjećao da počinje hiperventilirati. Kroz maglu je začuo zvuk okidanja upaljača, pa je bacio pogled na susjedno sjedalo. V.-ovo je lice obasjao žuti bljesak i nakratko se zadržao na njemu dok je brat drhtavim rukama palio rukom motanu cigaretu. Kada je izdahnuo, zrak je ispunio oštar miris turskog duhana.

»Otkad je...« Butch se ponovno okrenuo prema stvorenju koje se razigralo na proplanku. I potpuno zaboravio što je htio reći.

»Rhage je naljutio Čuwardjevu, pa ga je proklela. Osudila ga je na dvije stotine godina pakla. Kad god se previše uzruja, paf, pretvori se u ovo. Okidač može biti bol. Ljutnja. Tjelesna frustracija, ako me kužiš.«

Butch je podignuo obrvu. Sjetio se kako je stao između Rhagea i žene koju je želio. Takvu glupost više neće ponoviti.

Dok se masakr nastavljao, Butchu se počelo činiti da gleda Sci-Fi Channel s isključenim zvukom. Čovječe, ovakvo je nasilje je bilo izvan njegove lige. Sve ove godine, kao kriminalni detektiv, nagledao se umorstva, nagledao se leševa, a od nekih od njih čak se i najokorjelijima okretao želudac. No nikada još nije uživo promatrao klanje i s čuđenjem je utvrdio da je šok pretvorio to iskustvo u nešto nestvarno.

Hvala Bogu.

Iako je morao priznati da je u pokretima zvijeri bilo izvjesne gracioznosti. Kako je samo zavrtjela onog degrada u zrak i dograbila ga zu...

»Dogada li se to često?« upitao je.

»Dovoljno često. Zato toliko traži seks. Smiruje ga. I slušaj što ti govorim, sa zvijeri se ne treba zajebavati. To ti čudo ne zna tko mu je prijatelj, a tko ručak. Možemo samo čekati da se Rhage vrati, a zatim se pobrinuti za njega.«

Nešto se tupo odbilo od poklopca motora Escaladea. Zaboga, je li to glava? Ne, čizma. Možda se zvijeri nije sviđao okus gume. »Pobrinuti za njega?« promrmljao je Butch.

»Kako bi se tebi svidjelo da ti se slomi svaka koščica u tijelu? Njegovo se tijelo mijenja kada se ta stvar pojavi, a kada ode, dobije još jednu dozu.«

Ubrzo je proplanak bio očišćen od degrada. Uz novi zaglušujući urlik zvijer se okrenula na peti kao da traži što će sljedeće progutati. Kada je vidjela da više nema degrada, usmjerila je pogled na Escalade.

»Može li ući u auto?« upitao je Butch.

»Ako se baš zainati. Srećom, sigurno više nije jako gladan.«

»Nda, super... Što ako mu je baš ostalo mjesta za desert?« promrmljao je Butch.

Zvijer je zatresla glavu, a crna joj je griva zavijorila na mjesečini. Zatim je zaurkala i pojurila prema njima, trčeći na dvije noge. Od njezinih je teških koraka zemlja podrhtavala uz muklu grmljavinu.

Butch je ponovno provjerio bravu na vratima. Onda je razmotrio mogućnost da se kao prava pičkica sakrije na pod.

Stvorenje je zastalo uz sam terenac i spustilo se u čučanj. Bilo je toliko blizu da je pri izdisaju dahom zamagljivalo Butchev prozor, a tako izbliza izgledalo je zaista odvratno. Stisnute bijele oči. Iskežena čeljust. Očnjaci u razjapljenoj gubici koji kao da su ispali iz neke grozničave noćne more. Niz prsa mu se slijevala crna krv nalik na sirovu naftu.

Zvijer je podignula mišićave prednje noge.

Zaboga, te su kandže bile poput bodeža. Od pogleda na njih Freddie Krueger činio se kao bezopasan amater. No tu je negdje bio i Rhage. Negdje.

Butch je naslonio dlan na prozor kao da pokušava doprijeti do brata.

Stvorenje je nagnulo glavu, a bijele su mu oči zatreptale. Iznenada je teško izdahnulo, a zatim se njegovo golemo tijelo počelo tresti. Iz grla mu se oteo visok, bolan vrisak i proparao noć. Uslijedio je još jedan jarki bljesak. I Rhage je gol ležao na tlu.

Butch je otvorio vrata automobila i kleknuo pokraj prijatelja. Rhage se nekontrolirano tresao na blatnjavoj travi. Koža mu je bila oblivena hladnim znojem, oči čvrsto zatvorene, a usta su mu se polako pomicala. Crna mu je krv prekrivala lice, kosu, prsa. Trbuh mu je bio grozno rastegnut. Na ramenu je imao malu rupu na mjestu na kojemu ga je pogodio metak.

Butch je strgnuo jaknu s leđa i pokrio njome vampira. Nagnuo se i pokušao razumjeti riječi koje je ovaj mumljao. »Što kažeš?« »Ozlijedio? Tebe... V.-a?« »Ma ne, dobro smo.« Rhage kao da se malo opustio. »Vodi me kući... Molim te... Odvedi me kući.« »Ništa se ti ne brini. Mi ćemo se pobrinuti za tebe.«

O. se brzo kretao proplankom udaljavajući se od makljaže i trčeći prignut uz tlo. Kamionet mu je bio parkiran niže niz cestu, nekih kilometar i pol daleko. Izračunao je da mu treba još tri ili četiri minute da stigne do njega, a zasad ga još ništa nije proganjalo.

Kidnuo je čim je na proplanku eksplodirala ona svjetlost, jebeno siguran da se iz takvog bljeska ne može izroditi ništa dobro. Pretpostavio je da je posrijedi ili nervni plin ili priprema za nezamislivu eksploziju, no tada je začuo urlik. Kada je pogledao preko ramena, ostao je ukopan na mjestu. Nešto je kosilo njegove kolege degrade, tamaneći ih kao muhe.

Nekakvo stvorenje. Koje se stvorilo niotkuda.

Nije dugo gledao, a sada se, dok je trčao, O. još jedanput osvrnuo da bi bio siguran da ga nitko ne prati. Staza iza njega i dalje je bila prazna, a pred sobom je vidio kamionet. Kada je stigao do njega, bacio se unutra, upalio motor i stisnuo gas.

Prva stvar koju je trebalo napraviti bila je udaljiti se od poprišta događaja. Takav će masakr neizbježno privući pozornost, bilo zbog prizora i zvukova koji su nastajali dok je bio u tijeku, bilo zbog onoga što će za njim ostati. Druga je stvar bila izvidjeti situaciju. Gospodin X. kraljevski će se raspizditi zbog ovoga. O.-ov eskadron alfa-degrada više nije postojao, a i drugi degradi koje je pozvao da gledaju E.-ov disciplinski postupak bili su mrtvi. Sest ubojica za malo više od pola sata.

A dovraga, nije baš puno toga znao o čudovištu koje ih je sredilo. Upravo su vješali E.-ovo tijelo na stablo kada se uz cestu zaustavio Escalade. Iz njega je izašao plavokosi ratnik, toliko krupan i brz da je bilo očito da je član Bratstva. S njim je bio još jedan mužjak, i on nepojmljivo smrtonosan, kao i čovjek, iako sam Bog zna što je taj tip radio u društvu dvojice braće.

Borba je trajala nekih osam ili devet minuta. O. je preuzeo plavokosog i više ga puta udario bez nekog vidljivog učinka na vampirovu izdržljivost i snagu. Njih su dvojica bila duboko usredotočena na svoj goloruki sukob kada je jedan od degrada ispalio hitac iz pištolja. O. se sagnuo i zakotrljao, za dlaku izbjegavši metak. Kada je podignuo pogled, ugledao je vampira kako se drži za rame i pada unatrag.

O. se bacio na njega želeći ga dokrajčiti, no kada je skočio, degrad s pištoljem pokušao je i sam doći do vampira. Idiot se spotaknuo o O.-ovu nogu i obojicu ih oborio na tlo. U tom je trenutku bljesnula ona svjetlost i pojavilo se čudovište. Je li moguće da je ta stvar na neki način izašla iz plavokosog ratnika? Čovječe, kakvo bi to tajno oružje bilo.

O. si je predočio ratnika, prisjećajući se svake pojedinosti njegove pojave, od očiju i lica do odjeće i načina na koji se kretao. Dobar opis svjetlokosog brata bit će od ključne važnosti u ispitivanjima zarobljenika koje provodi Društvo. Bilo je vjerojatnije da će zatočenici kvalitetno odgovoriti na konkretna pitanja.

A informacije o braći bile su ono što su tražili. Nakon što su desetljećima samo smicali civile, degradi su se sada usredotočili specifično na Bratstvo. Bez tih bi ratnika vampirska vrsta bila potpuno nezaštićena, pa bi ubojice napokon mogli dovršiti posao i zbrisati je s lica Zemlje.

O. se zaustavio na parkiralištu lokalnog laserskog borilišta, pomislivši da je jedina dobra stvar u cijeloj večeri bila činjenica da je E.-a ubio polako. Ispucavanje vlastite iritacije na ubojčinu tijelu bilo je poput ispijanja hladnog piva nekog vrućeg ljetnog dana. Zadovoljavajuće. Umirujuće.

No od onoga što se dogodilo poslije toga ponovno je postao živčan.

O. je otklopio telefon i pritisnuo broj za brzo biranje. Nema razloga da čeka da stigne kući da bi podnio izvješće. Gospodin X. reagirat će još gore ako pomisli da je odugovlačio s priopćavanjem vijesti.

»Imali smo problem«, rekao je kada se veza uspostavila.

Pet minuta kasnije spustio je slušalicu, okrenuo kamionet i ponovno se uputio prema ruralnom dijelu grada. Gospodin X. naredio mu je da dođe na audijenciju. U njegovu privatnu kolibu u šumi.

6.

Rhage je vidio samo sjene jer mu oči nisu bile u stanju fokusirati se ni obraditi previše svjetlosti. Mrzio je taj gubitak osjetila i iz petnih se žila trsio pratiti pokrete dvaju velikih obrisa koji su se kretali oko njega. Kada su ga ruke zgrabile ispod pazuha i dohvatile mu gležnjeve, zastenjao je.

»Polako, Rhage, samo ćemo te malo podignuti, štima?«
rekao je V.

Kada su ga podignuli s tla i odnijeli do stražnje strane Escaladea, kroz tijelo mu je prostrujala vatrena stihija boli. Položili su ga na sjedalo. Vrata su se zatvorila. Motor se pokrenuo uz tiho predenje.

Bilo mu je toliko hladno da su mu zubi cvokotali, pa se pokušao bolje pokriti nečime što mu je prekrivalo ramena. Nije mogao kontrolirati ruke, no netko je preko njega namjestio to za što je pretpostavljao da je jakna.

»Drži se, mrcino.«

Butch. Bio je to Butch.

Rhage se napinjavao da nešto kaže i mrzio odvratni okus koji je osjećao u ustima.

»Ma samo se opusti, Hollywood, sve je okej. V. i ja ćemo te odvesti kući.«

Automobil je krenuo, poskočivši gore-dolje kao da silazi s rubnika i vraća se na cestu. Zastenjao je kao najgori slabić, no nije si mogao pomoći. Tijelo ga je boljelo kao da ga je netko pretukao bejzbolskom palicom. Bejzbolskom palicom sa šiljcima. A bolovi u kostima i mišićima bili su mačji kašalj u usporedbi s onima u trbuhu. Molio se da stignu do kuće prije nego što povratu u V.-ovu automobilu, no nije mogao biti siguran da će toliko izdržati. Žlijezde slinovnice radile su mu punom parom, pa je morao neprestano gutati. Od čega mu se u grlu dizalo kao ludo. Što je hranilo neumoljivu mučninu. Zbog čega je želio...

Nastojeći se izvući iz te spirale, počeo je polako disati kroz nos.

»Kako je, Hollywood ?«

»Obećaj mi. Tuš. Čim dodemo.«

»Nema problema, stari.«

Rhage je zaključio da se zacijelo onesvijestio jer su ga, kada se probudio, upravo izvlačili iz auta. Čuo je poznate glasove. V.-ov. Butchev. Duboko režanje koje je moglo dolaziti samo od Wratha. Ponovno je izgubio svijest. Kada je došao sebi, leđa su mu bila oslonjena o nešto hladno.

»Možeš mi se uspraviti?« upitao je Butch.

Rhage je pokušao i osjetio zahvalnost kada su mu bedra ponijela težinu tijela. A budući da više nije bio u automobilu, i mučnina se malo povukla. U ušima mu je odjeknuo sladak zveckavi zvuk, a trenutak kasnije niz tijelo mu se slio topao mlaz.

»Kako je, Rhage? Prevrnuće?« Butchev glas. Sasvim blizu.

Policajac je stajao s njim pod tušem. A osjećao je i miris turskog duhana. I V. mora da je u kupaonici.

»Hollywood? Je li ti voda prevruća?«

»Ne.« dosegnuo je za sapunom, pipajući. »Ne vidim.«

»I bolje. Nema razloga da znaš kako izgledamo kad smo zajedno goli. Iskreno rečeno, ja sam dovoljno traumatiziran za nas oboje.«

Rhage se nasmiješio dok mu je rukavica za tuširanje prelazila licem, vratom, prsima. Bože, osjećaj je bio fantastičan. Nagnuo je glavu unatrag, puštajući da sapun i voda isperu zadnje tragove zvijeri.

Tuširanje je prebrzo završilo. Opasali su mu ručnik oko bokova, a drugim ga obrisali.

»Trebaš li još nešto prije nego što te strpamo u krevet?« upitao je Butch.

»Alka-Seltzer. U ormariću.«

»V., smučkaj malo tog sranja, može?« Butch je rukom uhvatio Rhagea oko struka. »Nasloni se na mene, stari. Tako je... ideš. Kvragu, moramo te prestati hraniti.«

Rhage je dopustio da ga odvede preko mramornog poda do tepiha u spavaćoj sobi.

»Okej, mrcino, u krpe.«

O da. Krevet. Krevet je dobra stvar.

»A vidi tko je tu. Pa to je sestra Vishous.«

Rhage je osjetio kako mu podižu glavu i prinose čašu ustima. Kada je popio koliko je mogao, srušio se na jastuke. Upravo se

namjeravao ponovno onesvijestiti kada je začuo Butchev prigušeni glas.

»Barem je metak prošao ravno kroz njega. Ali, čovječe, ne izgleda dobro.«

V. je tiho odgovorio.

»Bit će dobro za dan ili dva. Brzo se oporavlja od svega, ali ovo je ipak teško.«

»To je stvorenje stvarno nešto.«

»Jako se brine da aee se pojaviti.« Začulo se struganje upaljača, a zatim se zrakom pronio svjež miris onog prekrasnog duhana. »Nastoji ne pokazati koliko se boji te stvari. Mora paziti na reputaciju i sve to. Ali prestravljuje ga pomisao da bi nekoga mogao ozlijediti.«

»Prvo što me pitao kada je došao sebi bilo je jesmo li ti i ja dobro.«

Rhage se pokušao prisiliti da zaspi. Crna praznina bila je neopisivo bolja od slušanja sažaljenja u glasu svojih prijatelja.

Devedeset jedna godina, osam mjeseci, četiri dana. I onda će biti slobodan.

Mary je očajnički željela zaspati. Zatvorila je oči. Duboko je disala. Opustila je jedan po jedan nožni prst. U glavi ponovila sve telefonske brojeve koje je znala. Ništa nije upalilo.

Okrenula se i zagledala u strop. Kada joj je na pamet pao John, bila je zahvalna. Taj je dečko bio puno bolja tema od brojnih drugih kojima se mogla zamarati.

Nije mogla vjerovati da ima dvadeset i tri godine, iako joj se, što je više razmišljala o njemu, to činilo sve vjerojatnije. Ako zanemarimo opsesiju Matricom, bio je nevjerojatno zreo. Gotovo star.

Kada je morao poći kući, inzistirala je da ga odveze do stana. Bella je rekla da bi i ona išla, pa se njih troje odvezlo u centar dok je Johnov bicikl virio iz prtljažnika Honde Civic. Bilo joj je teško ostaviti ga pred onom jadnom zgradom. Gotovo ga je počela moliti da se vrati s njom kući.

No barem je pristao sutra navečer doći k Belli. A možda će mu ta akademija za borilačke vještine otvoriti neka vrata. Imala je osjećaj da baš i nema mnogo prijatelja i smatrala je da je baš lijepo od Belle što se potrudila zbog njega.

Mary se uz smiješak prisjetila kako je John gledao Bellu. Takvo stidljivo divljenje. A Bella se vrlo elegantno nosila s njegovom pažnjom, iako je zacijelo bila naviknuta na takvo buljenje. Vjerojatno joj je to bilo nešto uobičajeno. Za momenat, Mary je zamislila kako bi svet izgledao da ga gleda Bellinim savršenim očima. Da hoda njime na Bellinim savršenim nogama. Da preko ramena zabacuje Bellinu savršenu kosu.

To joj je fantaziranje poslužilo kao dobra distrakcija. Odlučila je da će otići u New York i prošetati Petom avenijom odjevena u nešto spektakularno. Ne, na plažu. Otići će na plažu u crnom bikiniju. Dovraga, možda u crnom bikiniju s tangama. Okej, ovo postaje malo bolesno.

Ipak, bilo bi lijepo, barem jedanput, doživjeti da je muškarac gleda s apsolutnim obožavanjem. Da bude... opčinjen. Da, to je prava riječ. Voljela bi doživjeti da neki muškarac bude opčinjen njome.

Samo što se to nikada neće dogoditi. To razdoblje njezina života, razdoblje mladosti, ljepote i rosne seksualnosti, bilo je iza nje. Točnije, nikada zaista nije ni postojalo. A sada je bila ni po čemu posebna tridesetjednogodišnjakinja iza koje je, zahvaljujući raku, bio vrlo težak život.

Mary je zastenjala. No, ovo je krasno. Ne paničari, ali se do grla uvaljala u samosažaljenje. A to je sranje bilo nalik sluzi, ljepljivo i odvratno.

Upalila je svjetlo i s mračnom odlučnošću posegnula za Vanity Fairom.

Dominick Dunne, spasi me od stvarnosti, pomislila je.

7.

Kada je Rhage zaspao, Butch se s V.-om uputio niz hodnik do Wrathove radne sobe. Obično se Butch nije zadržavao dok se raspravljalo o poslovima Bratstva, no Vishous je morao podnijeti izvješće o onome što ih je zateklo na povratku kući, a Butch je jedini uspio vidjeti degrada na drvetu.

Kada je zakoračio kroz vrata, osjetio je svoju uobičajenu reakciju na versajski dekor u prostoriji: jednostavno se nije uklapao. Sve te zlatne vitice na zidovima i freske s debelim dječaćićima s krilima na stropu i krhak, elegantan namještaj. Činilo mu se da ulazi u salon u kojem se okupljaju oni starinski francuski tipovi s napudranim perikama. Ne u operativni centar skupine opasnih boraca.

No, kako god bilo. Bratstvo se uselilo u tu kuću zato što je bila praktična i vrlo sigurna, a ne zato što im se sviđalo kako je uređena.

Odabrao je stolicu s dugačkim, tankim nogama i pokušao sjesti ne oslanjajući svu težinu na nju. Dok se namještao, klimnuo je Tohrmentu, koji je sjedio na svilenom kauču preko puta. Vampir je zauzimao veći dio tog komada namještaja, a veliko mu je tijelo bilo izvaljeno preko praškastoplavih jastuka. Vojnički kratko ošišana kosa, široka ramena, iz njegovih se tamnoplavih očiju dala se iščitati drugačija priča.

Ispod sve te ratničke čvrstine Tohr je bio zaista dobar tip. A usto i iznenađujuće suosjećajan, ako se u obzir uzme da mu je posao bilo premlaćivanje živih mrtvaca. Bio je službeni vođa Bratstva otkako je Wrath preuzeo prijestolje prije dva mjeseca i jedini od boraca koji nije živio u velikoj kući. Tohrova šelan, Wellsie, bila je trudna s njihovim prvim djetetom i nije se imala namjeru doseliti u kuću prepunu solo frajera. I tko bi je krivio?

»Dakle, dečki, čujem da ste se malo zabavili na povratku kući«, obratio se Tohr Vishousu.

»Da, Rhage se stvarno razbacao«, odgovorio je V. dok si je točio votku u baru.

Sljedeći je ušao Phury i klimnuo na pozdrav. Butchu se taj brat jako sviđao, iako nisu imali mnogo toga zajedničkog. No dobro, osim opsesije odjećom, iako ni u tome nisu bili isti. Butcheva iznenadna modna osviještenost bila je samo licanje neuglađene osnove.

Phuryju su stil i muška elegancija bili urođeni. Bio je smrtonosan, u to nije bilo sumnje, no bilo je u njemu i nečega metroseksualnog.

Dojam uglađene gospoštine nije bio samo rezultat njegove elegantne odjeće, na primjer crne veste od kašmira i finih crnih hlača koje je upravo nosio. Brat je imao i najnevjerojatniju kosu koju je Butch ikada vidio. Dugački, gusti valovi plavih, crvenih i smeđih vlasi bili su luđački predivni, čak i za ženu. A njegove neobične žute oči, koje su na suncu sjale jarko poput zlata, samo su upotpunjavale dojam.

Razlog zbog kojeg se odlučio na celibat bila je potpuna misterija.

Dok je prilazio baru da natoči čašu porta, Phuryjevo se šepanje jedva primjećivalo. Butch je čuo da je u nekom trenutku tijekom života izgubio potkoljenicu. Sada je nosio umjetni ud, što ga očito nije ni najmanje smetalo u borbi.

Butch je skrenuo pogled kada je u sobu ušao još netko.

Nažalost, Phuryjev je blizanac se je odlučio pojaviti na vrijeme, no Zsadiš je barem bio toliko ljubazan da ode u najdalji kut i zauzme poziciju podalje od svih. Butchu je to sasvim odgovaralo. Od tog mu se tipa ježila koža.

Z.-ovo lice s ožiljkom i sjajne crne oči bili su samo kap u moru njegove jezovitosti. Gotovo izbrijana kosa, tetovaže oko vrata i zapešća, pirsovi: odisao je prijetećom opasnosti, a grijala ga je intenzivna mržnja koja je potpirivala dojam koji je ostavljao. U policijskom bi ga žargonu okarakterizirali kao »trostruku prijatnju«. Hladan kao led. Podao kao zmija. I nepredvidiv kao sam vrag.

Zsadiš je navodno bio otet iz svoje obitelji kao novorođenče i prodan u nekakvo roblje. Tih stotinjak godina koje je proveo u zatočeništvu isisalo je iz njega sve iole ljudsko, odnosno, vampirsko. Sve što je od njega sada ostalo bile su mračne emocije zarobljene u uništenoj koži. Svatko s imalo mozga zaobilazio ga je u širokom luku.

Iz hodnika se začuo zvuk teških koraka. Braća su se stižala, a trenutak kasnije Wrathova je pojava ispunila okvir vrata.

Wrath je bio golema, tamnokosa noćna mora okrutnih usana. Stalno je nosio crne sunčane naočale sa širokim okvirima i mnogo

kožne odjeće, a bio je vjerojatno posljednja osoba na Zemlji kojoj bi netko poželio stati na žulj.

Jebator je slučajno bio i prva osoba koju bi Butch odabrao da mu čuva leđa. Između njega i Wratha stvorila se povezanost one noći kada su Wratha nastrijelili dok je spašavao svoju suprugu od degrada. Butch je pomogao, i to je bilo to. Postali su frendovi.

Wrath je ušao u prostoriju kao da je gospodar svemira. Brat je definitivno bio dobar materijal za vladara, što je imalo smisla, jer je upravo to i bio. Slijepi Kralj. Posljednji čistokrvni vampir preostao na planetu. Kralj svoje vrste.

Wrath je pogledao Butcha.

»Danas si se dobro pobrinuo za Rhagea. Cijenim to.« »I on bi isto učinio za mene.«

»Da,, bi.« Wrath je zaobišao sto i sjeo, prekrstivši ruke na prsima. »Situacija je sljedeća. Havers je sinoć imao traumatološki slučaj. Muški civil. Nasmrt pretučen, jedva da je bio pri svijesti. Prije nego što je umro, rekao je Haversu da su ga obradili degradi. Raspitivali su se o Bratstvu, o tome gdje živimo, što zna o nama.«

»Još jedan«, promrmljao je Tohr.

»Da. Mislim da smo suočeni s promjenom u strategiji Degradacijskog društva. Mjesto koje je mužjak opisao zvučalo je kao da je namjenski pripremljeno za gruba ispitivanja. Nažalost, umro je prije nego što je uspio reći gdje se nalazi.« Wrath se zagledao u Vishousa. »V., želim da odeš k njegovoj obitelji i kažeš im da ćemo osvetiti njegovu smrt. Phury, otiđi k Haversu i porazgovaraj sa sestrom koja je čula većinu onoga što je mužjak rekao. Vidi možeš li steći neki dojam o tome gdje su ga držali i kako je pobjegao. Nemam namjeru tim gadovima dopustiti da mi se iživljavaju na civilima.«

»Obraduju i svoje ljude«, upao je V. »Na putu kući naišli smo na degrada obješenog na drvu. Okruženog prijateljima.«

»Što su mu učinili?«

Javio se Butch.

»I više nego dovoljno. Već je bio mrtav, i to pošteno. Likvidiraju li često vlastite članove?« »Ne. Ne likvidiraju.«

»Onda je to povećana slučajnost, ne čini ti se? Civil zбриše iz mučionice. Iste se večeri pojavi degrad pretvoren u jastučić za igle.«

»Pratim te, murjače.« Wrath se okrenuo V.-u. »Jesi li što saznao od tih degrada?. Ili je Rhage sve počistio?«

V. je odmahnuo glavom.

»Ništa nije ostalo.«

»Gotovo ništa.« Butch je posegnuo u džep i izvadio novčanik koji je uzeo s degrada obješenog na drvo. »Pokupio sam ovo s onoga na kojega su se namjerili.« Kopao je po novčaniku dok nije pronašao vozačku dozvolu. »Gary Essen. Ideš, živio je u mojoj zgradi. Eto ti dokaza da nikad ne znaš kakvi su ti zapravo susjedi.«

»Šretražit ću mu stan«, rekao je Tohr.

Butch mu je dobacio novčanik, a braća su ustala, spremna za polazak. Tohr je progovorio prije nego što su stigli otići.

»Još jedna stvar. Večeras sam primio poziv. Civilna ženka pronašla je mladog mužjaka koji živi sam. Nosio je ime Tehror. Rekao sam joj da ga sutra navečer dovede u centar za obuku.«

»Zanimljivo«, rekao je Wrath.

»Ne govori, pa će s njim doći i prevoditeljica. Koja je, usput rečeno, čovjek.« Tohr se nasmiješio i stavio degradov novčanik u stražnji džep kožnih hlača. »Ali ne brinite. Izbristat ćemo joj sjećanja.«

Kada je gospodin X. otvorio ulazna vrata kolibe, stav gospodina O.-a nije mu popravio raspoloženje. Degrad koji je stajao na vratima izgledao je samosvjesno, smireno. Poniznošću bi polučio bolje rezultate, no nijedan oblik slabosti ili podložnosti nije bio dio njegova karaktera. Za sada.

Gospodin X. dao je svome podređenomu znak da uđe.

»Znaš, ovo priznavanje neuspjeha koje nam izgleda postaje praksa nekako mi ne odgovara. Trebao sam znati da ti ne smijem vjerovati. Bi li bio tako ljubazan da mi objasniš zašto si pobio svoj eskadron?«

Gospodin O. naglo se okrenuo.

»Molim?«

»Ne pokušavaj se obraniti lažima, to je iritantno.« Gospodin X. zatvorio je vrata.

»Nisam ih ja pobio.«

»Nego nekakvo stvorenje? Daj, gospodine O., mogao si barem biti originalan. Ili još bolje, okriviti Bratstvo. To bi bilo uvjerljivije.«

Gospodin X. odšetao je na drugi kraj velike sobe, namjerno šuteći neko vrijeme da bi se njegov podređeni stigao dobro naživcirati. Nemarno je pročačkao po računalu, a zatim razgledao prostoriju. Koliba je odisala rustikalnim štihom, namještaja je bilo malo, a stotinjak hvati zemljišta pružalo je primjerenu izolaciju. WC nije radio, no budući da degradi ne jedu, nije mu bio ni potreban. Tuš je, međutim, sasvim dobro funkcionirao. A dok ne pronađu novi centar za novačenje, ta će skromna kućica biti sjedište Društva.

»Rekao sam ti točno što se dogodilo«, rekao je gospodin O., napeto prekidajući tišinu. »Zašto bih lagao?«

»Zašto me ne zanima.« Gospodin X. nemarno je otvorio vrata spavaće sobe. Šarke su zacvilile. »Znaj da sam poslao jedan eskadron da istraži mjesto događaja dok si se ti vozio ovamo. Izvijestili su me da od tijela nije ništa ostalo, pa pretpostavljam da si ih probo i poslao u Veliko Ništavilo. Potvrdili su mi i da se ondje odigrala opaka bitka, sve je puno krvi. Mogu zamisliti kako se tvoj eskadron borio s tobom. Mora da si bio spektakularan, s obzirom na to da si pobijedio.«

»Ako sam ih tako poubijao, zašto mi je odjeća manje-više čista?«

»Presvukao si se prije nego što si došao ovamo. Nisi glup.« Gospodin X. namjestio se pred vratima spavaće sobe. »Situacija je ovakva, gospodine O. Ozbiljno mi ideš na kurac, pa se moram zapitati jesi li vrijedan svih tih problema. Ti koje si poubijao bili su alfe. Iskusni degradi. Znaš li koliko je potrebno... «

»Nisam ih ubio... «

Gospodin X. napravio je dva koraka prema naprijed i tresnuo gospodina O.-a u čeljust. Ovaj se srušio na pod. Gospodin X. čizmom je pritisnuo lice gospodina O.-a i prikovao ga za pod.

»Dosta više toga, dobro? Kao što sam počeo govoriti, znaš li koliko je vremena potrebno da se dobije alfa? Desetljeća, stoljeća. A ti si sredio trojicu u jednoj noći. Što ukupno čini četvoricu, kada pribrojimo gospodina M.-a, kojega si sasjeckao bez moga dopuštenja. A tu si i bete koje si večeras pobio.«

Gospodin O. zapljuvao se od bijesa, a oči su mu ljutito bljeskale pod potplatom cipele Timberland. Gospodin X. oslonio se na nogu

kojom ga je pritiskao tolikom jačinom da su mu kapci postali okrugli, a ne više ovalni.

»Da ponovim, moram se zapitati jesi li toga vrijedan? Tek si tri godine u Društvu. Snažan si, djelotvoran si, ali ispada da te je nemoguće kontrolirati. Stavio sam te s alfama jer sam pretpostavio da ćeš se prilagoditi njihovoj izvrsnosti i primiriti se. Ti si ih umjesto toga poubijao.«

Gospodin X. osjetio je kako mu se krv uzburkava, pa je podsjetio sam sebe da srdžba ne dolikuje vođi. Smirena, promišljena dominacija najučinkovitije je oruđe. Duboko je udahnuo prije nego što je ponovno progovorio.

»Večeras si nam likvidirao neke od najboljih resursa. Prekinut ćemo to, gospodine O. Isti čas.«

Gospodin X. podignuo je čizmu. Drugi je degrad istoga trena skočio s poda.

Upravo kada je gospodin O. zaustio da nešto kaže, kroz noć se pronio neobičan, neugodan šum. Okrenuo je glavu u smjeru zvuka. Gospodin X. se nasmiješio.

»A sada bih te zamolio da se pokupiš u spavaću sobu.«

Gospodin O. čučnuo je u položaj za napad.

»Što je to?«

»Vrijeme je za jednu manju modifikaciju osobnosti. A i za malo kažnjavanja. Zato marš u sobu.«

Zvuk je sada već bio toliko glasan da je više nalikovao vibriranju zraka nego nečemu što je moguće čuti ušima.

»Rekao sam ti istinu«, povikao je gospodin O.

»U sobu. Prošlo je vrijeme za priču.« Gospodin X. bacio je pogled preko ramena, u smjeru šuma. »O, za Boga miloga.«

Paralizirao je velike mišiće u tijelu drugog degrada i odvuкао gospodina O.-a u drugu sobu, bacivši ga na krevet.

Ulazna vrata širom su se rastvorila.

Gospodin O. iskolačio je oči dok je upijao Omeginu pojavu.

»Zaboga... ne...«

Gospodin X. popravio mu je odjeću, izravnao jaknu i košulju. Da se nađe, zagladio mu je i tamnosmeđu kosu te poljubio gospodina O.-a u čelo, kao da je dijete.

»Ispričaj me«, promrmljao je gospodin X. »Ostavit ću vas dvojicu same.«

Gospodin X. izašao je iz kolibe na stražnja vrata. Upravo je ulazio u automobil kada je počelo vrištanje.

8.

»Bella, mislim da nam je stigao prijevoz.« Mary je spustila zavjesu. »Ili to ili se u Caldwellu izgubio diktator iz neke zemlje trećeg svijeta.« John je prišao prozoru.

Ideš, pokazao je. Vidi ti taj Mercedes. Ta zatamnjena stakla izgledaju kao da su otporna na metke.

Sve troje izašli su iz Belline kuće i prišli automobilu. S vozačeve je strane izašao starčić odjeven u livreju i obišao automobil da bi ih pozdravio. Iako se to činilo nespojivo sa situacijom, bio je prpošna karaktera i neprestano se osmjehivao. Zbog silne opuštene kože na licu, dugačkih ušiju i upalih obraza izgledao je kao da se topi, no njegovo blistavo veselje kao da je govorilo da je ta dezintegracija pravi užitak.

»Ja sam Fritz«, rekao je uz duboki naklon. »Dopustite mi da vam ponudim prijevoz.«

Otvorio je stražnja vrata, a Bella je prva ušla. John ju je slijedio, a kada se i Mary smjestila na sjedalo, Fritz je zatvorio vrata. Trenutak kasnije bili su na cesti.

Dok je Mercedes klizio ulicama, Mary je pokušavala odgonetnuti kamo idu, nu prozori su bili pretamni. Pretpostavila je da se kreću prema sjeveru, ali tko bi znao?

»Gdje je ta akademija, Bella?« upitala je.

»Nije daleko.« No žena baš i nije zvučala uvjerenom. Štoviše, bila je nervozna otkad su se Mary i John pojavili u njezinoj kući. »Znaš li kamo nas vode?«

»Ma naravno.« Nasmiješila se i pogledala Johna. »Upoznat ćemo neke od najnevjerojatnijih mužjaka koje si ikada vidio.«

Maryni su se instinkti probudili i počeli odašiljati svakojake pozive na oprez. Bože, da je barem uzela svoj automobil.

Dvadeset minuta kasnije Mercedes se polako zaustavio. Lagano se pomaknuo naprijed. Ponovno se zaustavio. To se u pravilnim razmacima ponovilo nekoliko puta. Zatim je Fritz spustio prozor i rekao nešto u nekakav interfon. Još su se malo povezli, a onda su stali. Motor se ugasio.

Mary je posegnula za vratima. Bila su zaključana. *Crna kronika, evo nas*, pomislila je. Već je vidjela njihove slike na televiziji, u prilogu o žrtvama nasilnog zločina.

No vozač ih je odmah pustio iz automobila, još uvijek se osmijehujući.

»Biste li bili tako ljubazni da pođete sa mnom?«

Mary se ogledala oko sebe dok je izlazila iz automobila. Bili su u nekakvoj podzemnoj garaži, no u njoj nije bilo drugih automobila. Samo dva manja autobusa, nalik onima kojima se prevoze putnici na aerodromima.

Držali su se Fritza dok su prolazili kroz debela metalna vrata koja su vodila u labirint hodnika osvijetljenih fluorescentnim svjetlom. Hvala Bogu što je tip očito znao kamo ide. Hodnici su se granali u svim smjerovima bez nekog smislenog plana, kao da je to mjesto zamišljeno tako da se ljudi u njemu izgube i ostanu izgubljeni.

Samo što bi netko uvijek znao gdje se nalaziš, pomislila je. Svakih deset metara u strop je bila ugrađena okrugla kutija. Viđala ih je u trguvačkim centrima, a i bolnica ih je imala. Nadzorne kamere.

Napokon su ih uveli u malu prostoriju s dvosmjernim zrcalom, metalnim stolom i pet metalnih stolica. U kutu nasuprot vratima bila je postavljena mala kamera. Prostorija je izgledala točno kao policijska soba za ispitivanje, odnosno onako kako takva soba izgleda ako je suditi po scenografiji u Njujorškim plavcima.

»Nećete dugo čekati«, rekao je Fritz uz blagi naklon. Kada se povukao, vrata su se zatvorila vlastitom voljom.

Mary im je prišla i pritisnula kvaku. Iznenadila se kada su se vrata bez problema otvorila. S druge strane, tko god da je ovdje glavni, očito ne mora brinuti o mogućnosti da će izgubiti nadzor nad posjetiteljima.

Pogledala je Bellu.

»Bi li mi rekla kamo su nas to doveli?«

»Ovo je ustanova.«

»Ustanova.«

»Znaš, za obuku.«

Da, ali za kakvu obuku?

»Rade li ti tvoji za vladu ili nešto takvo?«

»O, ne. Ne.«

John je pokazao:

Ovo ne izgleda kao akademija za borilačke veštine.

Ma nemoj mi reći.

»Što je rekao?« upitala je Bella.

»Zbunjen je kao i ja.«

Mary se ponovno okrenula prema vratima, otvorila ih i gurnula glavu u hodnik. Kada je začula neki ritmičan zvuk, izašla je iz prostorije, ali se nije udaljavala.

Koraci. Ne, nekakvo povlačenje. Koji...

Visoki plavokosi muškarac u uskoj crnoj majici i kožnim hlačama naglo se pojavio iza ugla. Nestabilno se držao na bosim nogama, jednom se rukom oslanjao na zia, a oči su mu bile spuštene. Činilo se kao da pažljivo promatra pod, kao da se oslanja na percepciju dubine da bi održao ravnotežu.

Izgledao je kao da je pijan ili možda bolestan, ali... dragi Bože, bio je prekrasan. Zapravo, lice mu je bilo toliko zasljepljujuće privlačno da je morala trepnuti nekoliko puta. Savršeno četvrtasta čeljust. Pune usne. Visoki obrazi. Siroko čelo. Kosa mu je bila gusta i valovita, svjetlija sprijeda, a tamnija straga, gdje je bila i kraće podšišana.

A i tijelo mu je bilo jednako spektakularno kao i glava. Velike kosti. Čvrsti mišići. Nimalo masnog tkiva. Koža mu je bila zlaćana čak i pod fluorescentnim svjetlom.

Odjednom ju je pogledao. Oči su mu bile električne tirkizno-plave boje, toliko jarke i živopisne da su gotovo izgledale neonski. I gledale su ravno kroz nju.

Mary je svejedno ustuknula i pomislila da izostanak reakcije i nije neko iznenađenje. Muškarci poput njega ne primjećuju žene poput nje. To je jednostavna biološka činjenica. Trebala bi se jednostavno vratiti u sobu za ispitivanje. Nema smisla gledati ga kako je ne primjećuje dok prolazi. Problem je bio samo u tome što je, što joj se više približavao, postajala sve očaranija.

Zaboga, stvarno je... prekrasan.

Rhage se osjećao užasno dok se njihao hodnikom. Kad god bi zvijer izašla iz njega, a vid mu prestao funkcionirati, trebalo je proći podosta vremena da mu oči opet prorade. Ni tijelo mu baš nije bilo raspoloženo za suradnju, ruke i noge visjele su mu s torza poput teških utega, ne baš doslovno beskorisne, ali prilično blizu tome. A ni

trbuh mu još uvijek nije bio u najboljem stanju. Od same pomisli na hranu dolazilo mu je zlo.

No već mu je bilo dosta čamljenja u sobi. Dvanaest sati u ležećem položaju bilo je dovoljno uludo potrošenog vremena. Odlučio je otići u teretanu i malo se razraditi...

Zaustavio se, a tijelo mu se napelo. Nije baš mnogo vidio, no bio je sasvim siguran da nije sam u hodniku. Netko je stajao vrlo blizu njega, s lijeve strane. I bio je to netko nepoznat.

Naglo se okrenuo i povukao priliku s vrata, zgrabivši je za vrat, te prikovao tijelo za suprotni zid. Prekasno je shvatio da je riječ o ženki, a njezino ga je prodorno stenjanje posramilo. Odmah je olabavio stisak, no nije je pustio. Vitki vrat pod njegovim dlanom bio je topao i mekan. Srce joj je luđački udaralo, a krv jurila venama. Prignuo se i udahnuo kroz nos. A onda se s trzajem odmaknuo.

Isuse Bože, ona je čovjek. I uz to je bolesna, možda čak i umire.

»Tko si ti?« odlučno je upitao. »Kako si ušla ovamo?«

Nije bilo odgovora, čulo se samo ubrzano disanje. Potpuno ju je prestravio. Miris njezina straha ispunjavao mu je nos kao zadah paljevine. Ublažio je glas.

»Neću ti nauditi. Ali nije ti mjesto ovdje i želim znati tko si.«

Grlo joj je zatitralo pod njegovom rukom, kao da guta.

»Ja sam... ja sam Mary. Došla sam s prijateljicom.«

Rhage je prestao disati. Srce mu je na trenutak zastalo, a zatim se usporilo.

»Ponovi što si rekla«, prošaptao je.

»Ovaj... zovem se Mary Luce. Ja sam Bellina prijateljica... Došle smo s dječakom, Johnom Matthewom. Pozvani smo.«

Rhage je zadržao, a ugodna mu se toplina razlila kožom. Valovita glazba njezina glasa, ritam njezina govora, zvuk njezinih riječi, sve se to proširilo njime, smirujuće, utješno. Poput slatkih okova.

Zatvorio je oči.

»Reci još nešto.«

»Sto?« zbunjeno je upitala.

v

»Pričaj. Pričaj mi nešto. Želim ti ponovno čuti glas.« Sutjela je, a on je upravo namjeravao ponoviti zahtjev da govori kada je rekla:

»Ne izgledaš dobro. Trebaš liječnika?«

Osjetio je da gubi ravnotežu. Riječi nisu bile bitne. Bitan je bio zvuk: način na koji mu je duboko, nježno, tiho milovao uši. Činilo mu se kao da ga netko gladi s unutarnje strane kože.

»Još«, rekao je, namještajući dlan na prednjoj strani njezina grla da bi joj bolje osjetio vibracije dok govori.

»Hoćeš li... hoćeš li me molim te pustiti?«

»Ne.« Podignuo je i drugu ruku. Nosila je nekakvu jaknu od flisa. Pomaknuo joj je ovratnik i položio joj ruku na rame da ne bi pobjegla.

»Pričaj.«

Počela se otimati. »Preblizu si mi.« »Znam. Pričaj.«

»O za Boga miloga, što hoćeš da kažem?«

Čak i kad je bila izvan sebe, glas joj je bio prekrasan.

»Bilo što.«

»Dobro. Makni mi ruku s vrata i pusti me, inače ću te opaliti gdje boli.«

Nasmijao se. Zatim je naslonio donji dio tijela na nju i zatočio je bedrima i bokovima. Ukočila se pod njegovim dodirom, no dobro ju je osjetio. Bila je vitka, no nije bilo nikakve sumnje da je ženka. Grudi su joj dodirivale njegova prsa, bokovi su mu utonuli u njezine, trbuh joj je bio mekan.

»Pričaj i dalje«, šapnuo joj je u uho. Zaboga, tako je dobro mirisala. Čisto. Svježe. Kao limun.

Kada ga je pokušala odgurnuti, naslonio se na nju cijelom težinom. Naglo je izdahnula.

»Molim te«, promrmljao je.

Na svojim je prsima osjećao kretanje njezinih, kao da udiše.

»Ja...nemam šta reći osim makni se ua mene.«

Nasmiješio se, pazeći da ne otvara usta. Nema razloga da joj pokaže očnjake, naročito ako ona ne zna što je on. »Onda reci to.«

»Što?«

»Ništa. Reci ništa. Opet i opet i opet. Hajde.«

Naježila se, a miris straha zamijenio je neki oštar vonj, nalik svježem, prodornom mirisu metvice u vrtu. Bila je to iritacija.

»Reci«, naredio joj je, obuzet potrebom da osjeti još onoga što mu je činila.

»Dobro. Ništa. Ništa.« Odjednom se nasmijala, a zvuk njezina smijeha projurio mu je kralježnicom, žareći ga. »Ništa, ništa. Ništa. Ništa. Niiiiiišta. Eto, jesi sad zadovoljan? Hoćeš li me sad pustiti?«

»Ne.«

Ponovno se počela otimati, a tijela su im se pritom slasno trla jedno o drugo. Prepoznao je trenutak u kojem su se njezina tjeskoba i iritacija pretvorile u nešto drugo. Namirisao je njezinu uzbuđenost, tu prekrasnu slatkoću u zraku, a njegovo je tijelo odgovorilo na njezin poziv.

U trenu mu je postao tvrd poput dijamanta. »Pričaj mi, Mary.«

Pritiskao je bokove uz nju laganim kružnim pokretima, trljajući joj erekciju o trbuh, povećavajući vlastitu bol i vrućinu u njezinu tijelu.

Ubrzo je napetost nestala iz nje, pa se smekšala pod pritiskom njegovih mišića i tvrdog uda. Ruke su joj se raširile na njegovu struku. A zatim su se polako pomaknule prema donjem dijelu leđa, kao da nije sigurna zašto tako reagira na njega.

Izvio se uz nju da joj pokaže da mu to odgovara i da je potakne da ga nastavi dodirivati. Kada su joj dlanovi krenuli uz njegovu kralježnicu, zarežao je duboko u grlu i spustio glavu da mu uho bude bliže njezinim ustima, hteo joj je dati neku novu riječ koju bi mogla izgovoriti, nešto kao sočan ili šapat ili jagoda.

Dovraga, bio bi zadovoljan i da kaže najindustrijaliziraniji.

Imala je opojan učinak na njega. Bila je to neka izluđujuća kombinacija seksualne potrebe i duboke opuštenosti. Kao da u isto vrijeme doživljava orgazam i tone u miran san. Nikada nije doživio ništa slično. Odjednom su mu trnci prostrujali tijelom i isisali svu toplinu iz njega. Naglo je odmaknuo glavu kada se sjetio što mu je Vishous rekao.

»Jesi li djevica?« odrješito je upitao.

Tijelo joj se ponovno ukočilo, kao cement koji se stvrdnjuje. Snažno ga je odgurnula, ne pomaknuvši ga ni centimetar. »Kako molim? Kakvo je to pitanje?« Napetost ga je prisilila da joj jače stisne rame. »Je li te ikad uzeo neki mužjak?« Odgovori na pitanje. »Prekrasan joj je glas postao prodoran, uplašen. »Da. Da, imala sam... ljubavnika.«

Razočaran, olabavio je stisak. No odmah potom uslijedilo je olakšanje. Kada se sve uzme u obzir, nije baš bio siguran da mu baš

taj čas treba susret sa sudbinom. Osim toga, čak i ako mu nije suđena, ta ljudska ženka bila je izvanredna... nešto zaista posebno. Nešto što je morao imati.

Mary je duboko udahнула kada joj je popustio stisak oko vrata.

Pazi što tražiš, pomislila je, prisjetivši se kako je poželjela da neki muškarac bude opčinjen njome. Zaboga, definitivno nije očekivala da bi to moglo tako izgledati. Bila je potpuno preplavljena osjetima. Muškim tijelom koje se pritiskalo u nju, osjećanjem seksa koje je šištaloz iz njega. Smrtonosnom snagom kojom bi raspolagao ako bi joj ponovno poželio stisnuti vrat.

»Reci mi gdje stanuješ«, rekao je muškarac.

Kada nije odgovorila, pomaknuo je bokove, a golema se erekcija počela micati, kružiti, pritiskati joj trbuh.

Mary je zatvorila oči. I pokušala se ne pitati kakav bi osjećaj bio da to radi dok je u njoj.

Spustio je glavu i usnama joj lagano dodirnuo vrat. Protrljao ga nosom.

»Gdje stanuješ?« Osjetila je mekan, vlažan dodir. Zaboga, to mu je jezik. Prelazi joj vratom. »Na kraju ćeš mi reći«, promrmljao je. »No bez žurbe. Trenutno mi se ne žuri previše.«

Na trenutak je odmaknuo bokove od nje, a zatim joj se ponovno približio, pritišćući joj bedro o noge i prelazeći joj njime preko međunožja. Ruka koju joj je držao na grlu spustila se do ključne kosti i zaustavila među dojčkama.

»Srce ti jako lupa, Mary.«

»Z-zato što sam uplašena.«

»Nije stvar samo u strahu. Pogledaj malo što ti ruke rade.«

Kvragu. Bile su na njegovim bicepsima. I stezale su ga, privlačile ga bliže. Nokti su joj se zabijali u njegovu kožu. Kada ga je pustila, namrštio se.

»Sviđa mi se taj osjećaj. Nemoj prestati.« Iza njih su se otvorila vrata.

»Mary? Je li sve... O Isuse... Bože.« Bella se zaustavila usred rečenice.

Mary se ukočila, a muškarac se okrenuo gornjim dijelom tijela i pogledao Bellu. Stisnuo je oči, brzo je odmjerio, a zatim vratio

pogled na Mary.

»Prijateljica ti je zabrinuta«, tiho je rekao. »Reci joj da nema potrebe za time.«

Mary se pokušala osloboditi, no nije se začudila kada je s lakoćom svladao njezine trzaje.

»Evo ideje«, promrmljala je. »Zašto me ne bi pustio, pa je onda neću morati uvjeravati da se ne brine?«

Hodnikom se pronio oštar muški glas.

»Rhage, ta ženka nije dovedena ovamo da tebe zadovoljava, a ovo nije One Eye, brate. Nema seksa u hodnicima.«

Mary je pokušala okrenuti glavu, no ruka koja joj je ležala među dojkama kliznula joj je uz grlo i primila je za bradu, prekinuvši svako kretanje. Tirkiznoplave oči zagledale su se u njezine.

»Ja ću ih oboje ignorirati. Ako i ti to učiniš, možemo učiniti da nestanu.«

»Rhage, pusti je.« Uslijedila je oštra bujica riječi izgovorenih na jeziku koji nije razumjela.

Dok je trajala, plavokosi muškarac nije skretao pogled s nje, a palcem joj je nježno milovao čeljust. Činio je to lijeno, s ljubavlju, no dok je odgovarao drugom muškarcu, glas mu je bio tvrd i agresivan, snažan poput njegova tijela. Uzvraćen mu je novi slijed riječi, ovaj put manje napadački intoniranih. Kao da mu drugi muškarac pokušava nešto logički dokazati.

Odjednom ju je plavokosi pustio i odmaknuo se od nje. Odvajanje od njegova toplog, teškog tijela bilo je neobičan šok.

»Vidimo se, Mary.« Pomilovao joj je obraz kažiprstom, a zatim se okrenuo od nje.

Osjetila je da joj koljena popuštaju, pa se naslonila na zid dok se on teturajući udaljavao, nastojeći održati ravnotežu oslanjajući se rukom o zid.

Zaboga, dok ju je držao zarobljenu, zaboravila je da je bolestan.

»Gdje je dječak?« odrješito je upitao drugi muški glas.

Mary je pogledala ulijevo, tip je bio krupan i odjeven u crnu kožnu odjeću. Kosa mu je bila ošišana vojnički kratko, a tamnoplave su mu oči odavale pronicavost.

Vojnik, pomislila je, osjećajući da je nekako smiruje.

»Dječak?« ponovio je.

»John je tu unutra«, odgovorila je Bella.

»Počnimo onda.«

Muškarac je otvorio vrata i naslonio se na njih, tako da su se ona i Bella morale provući pokraj njega. Nije obraćao pozornost na njih dok su prolazile, već je umjesto toga gledao Johna. John mu je uzvratio pogled, a oči su mu se stisnule kao da pokušava odrediti odakle poznaje vojnika.

Kada su svi sjedili za stolom, muškarac je klimnuo Belli.

»Vi ste zvali.«

»Da. A ovo je Mary Luce. I John. John Matthew.« »Ja sam Tohment.« Vratio je pogled na Johna. »Kako si, sine?« John je napravio nekoliko znakova, a Mary se morala nakašljati da bi progovorila.

»Kaže Dobro, gospodine. Kako ste vi?«

»Dobro sam.« Muškarac se lagano nasmiješio, a zatim pogledao Bellu. »Želim da pričekate u hodniku. Razgovarat ću s vama nakon što popričam s njim.« Bella je oklijevala. »To nije molba«, rekao je odlučnim glasom.

Kada je Bella otišla, muškarac je okrenuo stolicu prema Johnu, zavalio se u nju i ispružio dugačke noge. »Dakle, sine, reci mi, gdje si odrastao?« John je pokrenuo ruke, a Mary je rekla:

»Ovdje u gradu. Najprije u sirotištu, a onda kod nekoliko udomiteljskih obitelji.«

»Znaš li išta o svojim roditeljima?« John je oamannuo glavom.

»Bella mi je rekla da imaš narukvicu s nekim ukrasima. Mogu li je vidjeti?«

John je zadignuo rukav i ispružio ruku. Dječakovo zapešće izgubilo se u muškarčevoj ruci.

»To je stvarno lijepo, sine. Sam si je izradio?« John je klimnuo glavom. »A odakle ti ideja za dizajn?«

John je izvukao ruku iz vojnikova stiska i počeo praviti znakove. Kada je završio, Mary je rekla: »Sanja taj uzorak.«

»Da? Smijem li upitati kakvi su ti snovi?« Muškarac je ponovno zauzeo onu nemarnu pozu u stolici, no oči su mu bile stisnute.

Jebeš borilačke vještine, pomislila je Mary. Ovdje se ne radi o satovima karatea. Ovo je ispitivanje.

Dok je John oklijevao, poželjela ga je dohvatiti i pokupiti se odatle, no imala je osjećaj da bi joj se dječak suprotstavio. Bio je potpuno usredotočen na vojnika, napet i zainteresiran.

»U redu je, sine. U čemu god da je stvar, u redu je.«

John je podignuo ruke, a Mary je govorila dok je pokazivao znakove.

»Kaže... kaže da je na nekom mračnom mjestu. Kleči pred oltarom. Iza oltara vidi natpise na zidu, stotine redaka natpisa urezanih u crni kamen... Johne, čekaj, uspori. Ne mogu prevoditi kad govoriš tako brzo.« Mary se koncentrirala na dječakove ruke. »Kaže da u snu neprestano prilazi nizu znakova koji izgledaju kao ti na narukvici i dodiruje ih.«

Muškarac se namrštio.

Kada je John spustio pogled, kao da mu je neugodno, vojnik je rekao: »Ne brini, sine, sve je u redu. Možeš li se sjetiti još nečega vezanog

uz sebe što ti se čini čudnim? Nečega po čemu se možda razlikuješ od

drugih ljudi?«

Mary se promeškolljila u stolici. Nikako joj se nije sviđalo kako se situacija razvija. John je očito bio spreman odgovoriti na svako pitanje koje mu postave, ali za Boga miloga, nisu znali tko je taj muškarac. A i Bella se, iako ih je ona spojila, očito osjećala nelagodno.

Mary je podignula ruke, želeći Johnu uputiti upozorenje, kada je dječak otkopčao košulju. Odmaknuo je jednu stranu i pokazao kružni ožiljak nad lijevim prsnim mišićem. Muškarac se nagnuo naprijed, proučio oznaku, a zatim se odmaknuo.

»Odakle ti to?«

Dječakove su se ruke brzo kretale.

»Kaže da se rodio s tim.«

»Još nešto?« upitao je muškarac.

John je pogledao Mary. Duboko je udahnuo i pokazao:

Sanjam o krvi. O očnjacima. O... ugrizima.

Maryne su se oči širom razrogačile prije nego što ih je stigla zaustaviti. John ju je tjeskobno pogledao.

Ne brini, Mary. Nisam neki bolesnik ili tako nešto. Prestravio sam se kada sam to tek počeo sanjati, a nije da mogu kontrolirati što mi mozak radi, znaš.

»Da, znam«, rekla je stisnuvši mu ruku.

»Što je rekao?« upitao je muškarac.

»Taj zadnji dio bio je upućen meni.«

Duboko je udahнула. I vratila se prevođenju.

9.

Bella se naslonila na zid u hodniku i počela upletati kosu, što bi obično radila kada je bila nervozna. Čula je priče o tome da su članovi Bratstva gotovo zasebna vrsta, ali nije mislila da su istinite. Dosad. Dva mužjaka koja je vidjela nisu bili kolosalni samo fizički, iz njih je upravo isijavala dominantnost i agresija. Dovraga, u usporedbi s njima njezin je brat izgledao kao amater u kategoriji grubijana, a Rehvenge je bio najgolemija i najopasnija osoba koju je ikada upoznala.

Bože, što joj je bilo da dovede ovamo Mary i Johna? Za dječaka se malo manje brinula, ali što s Mary? Iz načina na koji se onaj plavokosi ratnik ponašao s njom bilo je očito da joj se ne piše dobro. Požuda koja je tekla iz njega mogla je zakuhati ocean, a članovi Bratstva crnog bodeža nisu bili naviknuti na odbijanje. Sudeći prema onome što je čula, kada su željeli neku ženu, uzimali su je.

Hvala Bogu, nisu se bavili silovanjima, no ako je suditi prema onome što je upravo vidjela, nisu ni morali. Tijela tih ratnika bila su stvorena za seks. Združivanje s nekim od njih, predavanje svoj toj snazi, bilo bi nevjerojatan doživljaj. Istina, budući da je Mary čovjek, moguće je da ona ne bi tako gledala na to.

Bella je pogledala lijevo i desno niz hodnik, nemirna i napeta. Nikoga nije bilo u blizini, a ako bude morala još malo stajati na mjestu, pretvorit će si svu kosu u pletenice. Razmrsila je kosu, nasumice odabrala smjer i odlutala. Kada je u daljini začula ritmično udaranje, slijedila je zvuk dok nije stigla do metalnih vrata. Otvorila je jedno krilo i prošla kroz njega.

Gimnastička je dvorana bila veličine terena za profesionalnu košarku, a parketi na podu bili su ulašteni do visokog sjaja. Tu i tamo bile su raširene jarkoplave prostirke, a s visokog su stropa visjele fluorescentne svjetiljke. S lijeve je strane stršio balkon sa stolicama za gledatelje, a ispod njega je visio niz boksačkih vreća.

Veličanstven je mužjak iz sve snage mlatio jednu od njih, leđima okrenut prema Belli. Plesao je na vrhovima stopala, lagan kao povjetarac, i upućivao udarac za udarcem, saginjući se, udarajući, odbijajući tešku vreću od sebe takvom silinom da je visjela pod kutom.

Nije mu vidjela lice, no zacijelo je bio privlačan. Gotovo izbrijana kosa bila je svijetlosmeđe boje, a bio je odjeven u usku crnu dolčevitu i široke crne najlonske hlače od trenirke. Preko širokih su mu se leđa križale korice za bodeže.

Vrata su se uz škljocaj zatvorila iza nje.

Glatkim pokretom ruke mužjak je izvukao bodež crne oštrice i zabio ga u vreću. Razderao ju je tako da su se pijesak i ispuna u trenu razlili po prostirci. A onda se okrenuo.

Bella je prekrila usta rukom. Na licu je imao ožiljak, kao da ga je netko pokušao nožem prerezati na pola. Debela je zaregotina počinjala na čelu, spuštala mu se niz nos, a zatim kružno skretala preko obraza. Završavala mu je pokraj usta i izobličavala gornju usnicu. Stisnute oči, crne i hladne kao noć, promotrile su je i jedva se primjetno raširile. Izgledao je zatečeno; krupno mu je tijelo bilo nepomično, ako se ne računaju duboki udisaji.

Taj je mužjak želi, pomislila je, i nije siguran kako postupiti u vezi s time.

No tada su, u tren oka, odvagivanje i neobična zbunjenost nestali. Zamijenila ih je ledena srdžba koja ju je dozlaboga prestrašila. Ne skidajući pogleda s njega, počela je uzmicati prema vratima i pritisnula polugu za otvaranje. Kada nije uspjela otvoriti vrata, pomislila je da je namjerno ne pušta da ode.

Mužjak ju je na trenutak promatrao kako se pokušava iskobeljati, a zatim se uputio prema njoj. Dok joj se približavao preko prostirki, bacaio je bodež u zrak i hvatao ga za ručku. Bacaio ga u zrak, ponovno ga hvatao. Gore, dolje.

»Ne znam što radiš ovdje«, rekao je dubokim glasom. »Osim što mi se miješaš u trening.«

Dok su joj one njegove oči prelazile licem i tijelom, njegovo je neprijateljsko raspoloženje bilo opipljivo, no iz njega je ujedno izbijala sirova strast, nekakva seksualna prijetnja koja je zaista nije trebala opčinjavati.

»Žao mi je. Nisam znala...«

»Što nisi znala, ženko?«

Zaboga, bio joj je već tako blizu. I bio je toliko veći od nje. Uspravila se uz vrata. »Žao mi je... «

Mužjak je zabio šake u metal s obje strane njezine glave. Pogledala je bodež koji je držao, no potpuno je zaboravila na oružje kada se nagnuo prema njoj. Zastao je trenutak prije nego što su im se tijela dodirnula.

Bella je duboko udahнула, njušeći ga. Njegov je vonj više nalikovao vatri nego bilo čemu drugome što bi mogla imenovati. A ona je reagirala na njega, toplinom, željom.

»Žao ti je«, rekao je, nagnuvši glavu u stranu i zagledavši joj se u vrat. Kada se nasmiješio, očnjaci su mu bili dugački i vrlo bijeli. »Da, sigurno ti je žao.«

»Jako mi je žao.«

»Dokaži.«

»Kako?« protisnula je.

»Klekni. Onda ću prihvatiti ispriku.«

Na drugom kraju dvorane otvorila su se vrata.

»O Isuse... Pusti je!« Preko velike je dvorane trčao još jedan mužjak, ovaj s vrlo raskošnom kosom. »Odbij, Z. Isti čas.«

Mužjak s ožiljkom nagnuo se prema njoj i prinio joj izobličena usta uhu. Nešto ju je pritisnulo kod ključne kosti, nad srcem. Njegov prst.

»Upravo su te spasili, ženko.«

Zaobišao ju je i izašao kroz vrata upravo kada je drugi mužjak stigao do nje.

»Jesi li dobro?«

Bella je promotrila iskasapljenu boksačku vreću. Shvatila je da joj disanje baš i ne ide najbolje, no nije bila sigurna je li to zbog straha ili pak nečega sasvim seksualnog. Vjerojatno je posrijedi bila kombinacija jednog i drugog.

»Da, mislim da da. Tko je to bio?«

Mužjak je otvorio vrata i otpratio je natrag do sobe za ispitivanje ne odgovorivši joj na pitanje.

»Učini si uslugu i ostani ovdje, u redu?« *Dobar savjet*, pomislila je kad je ostala sama.

10.

Rhage se probudio s trzajem. Kada je pogledao sat na noćnom ormariću, najprije se oduševio što može fokusirati oči i vidjeti što na njemu piše. Zatim je pošizao kada je vidio koliko je sati.

Gdje je dovraga Tohr? Obećao je da će ga nazvati čim završi s ljudskom ženkom, no to je bilo prije više od šest sati.

Rhage je dohvatio telefon i nazvao Tohrov mobitel. Kada je dobio govornu poštu, opsovao je i spustio slušalicu.

Izašavši iz kreveta, pažljivo se protegnuo. Sve ga je boljelo i bilo mu je mučno, no mnogo se lakše kretao. Kada se na brzinu istuširao i obukao čiste kožne hlače, osjećao se još bolje, pa se uputio u Wrathovu radnu sobu. Uskoro će svanuti, pa ako se Tohr ne javlja na mobitel, to vjerojatno znači da podnosi izvješće kralju prije povratka kući.

Dvostruka vrata radne sobe bila su otvorena i, tko bi rekao, Tohrment je uhodavao stazu po aubussonsom tepihu dok je nervozno koračao razgovarajući s Wrathom.

»Upravo tebe tražim«, otegnuo je Rhage.

Tohr ga je pogledao.

»Ti si mi bio sljedeći na popisu.«

»Da naravno, što ima, Wrath?«

Slijepi se Kralj osmjehnuo.

»Drago mi je što se vraćaš u borbenu formu, Hollywood.« »O, itekako sam spreman.« Rhage se zagledao u Tohra. »Imaš mi nešto reći?« »Baš i ne.«

»Hoćeš reći da ne znaš gdje stanuje ljudska ženka?«

»Ne znam ima li potrebe da ideš k njoj, je li ti sad jasnije?«

Wrath se zavalio u stolici i stavio noge na stol. Pod njegovim je golemim vojničkim čizmama taj krhki komad namještaja izgledao kao klupičica za cipele. Nasmiješio se.

»Bi li mi jedan od vas bisera objasnio o čemu je riječ?«

»Privatne stvari«, promrmljao je Rhage. »Ništa posebno.«

»Vraga nije ništa posebno.« Tohr se okrenuo prema Wrathu. »Naš se dečko želi bolje upoznati s dječakovom ljudskom prevoditeljicom.«

Wrath je odmahnuo glavom.

»A ne, nećeš, Hollywood. Nadi si neku drugu ženu. Bog zna da ih ima dovoljno koje samo čekaju na tebe.« Klimnuo je Tohr. »Kao što sam govorio, nemam ništa protiv toga da se dječak pridruži prvoj generaciji novaka, pod uvjetom da najprije provjeriš njegovo porijeklo. A tu ljudsku ženu isto moramo provjeriti. Ako dečko odjednom nestane, ne želim da nam stvara probleme.«

»Ja ću se pobrinuti za nju«, rekao je Rhage. Kada su ga obojica pogledala, slegnuo je ramenima. »Ili pustite mene ili ću slijediti onoga koga pošaljete. Bilo kako bilo, pronaći ću tu ženu.«

Tohrove su se obrve skupile i naborale mu čelo.

»Pa daj odbij malo, brate. Pod pretpostavkom da dečka dovedemo ovamo, veza s tom ljudskom ženom je preočita. Ostavi se toga.«

»Žalim slučaj. Želim je.«

»Isuse. Da znaš da si naporan, znas: nagoni su ti bez kontrole, ali kad se nečega uhvatiš, ne puštaš. Jebena kombinacija.«

»Slušaj, uzet ću je ovako ili onako. Želiš li da je usput i provjerim ili ne?«

Kada je Tohr počeo trljati oči, a Wrath opsovao, Rhage je znao da je pobijedio.

»Dobro«, promrmljao je Tohr. »Istraži je i saznaj kako je povezana s malim, a onda obavijesti što imaš s njom. Ali kad završiš, izbriši joj sjećanja i makni se od nje. Je li ti jasno? Izbriši svako sjećanje na sebe kad završiš i zauvijek se makni od nje.«

»Dogovoreno.«

Tohr je otklopio mobitel i pritisnuo nekoliko tipki. »Šaljem ti njezin broj.« »I prijateljičin isto.« »I nju ćeš povaliti?« »Samo mi daj broj, Tohr.«

f

Bella se upravo spremala u krevet kada je zazvonio telefon. Javila se nadajući se da je ne zove brat. Mrzila je kada bi provjeravao je li kod kuće na izmaku noći. Kao da je možda vani i ševi mužjake ili tako nešto.

»Halo?« rekla je.

»Nazvat ćeš Mary i reći joj da večeras izađe sa mnom na večeru.« Bella se uspravila. Plavokosi ratnik. »Jesi li čula što sam rekao?«

»Da... ali što želiš od nje?« Kao da nije i sama znala.

»Odmah je nazovi. Reci joj da sam ti prijatelj i da će se dobro provesti. Tako će biti bolje.«

»Bolje od čega?«

»Bolje nego da joj ja provalim u kuću da bih došao do nje. Što ću učiniti ako budem morao.«

Bella je zatvorila oči i sjetila se Mary pripijene uza zid, dok se taj mužjak nadnosio nad njom držeći je na mjestu. Zanimala ga je zbog jednog jedinog razloga: želio je ispucati svu tu seksualnu energiju iz tijela. Ispucati je u nju.

»Zaboga... Molim te, nemoj joj nauditi. Ona nije jedna od nas. I bolesna je.«

»Znam. Neću joj nauditi.«

Bella se uhvatila za glavu, pitajući se koliko čvrst mužjak poput njega zna što bi nekome naudilo.

»Ratniče... ona ne zna za našu vrstu. Ona je... preklinjem te, nemoj... «

»Neće me se sjećati kad bude gotovo.«

Kao da bi se zbog toga trebala osjećati manje prljavo? Osjećala se kao da mu servira Mary na pladnju.

»Ne možeš me spriječiti, ženko. Ali možeš olakšati prijateljici. Razmisli. Osjećat će se sigurnije ako se nađemo na javnom mjestu. Neće znati što sam. Za nju će to biti sasvim normalna večer.«

Bella je mrzila osjećaj da je iskorištavaju, mrzila je osjećaj da izdaje Maryno prijateljstvo.

»Sad mi je žao što sam je povel«, promrmljala je.

»Meni nije.« Nakratko je zastao. »Nešto je... neobično u vezi s njom.«

»Što ako te odbije?«

»Neće.«

»Što ako te ipak odbije?«

»Odluka je na njoj. Neću je prisiljavati. Kunem ti se.«

Bella je spustila ruku na vrat, omotavajući prst oko jednostavnog dijamantnog lančića koji je uvijek nosila.

»Gdje?« rezignirano je upitala. »Gdje ćete se naći?«

»Gdje se ljudi nalaze na normalnim spojevima?« Otkud bi ona znala? Onda se sjetila da je Mary spomenula da se neka njezina kolegica s nekim našla u... Kako se ono zvalo to mjesto?

»TGI Friday's«, rekla je. »Ima jedan na Trgu Lucas.«
»Dobro. Reci joj da dode večeras u osam.«
»Koje ime da joj dam?«
»Reci joj da se zovem... Hal. Hal E. Wood.«
»Ratniče?«
»Da?«
»Molim te... «
Glas mu se nepogrešivo smekšao.
»Ne brini, Bella. Bit ću dobar prema njoj.«
Linija se prekinula.

U kolibi gospodina X.-a duboko u šumi O. je polako sjeo u krevetu, nastojeći se postupno uspraviti u okomit položaj. Otro je mokre obraze rukama.

Omega je otišao prije samo sat vremena, a O.-ovo tijelo još uvijek je curilo na nekoliko mjesta, što od rana, što od ostaloga. Nije bio siguran da je u stanju kretati se, no morao se maknuti iz te proklete sobe.

Kada je pokušao ustati, pred očima mu se luđački zavrtjelo, pa je sjeo. Kroz mali prozor na drugom kraju sobe vidio je da sviće. Topao sjaj raspršio se kroz grane borova. Nije očekivao da će kazna trajati cijeli dan. A mnogo je puta pomislio da neće preživjeti.

Omega ga je odveo na mjesta unutar njega samoga za koja ga je šokiralo otkriti da ih ima. Mjesta prepuna straha i samoprijezira. Krajnjeg poniženja i nedostojnosti. A sada, kada je sve bilo gotovo, činilo mu se da nema kože, da je potpuno otvoren i izložen, živa rana koja, eto, slučajno i diše.

Vrata su se otvorila. Ramena gospodina X.-a ispunila su otvor. »Kako smo?«

O. se pokrio dekom i otvorio usta. Iz njih nije izašao nikakav zvuk. Nekoliko se puta nakašljao. »Pre... preživio sam.« »Nadao sam se da hoćeš.«

O.-u je bilo teško gledati čovjeka odjevenog u običnu odjeću, s papirima u ruci, koji izgleda kao da je spreman započeti još jedan produktivan radni dan. U usporedbi sa zadnja dvadeset i četiri sata O.-ova života, normalnost se činila umjetnom i nejasno prijetećom.

Gospodin X. lagano se nasmiješio.

»Dakle, ti i ja ćemo se nešto dogovoriti. Dovedi se u red i ostani takav i ovo se neće ponoviti.«

O. je bio preiscrpljen da bi se prepirao. Želja za sukobljavanjem će mu se vratiti, znao je da hoće, ali trenutno je želio samo sapun i toplu vodu. I malo vremena za sebe.

»Kako se kaže?« odrješito je upitao gospodin X.

»Da, sensei.« O.-a nije bilo briga što mora učiniti, što mora reći. Morao se samo maknuti od tog kreveta... te sobe... te kolibe. »U ormaru ima odjeće. Možeš li voziti?« »Da. Da... Dobro sam.«

O. je zamislio kupaonicu u svojoj kući, sve one kremaste pločice i bijele fuge. Čista. Tako čista. Kao što će i on biti kad izađe iz nje.

»Želim da si učiniš uslugu, gospodine O. Dok se budeš bavio svojim poslom, sjeti se kako si se osjećao dok je trajalo. Prizovi taj osjećaj, uvijek ga imaj pri ruci i iskali ga na podređenima. Možda me iritira tvoja poduzetnost, no prezirao bih te kad bi mi se smekšao. Jesmo li se razumjeli?«

»Da, sensei.«

Gospodin X. se okrenuo, no zatim je pogledao preko ramena.

»Mislim da znam zašto ti je Omega dopustio da preživiš. Kada je odlazio bio je pun komplimenata. Znam da bi te želio vidjeti ponovo. Da mu poželim dobrodošlicu u tvoje ime?«

O. ispusti prigušen zvuk. Gospodin X. se nasmeja

»Verovatno ne.«

11.

Mary je parkirala automobil na parkiralištu restorana TGI Friday's. Dok je razgledavala automobile i karavane, pitala se kako je zaboga pristala izaći na večeru s nekim nepoznatim muškarcem. Koliko se sjećala, Bella ju je jutros nazvala i nagovorila je, no nikako se nije mogla sjetiti pojedinosti.

No s druge strane, nije baš puno toga pamtila. Kontrola kod liječnice bila je zakazana za sutra ujutro, a dok joj je to visjelo nad glavom, kretala se kao u magli. Uzmimo sinoćnje događaje, primjerice. Mogla bi se zakleti da je otišla nekamo s Johnom i Bellom, no čitava joj je večer bila kao totalna crna rupa. S poslom je bilo isto tako. U odvjetničkom je uredu danas samo mehanički obavljala zadatke, griješeći pritom u najjednostavnijim stvarima i buljeći u prazan prostor.

Izašla je iz Honde Civic i psihički se pripremila što je bolje mogla. Jadnom muškarcu s kojim se nalazila dugovala je barem pokušaj da sudjeluje u razgovoru, no nije osjećala nikakvu obavezu osim toga. Jasno je Belli dala do znanja da će to biti samo prijateljska večera. Svatko plaća svoje. *Drago mi je što smo se upoznali, vidimo se.*

Koji bi bio njezin odnos čak i ako ona nije rastreseni po cijelom rusko-rulet zdravljem koji joj je visio nad glavom. Ako se i zanemari činjenica da je možda opet bolesna, odavno je ispala iz igre kada je riječ o spojevima i nije je baš zanimalo vraćanje u formu. Kome treba sva ta drama? Većina solo tipova u ranim tridesetim godinama još uvijek je tražila samo zabavu, inače bi se već oženila, a ona je bila nezabavna, trezvena osoba. Prirodno ozbiljna, s prilično teškim životnim iskustvom.

A nije ni izgledala nešto posebno. Sasvim obična kosa koja joj je rasla na glavi bila je čvrsto zategnuta i vezana gumicom. Kremasti pleteni džemper koji je nosila bio je širok i topao. Hlače kaki boje bile su udobne, a ravne cipele smeđe i iskrzane na prstima. Zaključila je da vjerojatno izgleda kao nečija majka, iako to nikada neće postati.

Kada je ušla u restoran, potražila je šeficu sale, koja ju je odvela do separea u stražnjem kutu. Dok je odlagala torbicu, osjetila je miris paprike i luka i podignula pogled. Pokraj nje je projurila konobarica noseći pladanj s kojeg se pušilo.

Restoran je bio pun ljudi, a iz sve te živosti izdizala se kakofonija zvukova. Dok su konobari plesali uokolo s poslužavnicima prepunima vruće hrane i hrpama prljavog suđa, obitelji, parovi i skupine prijatelja smijali su se, razgovarali i raspravljali. Ta kaotična ludnica činila joj se više veličanstvenom nego običnom, i dok je sjedila tako sama osjetila se potpuno izoliranom, kao uljez među stvarnim ljudima.

Pred svima je njima ležala sretna budućnost. Pred njom je ležalo... još liječničkih pregleda. Opsovala je i obuzdala osjećaje, isključivši paniku i katastrofalne misli, ostavljajući u umu samo odlučnost u namjeri da večeras ne razmišlja o dr. Deila Croce.

Mary je počela misliti o ukrasnom grmlju i lagano se nasmiješila, upravo kada je stolu prišla užurbana konobarica. Stavila je pred nju plastičnu čašu s vodom, prolivši malo na stol.

»Cekate nekoga?«

»Da.«

»Želite nešto popiti?« »Voda je dovoljna. Hvala.«

Kada se konobarica pokupila, Mary je otpila gutljaj vode, osjetila metalni okus u ustima i odgurnula čašu. Krajičkom oka uočila je naglu užurbanost kod ulaznih vrata.

Tako mi... Vau...

U restoran je ušao muškarac. Stvarno, stvarno... vrlo privlačan muškarac.

Bio je plavokos. Prekrasan poput filmske zvijezde. Veličanstven u dugačkom kožnom kaputu. Ramena su mu bila široka kao vrata kroz koja je ušao, a noge toliko dugačke da je bio viši od svih prisutnih. Dok je hodao kroz gužvu oko ulaznih vrata, drugi su muškarci spuštali poglede ili pogledavali na sat, kao da znaju da se ne mogu mjeriti s time što on ima.

Mary se namrštila jer joj se činilo da ga je već negdje vidjela.

Da, vjerojatno na velikom ekranu, rekla je sama sebi. Možda u gradu snimaju neki film.

Muškarac je prišao šefici sale i prešao pogledom preko nje kao da je odmjerava. Crvenokosa je žena zatreptala u osupnutoj nevjerici, no tada su joj očito u pomoć priskočili receptori estrogena. Povukla

je kosu prema naprijed, kao da želi biti sigurna da će je primijetiti, a zatim izbacila bok kao da je upravo iščašila kuk.

Bez brige, dušo, pomislila je Mary. *Vidi te.*

Kada su se njih dvoje zaputili kroz restoran, muškarac je zagledao svaki stol, a Mary se zapitala s kim će večerati.

Aha. Dva separea dalje od nje neka je plavuša sjedila sama. Nosila je pripijen čupavi plavi džemper od angora-vune, koji je otkrivao njezine bogate attribute. Dok ga je promatrala kako prolazi restoranom, iz žene je isijavalo iščekivanje.

Pogodak. Ken i Barbi.

No dobro, ne baš Ken. Dok je hodao, bilo je očito da u njemu ima nešto što nije samo serijski zgodno, usprkos njegovu fantastičnom izgledu. Nešto... životinjsko. Jednostavno se nije držao kao drugi ljudi.

Zapravo, kretao se kao grabežljivac, široka su mu se ramena prelijevala u ritmu koraka, a glava mu je neprestano bila u pokretu i motrila okolinu. Imala je neugodan osjećaj da bi, da hoće, mogao zbrisati sve prisutne golim rukama.

Mary je prikupila svu svoju snagu volje da se prisili da gleda svoju čašu s vodom. Nije željela biti kao sve te ostale zablenuke budale.

Ah, kvragu, morala je ponovno podignuti pogled.

Prošao je pokraj plavuše i sada je stajao ispred brinete točno preko

v v

puta nje. Zena se široko osmjehivala. Što se činilo sasvim razumnim. »Bok«, rekao je.

No, tko bi rekao. I glas mu je bio spektakularan. Dubok, rezonantan i pomalo otegnut. »Bok i tebi.«

Muškarčev je glas poprimio oštar ton.

»Ti nisi Mary.«

Mary se ukoeila. O ne.

»Bit ću tko god želiš da budem.«

»Tražim Mary Luce.«

Sranje.

Mary se nakašljala, poželjevši da je netko drugi, bilo tko drugi. »Ja sam... ja sam Mary.«

Muškarac se okrenuo. Zivahne, tirkiznoplave oči zagledale su se u nju, a veliko mu se tijelo ukočilo.

Mary je brzo spustila pogled i počela zabadati slamku u vodu.

Nisam baš ono što si očekivao, zar ne? pomislila je.

Tišina se otezala dok je muškarac očito tražio neku društveno prihvatljivu ispriku da zbriše.

Zaboga, kako ju je Bella mogla tako poniziti?

Rhage je prestao disati i samo promatrao ljudsku ženku. O, bila je predivna. Nimalo onakva kakvu je očekivao, no svejedno predivna.

Koža joj je bila blijeda i glatka, poput fine bjelokosti. Kostii lica bile su joj jednako graciozne, čeljust joj je nalikovala elegantnom luku koji se protezao od ušiju do brade, a obrazi su joj bili visoki i obojeni tračkom prirodnog rumenila. Vrat joj je bio dugačak i nježan, baš kao i ruke, a vjerojatno i noge. Tamnosmeđa kosa bila joj je vezana u konjski rep.

Nije bila našminkana, nije uspijevaio namirisati nikakav parfem, a jedini nakit koji je nosila bile su sićušne biserne naušnice. Prijavobijeli džemper koji je nosila bio je debeo i širok, a bio je siguran da su joj hlače jednako komotne.

Ama baš ništa na njoj nije privlačilo pozornost. Nije bila nimalo nalik ženkaama kakve je inače birao. I nije mogao skinuti pogled s nje.

»Zdravo, Mary«, tiho je rekao.

Nadao se da će ga ponovno pogledati jer joj nije uspio dovoljno dobro vidjeti oči. Jedva je čekao da joj opet čuje glas. One dvije riječi koje je izgovorila bile su vrlo tihe i ni izbliza mu nisu bile dovoljno. Ispružio je ruku, umirući od želje da je dodirne.

»Ja sam Hal.«

Pustila je da mu ruka visi u zraku te posegnula za torbicom i počela se izvlačiti iz separea. Prepriječio joj je put. »Kamo ideš?«

»Cuj, u redu je. Neću reći Belli. Jednostavno ćemo se pretvarati da smo bili na večeri.«

Rhage je zatvorio oči i isključio pozadinske zvukove da bi bolje upio zvuk njezina giasa. Njegovo tijelo se smirilo, malo se zaljuljao. Tada je shvatio što je rekla.

»Zašto bismo lagali? Večerat ćemo zajedno.«

Stisnula je usne, no barem više nije pokušavala pobjeći.

Kada je bio siguran da neće klisnuti, sjeo je i pokušao ugurati noge pod stol. Kada ga je pogledala, prestao je premještati koljena.

Dragi Bože. Oči joj nimalo nisu pristajale uz nježan ton glasa. Bile su to oči ratnika. Sive poput metala na oružju, okružene trepavicama boje njezine kose, bile su suzdržane, ozbiljne, i podsjećale su ga na mužjake koji su se borili i preživjeli bitku. Bile su potresno lijepe u svojoj snazi.

Glas mu je zadrhtao.

»Tako ću... večerati s tobom.«

One njezine oči bljesnule su, a zatim se stisnule.

»Oduvijek se baviš dobrotvornim radom?«

»Molim?«

Prišla im je konobarica i polako spustila čašu s vodom pred njega. Osjećao je miris njezine požudne reakcije na njegovo lice i tijelo i išla mu je na živce.

»Dobra večer, ja sam Amber«, rekla je. »Što želite popiti?«

»U redu je voda. Mary, želiš li ti nešto drugo?« »Ne, hvala.«

Konobarica mu se malčice približila. »Zelite li čuti što večeras nudimo?« »U redu.«

Dok je nabrajala jela, Rhage nije skidao pogled s Mary. Opet je skrivala oči od njega, dovraga. Konobarica se nakašljala. Nekoliko puta.

»Jeste li sigurni da ne biste popili pivo? Ili možda nešto malo jače? Možda jednu... «

»Sad nećemo ništa. Naručit ćemo malo kasnije. Hvala.«

Amber je shvatila poruku.

Kada su ostali sami, Mary je rekla:

»Stvarno, ajmo jednostavno... «

»Jesam li ti ičim dao naslutiti da ne želim večerati s tobom?« Spustila je ruku na jelovnik koji se nalazio pred njom i počela prstom ocrtavati sliku s rebarcima. Odjednom ga je odgurnula. »Neprestano buljiš u mene.«

»Mužjaci to rade.« *Kada pronađu ženku koju žele*, dodao je u sebi.

»E pa meni ne rade. Ne mogu ni zamisliti koliko si duboko razočaran, ali zaista mi ne treba osjećaj da me proučavaš do u

detalje, razumiješ? I zaista mi nije privlačna pomisao da ću čitavih sat vremena morati gledati kako ti muški podnosiš sudbinu.«

Zaboga, taj glas. Opet mu je to činila. Kožom su mu prolazili trnci, a zatim se smirivali, opuštali. Duboko je udahnuo pokušavajući osjetiti njezin prirodan, limunkast miris.

Tišina se protezala među njima, a zatim je gurnuo jelovnik natrag prema njoj.

»Oluči što ćeš jesti, osim ako ne želiš samo sjediti i gledati mene kako jedem.«

»Mogu otići kad god poželim.« »Možeš. Ali nećeš.«

»A da? Zašto to misliš?« Oči su joj bljesnule, a čitavo je njegovo tijelo reagiralo na taj pogled.

»Nećeš se pokupiti jer previše voliš Bellu da bi je osramotila tako što ćeš me otpiliti. A za razliku od tebe, ja ću joj reći da si me otkantala.« Mary se namrštila. »Ucjena?« »Uvjeravanje.«

Polako je otvorila jelovnik i preletjela ga pogledom.

»Još uvijek buljiš u mene.«

»Znam.«

»Bi li, molim te, gledao nešto drugo? Jelovnik, onu brinetu preko puta. Dva separea od nas sjedi jedna plavuša, ako nisi primijetio.« »Nikada ne nosiš parfem, zar ne?« Pogledala ga je u oči. »Ne. Ne nosim.«

»Smijem li?« Klimnuo je u smjeru njezinih ruku. »Smiješ li što?«

Nije joj baš mogao reći da joj želi izbliza ponjušiti kožu.

»S obzirom na to da smo na večeri i sve to, čini se pristojno da se rukujemo, zar ne? A iako si me odbila pri prvom pokušaju da budem pristojan, spreman sam ponovno pokušati.«

Budući da nije odgovarala, posegnuo je preko stola i primio je za ruku. Prije nego što je stigla reagirati, povukao ju je k sebi, sagnuo se i pritisnuo joj usne o prste. Duboko je udahnuo.

Tijelo mu je u trenu reagiralo na njezin miris. Erekcija mu je pritisnula patentni zatvarač na hlačama, napinjući ga i gurajući. Promeškoltio se da napravi mjesta u hlačama.

Zaboga, jedva je čekao da ostanu sami.

12.

Mary je ostala bez daha kada joj je Hal pustio ruku. Možda sanja. Da, mora da je to. Jer bio je jednostavno previše prekrasan. Previše seksi. I puno previše zaokupljen njome da bi bio stvaran.

Konobarica se vratila, namjestivši se što je bliže mogla Halu a da mu ne sjedne u krilo. I tko bi rekao, u međuvremenu si je popravila sjajilo na usnama. Usta su joj izgledala kao da ih je netko prelio nekim uljnim namazom pod nazivom *Fresh Pink*. Ili *Curious Coral*. Ili nekim jednako besmislenim.

Mary je odmahнула glavom, iznenađena što razmišlja tako podlo. »Što ste odabrali?« upitala je konobarica Hala.

Pogledao je preko stola s upitnim izrazom lica. Mary je odmahнула glavom i počela listati jelovnik.

»Dobro, da vidimo što tu ima«, rekao je i sam ga otvarajući. »Uzet ću piletinu Alfredo. Govedi odrezak, slabije pečen. I cheeseburger, isto slabije pečen. Dvostruku porciju pomfrita. I nachos. Da, dajte mi nachos sa svim priložima. I to isto dvostruku porciju, može?«

Mary je samo buljila dok je zatvorio meni i čekanjem gledao u konobaricu. I ona je izgledala pomalo zbunjeno.

»To je i za vas i za vašu sestru?«

Kao da je obiteljska obaveza jedino što bi takvog muškarca moglo natjerati da izađe sa ženom poput nje. *Čovječe...*

»Ne, to je za mene. A ovo je spoj, a ne obiteljska večera.

Mary?«

»Ovaj... ja ću samo veliku salatu. Donesite je zajedno s njegovom... narudžbom.« Da narudžbom!

Konobarica je pokupila jelovnike i otišla.

»Pa onda, Mary, reci mi nešto o sebi.«

»Zašto ne bismo pričali o tebi?«

»Jer te onda neću moći slušati kako govoriš.«

Mary se ukočila. Nešto joj je počelo kuhati u podsvijesti.

Govori. Želim ti čuti glas.

Reci ništa. Opet i opet i opet. Hajde.

Bila bi se zaklela da joj je taj muškarac to rekao, ali nikada ga prije nije vidjela. Bog zna da bi se toga sjećala. »Čime se baviš?« upitao je. »Ovaj... Radim kao poslovna tajnica.« »Gdje?«

»U odvjatničkoj tvrtki ovdje u gradu.«

»Ali prije si radila nešto drugo, zar ne?« Pitala se koliko mu je Bella ispričala. Zaboga, nadala se da nije spomenula bolest. Možda je zato ostao na večeri. »Mary?«

»Prije sam radila s djecom.«

»Bila si učiteljica?«

»Terapeutkinja.«

»Za glavu ili za tijelo?«

»Oboje. Bila sam specijalist za rehabilitaciju autistične djece.« »Što te potaknulo da se time počneš baviti?« »Moramo li ovo?« »Moramo li što?«

»Prolaziti kroz sve ovo pretvaranje da se upoznajemo.«

Namrštio se i zavalio u stolici dok je konobarica stavljala golem tanjur nachosa na stol. Prignula mu se do uha.

»Psst, nemojte nikome reći. Ukrala sam ih iz druge narudžbe. Oni mogu čekati, a vi izgledate vrlo gladno.«

Hal je klimnuo, nasmiješio se, no nije izgledao zainteresirano.

Mora mu skinuti kapu na pristojnosti, pomislila je Mary. Dok je sjedio preko puta nje, činilo se da uopće ne primjećuje druge žene.

Ponudio joj je tanjur. Kada je odmahнула glavom, zagrizao je nacho.

»Ne čudi me što ti neobavezno čavrljanje ide na živce«, rekao je.

»Da? Kako to?«

»Previše si toga prošla.«

Namrštila se.

»Što ti je Bella zapravo rekla o meni?« »Ne baš previše.«

»Kako onda znaš da sam išta prošla?« »Vidi ti se u očima.«

Ah, dovraga. Još je i pametan. Ako se to ne zove kompletna osoba...

»Ali žao mi je što ti to moram reći«, rekao je mažnjavajući nachose brzo ali uredno, »baš me briga što te to žvcira. Želim znati što te potaknulo da se počneš time baviti i zato ćeš mi odgovoriti.«

»Kakvo iznenađenje.« Oporo se nasmiješio.

»A ti izbjegavaš odgovor. Što te potaknulo da se počneš time baviti?«

Odgovor je bila majčina borba s mišićnom distrofijom. Kada je vidjela kroz što je sve mama prošla, pomaganje drugima da nadiđu vlastita ograničenja pretvorilo se u pravi poziv. Možda čak i način da se donekle riješi krivnje što je zdrava, a njezina majka tako bolesna.

A onda se Mary morala i sama suočiti s vlastitom bolešću.

Zanimljivo, prvo što je pomislila kada je čula dijagnozu bilo je da to nije pošteno. Gledala je majku kako se bori s bolešću i patila zajedno s njom. Zašto onda svemir želi da iz prve ruke iskusi bol koju je promatrala? U tom je trenutku shvatila da ljudi nemaju kvotu za patnju, da ne postoji definirana granica koju treba prijeći da bi se čovjek čudesno izbavio od daljnjih nedaća.

»Nikad nisam željela raditi ništa drugo«, ogradila se.

»Zašto si onda prestala?«

»Život mi se promijenio.«

Hvala Bogu, nije tražio pojašnjenje.

»Je li ti se sviđalo raditi s hendikepiranom djecom?«

»Oni nisu... nisu hendikepirani.«

»Oprosti«, rekao je, i bilo je očito da to i misli.

Iskrenost u njegovu glasu nadvladala je njezinu rezerviranost na način na koji komplimenti i osmijesi to nikada ne bi mogli.

»Jednostavno su drugačiji. Doživljavaju svijet na drugačiji način. Normalno znači jednostavno prosječno, a ne nužno jedini način postojanja ili življenja...« Zastala je, primijetivši daje zatvorio oči.

»Jesam ti dosadna?«

Polako je podignuo kapke.

»Obožavam te slušati kako pričaš.«

Mary je prikrila iznenađenje. Oči su mu bile poput neonskog svjetla, sjale su i prelijevale se.

To su sigurno leće, pomislila je. Jednostavno ne postoje prirodne oči takve tirkizne boje.

»Različitost te ne smeta, zar ne?« promrmljao je.

»Ne.«

»To je dobro.«

Iz nekog je razloga osjetila potrebu da mu se nasmiješi.

»Imao sam pravo«, prošaptao je. »U vezi s eime?«

»Imaš predivan osmijeh.« Mary je skrenula pogled. »Što je bilo?«

»Molim te, ne započinji sa šarmerskim nastupom. Radije bih podnosila neobavezno čavrljanje.«

»Ja sam iskren, a ne šarmantan. Pitaj moju braću. Neprestano sam sebe uvaljujem.«

Ima još takvih kao što je on? Čovječe, kakav to mora da je obiteljski portret.

»Koliko imaš braće?«

»Pet. Sada. Jednoga smo izgubili.« Otpio je dugačak gutljaj vode, kao da ne želi da mu vidi oči.

»Žao mi je«, tiho je rekla.

»Hvala. Još uvijek je svježe. I nedostaje mi do bola.«

Stigla je konobarica noseći težak poslužavnik. Kada je rasporedila tanjure pred njim i spustila Marynu salatu na stol, zadržala se uz stol dok joj Hal nije znakovito zahvalio na usluzi.

Najprije se bacio na piletinu. Uronio je vilicu u splet fettuccina, vrtio je dok se oko nje nije omotao čvor tjestenine, a zatim je prinio ustima. Pažljivo je prožvakao i malo dosolio. Zatim je kušao goveđi odrezak. Malo ga popaprio. Onda je uzeo cheeseburger. Već ga je dopola prinio ustima kada se namrštio i vratio ga na tanjur. Poslužio se nožem i vilicom da odreže zalogaj. Jeo je kao pravi guspodin. Odjednom ju je pogledao.

»Sto?«

»Oprosti, ovaj...« Počela je prebirati po salati. I onda ga odmah nastavila promatrati kako jede.

»Buljiš u mene i počet ću crvenjeti«, rekao je. »Žao mi je.«

»Meni nije. Volim kad me gledaš.«

Maryno je tijelo uz drhtaj oživjelo. Na što je reagirala s apsolutnom elegancijom i ispustila komadić preprženog kruha u krilo. »Onda? Što gledaš?« upitao je.

Ubrusom je pokušala ukloniti trag preljeva za salatu s hlača. »Kako se ponašaš za stolom. Pravi si gospodin.« »U hrani treba uživati.«

Pitala se u čemu još tako uživa. Polako. Temeljito. Zaboga, mogla je zamisliti kako izgleda njegov ljubavni život. Zacijelo je fantastičan u krevetu. To veliko tijelo, ta zlaćana koža, ti dugački, vitki prsti...

Mary se osušilo grlo, pa je dohvatila čašu.

»No zar uvijek... toliko jedeš?«

»Zapravo, nije mi baš najbolje u želucu. Zato sam umjeren.« Još je malo dosolio fettuccine. »Dakle, radila si s autističnom djecom, no sada radiš u odvijetničkoj tvrtki. Čime se još baviš? Imaš li neke hobije? Interese?«

»Volim kuhati.«

»Stvarno? Ja volim jesti.«

Namrštila se, nastojeći ne zamišljati ga kako joj sjedi za stolom. »Opet ti idem na živce.« Odmahnula je rukom. »Ne ideš.«

»Idem, idem. Ne sviđa ti se pomisao da bi mi mogla nešto skuhati, zar ne?«

Njegova je nesputana iskrenost pomislila da bi mu mogla reći bilo što, a on bi odgovorio točno onako kako bi mislio i osjećao. Bilo to dobro ili loše.

»Hal, imaš li ti ikakav filter između mozga i usta?« »Baš i ne.« Smazao je piletinu i maknuo tanjur u stranu. Sljedeći je na redu bio odrezak. »A tvoji roditelji?« Duboko je udahnula.

»Majka mi je umrla prije otprilike četiri godine. Oca su mi ubili kad sam imala dvije godine. Našao se na pogrešnom mjestu u pogrešno vrijeme.«

Zastao je.

»To je teško. Ostati bez oba roditelja.« »Da, bilo je.«

»I moji su oboje umrli. Ali barem su doživjeli starost. Imaš li sestara? Braće?«

»Ne. Bile smo samo ja i majka. A sada sam samo ja.«
Usljedila je duga tišina. »I, odakle poznaješ Johna?«

»Johna... Aha, Johna Matthewa? Bella ti je pričala o njemu?« »Na neki način.«

»Ne poznajem ga baš predobro. Jednostavno mi je nedavno... ušao u život. Mislim da je poseban, drag, iako mi se čini da mu nije bilo lako u životu.«

»Poznaješ li mu roditelje?«

»Rekao mi je da ih nema.«

»Znaš li gdje stanuje?«

»Znam u kojem je kvartu. Nije baš najbolji.« »Želiš li ga spasiti, Mary?« *Kakvo čudno pitanje*, pomislila je.

»Mislim da ga ne treba spašavati, ali rado bih mu bila prijateljica. Iskreno rečeno, jedva ga poznajem. Samo mi se jedne večeri pojavio u kući.«

Hal je klimnuo, kao da je našao odgovor koji ga je zanimalo.

»Odakle ti poznaješ Bellu?« upitala je.

»Nije ti dobra salata?«

Spustila je pogled na tanjur.

»Nisam gladna.«

»Sigurna si?«

»Da.«

Cim je pojeo cheeseburger i pomfrit, posegnuo je za malim jelovnikom pokraj posuda za sol i papar. »Bi li radije pojela desert?« upitao je. »Večeras ne.« »Trebala bi više jesti.« »Najela sam se za ručak.« »Nisi.«

Mary je prekrížila ruke na prsima. »Otkud bi ti to znao?«

»Osjećam tvoju glad.«

Prestala je disati. Zaboga, te njegove oči opet su blistale. Tako plave, tako jarke, neke beskonačne boje, poput mora. Poput oceana u kojem bi mogla zaplivati. Utopiti se. Umrijeti.

»Kako znaš da sam... gladna?« rekla je dok joj se činilo kao da svijet oko nje nestaje.

Glas mu je bio tako dubok da se gotovo pretvorio u predenje.

»U pravu sam, zar ne? Kakve onda veze ima kako znam?«

Srećom, stigla je konobarica da pokupi tanjure i prekinula čaroliju. Dok je Hal naručivao pitu od jabuka, nekakav čokoladni kolač i šalicu kave, Mary se uspjela pribрати.

»A čime se ti baviš?« upitala je.

»Svačim pomalo.«

»Glumom? Manekenstvom?«

Nasmijao se.

»Ne. Možda mogu služiti kao ukras, no više volim biti koristan.« »Na koji si način koristan?« »Moglo bi se reći da sam vojnik.« »U vojsci si?« »Tako nekako.«

No, to bi objasnilo opasan izgled. Tjelesnu spremnost. Oštar pogled.

»U kojoj grani?« *Marinci*, pomislila je. Ili možda mornarički specijalci. Bio je sposoban za to. Halovo se lice napelo. »Samo običan vojnik.«

Maryn je nos zapahnuo miris parfema koji se pojavio iznebuha. Stolu se približavala crvenokosa šefica sale.

»Je li sve bilo u redu?« Kada ju je Hal pogledao, praktički se čulo kako je usplamtjela.

»Jest, hvala«, rekao je.

»Dobro.« Diskretno je spustila nešto na stol. Ubrus. Na kojem je bio napisan broj i ime.

Zena je bljesnula očima i odšetala, a Mary je spustila pogled na ruke. Krajičkom je oka pogledala torbicu.

Vrijeme za pokret, pomislila je. Iz nekog razloga nije željela gledati kako Hal sprema taj ubrus u džep. Iako je apsolutno imao pravo na to.

»No, ovo je bilo... zanimljivo«, rekla je. Dohvatila je torbicu i izvukla se iz separea.

»Zašto odlaziš?« Kada se namrštio, izgledao je istinski vojnički, ni blizu nekom kandidatu za seksi mušku duplericu.

Prsima joj je prostrujala nelagoda.

»Umorna sam. Ali hvala ti, Hal. Bilo je... No da, hvala.«

Kada je pokušala proći pokraj njega, uhvatio ju je za ruku i palcem joj pomilovao unutarnji dio zapešća.

»Ostani dok pojedem desert.«

Odvratila je pogled sa njegova savršenog lica i širokih ramena.

Brineta koja je sjedila preko puta njih ustala je od stola, pogleda prikovana uz njega i s posjetnicom u ruci. Mary se prignula.

»Sigurna sam da ćeš bez problema pronaći neku drugu da ti pravi društvo. Evo, jedna ti upravo prilazi. Poželjela bih ti sreću, ali mislim da ti s njom neće trebati.«

Mary je odjurila prema izlazu. Prohladan zrak i relativna tišina bili su joj olakšanje nakon natrpanog restorana, no kada se približila automobilu, prožeo ju je jezovit osjećaj da nije sama. Bacila je pogled preko ramena.

Hal joj je bio za petama, iako ga je ostavila u restoranu. Okrenula se na mjestu, a srce joj je nabijalo kao da joj želi iskočiti iz grudi.

»Isuse! Što radiš?« »Pratim te do auta.«

»A... ha. Nema potrebe.«

»Sad je kasno. Ova Honda Civic je tvoja, zar ne?« »Kako si... «

»Svjetla su bljesnula kad si je otključala.«

Odmaknula se od njega, no kada je ona zakoračila unatrag, Hal je krenuo naprijed. Kada je udarila u automobil, ispružila je ruke. »Stani.«

»Nemoj me se bojati.«

»Onda mi ne prilazi tako blizu.«

Okrenula se od njega i posegnula za kvakom. Naglo je ispružio ruku i stisnuo mjesto na kojem su se vrata spajala s krovom. O da, ući će u automobil. Kada joj on dopusti. »Mary?«

Duboki joj je glas progovorio uz samu glavu, pa je poskočila. Osjećala je njegovu sirovu privlačnost i zamislila njegovo tijelo kao kavez koji se zatvara oko nje. Njezin se strah izdajnički preobrazio u nešto senzualno i željno.

»Pusti me«, prošaptala je. »Ne još.«

Cula je kako duboko udiše, kao da joj želi osjetiti miris, a zatim joj je uši preplavio ritmičan, pulsirajući zvuk, kao da prede. Tijelo joj se opustilo, zagrijalo, rastvorilo između nogu kao da se sprema prihvatiti njegov ulazak. Za Boga miloga, mora se maknuti od njega. Zgrabila ga je za nadlakticu i gurnula. Cime nije postigla ama baš ništa.

»Mary?«

»Molim?« odbrusila je, ljutita što se osjeća uzbuđeno umjesto prestravljeno. Za Boga miloga, uopće ga ne poznaje, tog krupnog, nametljivog stranca, a ona je sama žena koja nikome neće nedostajati ako se ne vrati kući.

»Hvala ti što me nisi otpilila.«

»Nema na čemu. Bi li me sad pustio da odem?«

»Cim mi dopustiš da te poljubim na rastanku.«

Mary je morala otvoriti usta da uspije dovoljno udahnuti.

»Zašto?« promuklo je upitala. »Zašto bi to htio?«

Njegove su joj se ruke spustile na ramena i okrenule je. Nadvio se nad nju, zaklonivši sjaj reklama na restoranu, svjetla na parkiralištu, zvijezde daleko nad njima.

»Samo me pusti da te poljubim, Mary.« Ruke su mu kliznule uz njezin vrat i zaustavile joj se na obrazima. »Samo jedanput. Dobro?«

»Ne, nije dobro«, prošaptala je dok joj je zabacivao glavu.

Spustio je usne, a njoj su usta zadrhtala. Već je dugo nitko nije poljubio. A nikada je nije poljubio muškarac poput njega.

Dodir je bio mekan i nježan. Što je bilo neočekivano, s obzirom na njegovu veličinu. Upravo kada joj je užareni val liznuo grudi i spustio se između nogu, začula je siktanje. Zateturio je unatrag i čudno je pogledao. Naglim je trzajem prekrižio snažne ruke na prsima, kao da se oslanja sam na sebe.

»Hal?«

Nije ništa rekao, samo je tako stajao i gledao je. Da nije znala da je to nemoguće, pomislila bi da je potresen. »Hal, jesi li dobro?« Jedanput je odmahnuo glavom.

Zatim se okrenuo i otišao, nestavši u tami izvan parkirališta.

13.

Rhage se materijalizirao u dvorištu između Rupe i velike kuće. Nije mogao točno definirati osjećaj koji mu je milio pod kožom, no bila je riječ o nekakvom prigušenom zujanju u mišićima i kostima, nalik vibriranju glazbene vilice. Ono što je sa sigurnošću mogao reći bilo je da još nikada nije osjetio to brujanje. I da je počelo onog trenutka kada je svojim usnama dotaknuo Maryne.

Budući da je sve novo i drugačije vezano uz njegovo tijelo bilo loše, odmah se maknuo od nje, i činilo se da mu je bolje kada nije u njezinoj blizini. No sada, kada se osjećaj počeo povlačiti, potreba za oslobađanjem napetosti u njegovu je tijelu bila toliko jaka da se počeo trzati. Što nije bilo pošteno. Kada bi se zvijer pojavila, obično bi dobio barem koji dan mira.

Bacio je pogled na sat.

Dovraga, želio je izaći i baciti se u lov na degrade da si malo olakša, no otkada je Tohr preuzeo zapovjedništvo nad Bratstvom, na snazi su bila nova pravila.

Rhage je nakon promjene morao nekoliko dana mirovati dok se ne bi vratio u punu spremu. Nakon Dariusove pogibije prošloga ljeta broj braće smanjio se na šestoricu, a tada je Wrath preuzeo prijestolje, što je značilo da ih je sada samo pet. Nisu mogli dopustiti da njihova vrsta izgubi još jednog ratnika.

Prisilni je odmor imao smisla, no mrzio je da mu govore što da radi. A nije mogao podnijeti ne biti u akciji, naročito kada je imao potrebu ispuhati se.

Izvukao je ključeve iz kaputa i prišao svom nabrijanom GTO-u. Automobil se probudio uz urlik, a minutu i pol poslije jurio je otvorenom cestom. Nije znao kamo se uputio. Nije ga bilo ni briga.

Mary. Onaj poljubac.

Zaboga, usne su joj bile nevjerojatno slatke dok su drhtale pod njegovima, toliko slatke da joj je želio razdvojiti usnice jezikom i kliznuti u nju. Kliznuti i povući se, a onda se vratiti po još. A zatim učiniti isto svojim tijelom među njezinim nogama.

Ali morao je prestati. Što god bilo to brujanje, činilo ga je nemirnim, što znači da je bilo opasno. No ta prokleta reakcija nije imala smisla. Mary ga je smirivala, pružala mu je olakšanje. Zelio ju je, naravno, i

to ga je svakako činilo nemirnim, ali to ne bi trebalo biti dovoljno da postane opasan.

Ah, dovraga. Možda je pogrešno protumačio svoju reakciju. Možda je ta struja koja ga je protresla bila jednostavno seksualna privlačnost mnogo dublja od one na kakvu je bio naviknut... Koja je obično bila samo potreba da svrši, kako bi bilo manje vjerojatno da će mu se tijelo otetiti kontroli.

Pomislio je na ženke koje je imao. Bilo ih je bezbroj, sve sama lica bez imena i tijela u koja je svršavao, a nijedno mu od njih nije pružilo istinsko zadovoljstvo. Dodirivao ih je i ljubio samo zato što bi se, kada i one ne bi svršile, osjećao jeftino što ih iskorištava.

Sranje, svejedno se osjećao kao da ih iskorištava. I jest ih iskorištavao.

I zato, čak i da ga nije omela ta reakcija na poljubac s Mary, svejedno bi se bio rastao s njom na parkiralištu. S onim svojim predivnim glasom, ratničkim očima i drhtavim usnama, Mary nije mogla biti samo još jedna u nizu ševa. Uzeti je, čak i kada bi ona to htjela, činilo se kao oskvrnuće nečega čistog. Nečega boljega od njega.

Zazvonio mu je mobitel, pa ga je izvadio iz džepa. Kada je vidio tko ga zove, opsovao je, no ipak se javio.

»Hej, Tohr. Mislio sam te nazvati.«

»Upravo sam vidio da si se odvezao iz dvorišta. Ideš se naći s ljudskom ženkom?« »Već jesam.«

»To je bilo brzo. Mora da se dobro postavila.«

Rhage je zaškrgutao zubima. Za promjenu nije imao brzu repliku.

»Razgovarao sam s njom o malom. S tim nećemo imati problema. Drag joj je, žao joj ga je, ali ako nestane, neće praviti probleme. Tek ga je nedavno upoznala.«

»Dobro si to obavio, Hollywood. Kamo si se sad uputio?«

»Samo se vozim.«

Tohrov se glas smekšao.

»Ne voliš kad se ne možeš boriti, zar ne?«

»Zar bi ti volio?«

»Naravno da ne, ali ne brini, još malo pa će biti sutra navečer, a ti ćeš se vratiti u akciju. U međuvremenu, možeš se još malo ispucati u

One Eyeu.« Tohr se zasmijuljio. »Usput, čuo sam za one sestre koje si preksinoć obradio, odmah jednu za drugom. Čovječe, stvarno si nevjerojatan, znaš?«

»No da, Tohr, mogu te nešto zamoliti?« »Bilo što, brate.«

»Možeš li me... ne piliti o ženkama?« Rhage je duboko udahnuo. »Jer iskreno rečeno, mrzim to, stvarno to mrzim.«

Namjeravao se tu zaustaviti, no riječi su odjednom prokuljale iz njega i nije mogao zašutjeti.

»Poslije toga. Mrzim njihov miris na tijelu i kosi kada se vratim kući. Ali više od svega mrzim što znam da ću morati to ponoviti, jer ako ne ponovim, moglo bi se dogoditi da ozlijedim nekoga od vas ili nekog nevinog promatrača.« Izdahnuo je kroz usta. »A te dvije sestre koje su te toliko impresionirale? Znaš kako to ide? Biram samo one kojima se živo jebe s kim će biti, jer inače ne bi bilo fer. Te dvije sponzoruše snimile su mi sat i novčanik i zaključile da bi me se isplatilo povaliti. Seks je bio intiman otprilike kao prometna nesreća. A večeras? Ti ćeš se vratiti kući k Wellsie. Ja ću se vratiti kući sam. Baš kao i jučer. Baš kao i sutra. Kurvanje mi nije zabavno i već me godinama ubija, zato odbij više, u redu?«

Usljedila je duga tišina.

»Isuse... Zao mi je. Nisam znao. Nisam imao pojma...« »No da, ono...« Stvarno je morao okončati taj razgovor. »Čuj, moram ići. Moram... ići. Čujemo se.« »Ne, Rhage, čekaj... «

Rhage je isključio mobitel i parkirao uz rub ceste. Kada se ogledao oko sebe, shvatio je da se nalazi usred ničega, da je oko njega samo šuma. Spustio je glavu na volan.

Pred očima mu se ukazala Mary. I shvatio je da joj je zaboravio izbrisati pamćenje.

Zaboravio? Da, baš. Nije joj izbrisao sjećanja jer ju je želio ponovno vidjeti. I želio je da ga se sjeća.

O, čovječe... Ovo nije dobro. Ovo nikako nije dobro.

14.

Mary se preokrenula u krevetu i nogama odgurnula pokrivače i deke. U polusnu je raširila noge nastojeći se rashladiti. Dovraga, zar je ostavila uključen termostat...

U svijest joj je prodrila strašna sumnja, a um joj se probudio u valu straha.

Povišena temperatura. Ima povišenu temperaturu.

Dovraga... I predobro je poznavala taj osjećaj, preznojavanje, vrućinu, bolne zglobove. Sat je pokazivao 4.18 ujutro. Kada je prošli put bila bolesna, upravo joj je u to doba temperatura voljela skočiti.

Ispružila je ruku i odškrinula prozor nad krevetom. Hladan je zrak s radošću prihvatio poziv i sunuo u sobu, hladeći je i smirujući. Temperatura joj je uskoro pala, a njezino je povlačenje bilo označeno blistanjem znoja.

Možda je samo hvata prehlada. I ljudi s poviješću bolesti poput njezine dobivaju normalne bolesti kao i svi ostali. Stvarno. No u svakom slučaju, bilo da je riječ o rinovirusu bilo o povratku leukemije, znala je da više neće spavati. Navukla je jaknu i sišla niz stepenice. Na putu do kuhinje uključila je svaki prekidač za svjetlo na koji je naišla, pa su uskoro svi mračni kutci kuće bili osvijetljeni.

Odredište: aparat za kavu. Nije ni najmanje sumnjala da je odgovaranje na uredsku e-poštu i pripremanje za produljeni vikend povodom Kolumbova dana mnogo bolje od ležanja u krevetu i odbrojavanja sati do odlaska liječniku.

Kojih joj je, inače, preostalo još pet i pol.

Zaboga, mrzila je to čekanje.

Napunila je Krupsov aparat vodom i otišla do kuhinjskog elementa po posudu s kavom. Bila je gotovo prazna, pa je izvukla rezervnu zalihu i otvarač za konzerve...

Nije bila sama.

Mary se nagnula da pogleda kroz prozor iznad sudopera. Budući da su sva vanjska svjetla bila ugašena, nije ništa vidjela, pa je otišla do kliznih vrata i uključila prekidač pokraj njih.

»Isuse Bože!«

S druge strane staklenih vrata stajala je golema crna spodoba. Mary se okrenula da dohvati telefon, no zastala je kada joj je za oko

zapela plava kosa.

Hal je podignuo ruku na pozdrav.

»Hej.« Glas mu je bio prigušen kroz staklo.

Mary je stisnula ruke na truhu.

»Što radiš ovdje?

Slegnuo je širokim ramenima.

»Htio sam te vidjeti.«

»Zašto? I zašto u ovo doba?«

Opet je slegnuo.

»Činilo mi se kao dobra ideja.«

»Jesi li ti lud?«

»Da.«

Skoro se nasmiješila. A onda se podsjetila da u neposrednoj blizini nema susjeda, a da je on velik gotovo kao cijela njezina kuća.

»Mogu li ući? Ili možda da ti izađeš, ako bi ti tako bilo ugodnije?« »Hal, sada je pola pet ujutro.« »Znam. Ali ti si budna, a i ja sam.«

Isuse, bio je tako golem u svoj toj crnoj kožnoj odjeći, a dok mu je lice bilo tako zaklonjeno sjenom, izgledao je više prijeteće nego privlačno. A ona zaista razmišlja o tome da mu otvori vrata? Očito je i ona luda.

»Čuj, Hal, mislim da to baš i nije najbolja ideja.«

Gledao ju je kroz staklo.

»Možda bismo onda mogli ovako razgovarati?«

Mary ga je zapanjeno promatrala. Tip je bio spreman ostati, stajati pred zaključanim vratima kao kriminalac, samo zato da bi mogao čavrljati s njom?

»Hal, bez uvrede, ali u ovom gradu postoji valjda stotinu tisuća žena koje ne samo da bi te pustile u kuću, nego bi te i odvele u krevet. Zašto ne odeš potražiti neku od njih i ostaviš me na miru?«

»One nisu ti.«

Zbog tame koja mu je zaklanjala lice bilo mu je nemoguće išta iščitati iz očiju. No glas mu je zvučao tako prokleta iskreno.

U dugačkoj tišini koja je uslijedila pokušala se uvjeriti da ga ne pusti u kuću.

»Mary, da ti želim nauditi, mogao bih to učiniti u tren oka. Mogla bi zaključati sva vrata i sve prozore, a ja bih svejedno uspio ući. Samo

želim... još malo razgovarati s tobom.«

Promotrla je njegova široka ramena. To što je rekao o provaljivanju imalo je smisla. A imala je osjećaj da bi, kada bi mu rekla da ostanu zatvorena vrata, uzeo jednu od njezinih vrtnih stolica i sjeo na terasu.

Otključala je klizna vrata, otvorila ih i maknula se u stranu.

»Objasni mi jednu stvar.«

Trpkio se osmjehnuo dok je ulazio.

»Reci.«

»Zašto nisi s nekom ženom koja te želi?« Hal se trznuo. »Hoću reći, sve one žene sinoć u restoranu... doslovno su plazile po tebi. Zašto se...« *luđački ne seksaš*, »ovaj... ne zabavljaš s nekom od njih?«

»Radije bih ovdje razgovarao s tobom nego bio u nekoj od tih ženki.«

Malo ju je zatekla takva izravnost, no tada je shvatila da ona nije odraz sirovosti, već samo nesputane iskrenosti. No, barem je u jednoj stvari bila u pravu: kada se pokupio nakon poljupca, pretpostavila je da je to zato što nije osjetio nikakvu privlačnost. Očito je pogodila u samu srž stvari. Nije došao radi seksa, a samoj je sebi rekla da je dobro što se ne pali na nju. Gotovo je to i povjerovala.

»Upravo kuham kavu. Hoćeš i ti?«

Klimnuo je glavom i počeo lutati dnevnom sobom, razgledavajući joj stvari. Među njezinim bijelim namještajem i zidovima krem boje njegova su crna odjeća i krupna građa izgledale prijeteće, no tada mu je pogledala lice. Krasio ga je blentav smiješak, kao da je sretan već samo zato što se nalazi u njezinoj kući. Pomalo kao pas kojeg su držali vezanog u dvorištu, a onda mu napokon dopustili da uđe u kuću.

»Zeliš skinuti jaknu?« upitala je.

Povukao je kožni kaput s ramena i nemarno ga bacio na kauč. Pao je uz tup udarac i udubio jastuke.

Kog vruga nosi u džepovima? zapitala se.

No tada joj je pogled pao na njegovo tijelo, pa je posve zaboravila na glupi kaput. Nosio je crnu majicu kratkih rukava koja mu je isticala snažne ruke. Prsa su mu bila široka i dobro građena, trbuh toliko

čvrst da mu je vidjela pločice čak i kroz majicu. Noge su mu bile dugačke, bedra široka...

»Sviđa ti se što vidiš?« upitao je dubokim, tihim glasom.

Da, sigurno. Na to definitivno neće odgovoriti. Uputila se u kuhinju.

»Voliš jaču ili slabiju kavu?«

Uzela je otvarač za konzerve, probušila poklopac limenke s kavom Hills Bros i počela vrtjeti otvarač kao da joj život ovisi o tome. Poklopac je upao među zrna, pa je zavukla ruku u limenku da ga izvuče. »Pitao sam te nešto«, rekao joj je ravno u uho.

Trgnula se i razrezala palac na oštri metal. Zastenjala je i izvukla ruku da pogleda porezotinu. Bila je duboka i krvarila je. Hal je opsovao. »Nisam te htio prestrašiti.« »Preživjet ću.«

Otvorila je vodu, no prije nego što je stigla staviti ruku pod mlaz, uhvatio ju je za zapešće.

»Da vidim.« Prignuo se prije nego što se stigla usprotiviti. »Prilično je duboko.«

Obuhvatio joj je palac ustima i počeo nježno sisati.

Mary je ostala bez daha. Paralizirao ju je taj osjećaj toplog, vlažnog povlačenja. Zatim je osjetila klizanje njegova jezika. Kada ju je pustio, samo ga je gledala.

»O... Mary«, tužno je rekao.

Bila je previše šokirana da bi se zapitala zašto je promijenio raspoloženje.

»Nisi to trebao učiniti.« »Zašto?«

Jer je bilo tako dobro. »Kako znaš da nemam sidu ili nešto takvo?«

Slegnuo je ramenima.

»Ne bi bilo važno i da imaš.«

Ona problijedi, misleći da je pozitivan, a ona mu je upravo dopustila da joj ustima dira otvorenu ranu. »I ne, Mary, nemam sidu.« »Zašto onda ne bi... «

»Jednostavno sam želio da ti bude bolje. Vidiš? Više ne krvari.«

Spustila je pogled na palac. Porezotina je bila zatvorena. Već je djelomično zacijeljela. Kako je dovraga...

»Hoćeš li mi sada odgovoriti?« upitao je Hal, kao da namjerno preduhitruje pitanja koja mu je namjeravala postaviti.

Kada je podignula pogled, primijetila je da mu oči opet rade ono sa sjajem, tirkiznoplava boja poprimala je onozemaljsku, hipnotičku nijansu.

»Što si me pitao?« promrmljala je. »Sviđa li ti se moje tijelo?«

Stisnula je usne. Čovječe, ako ga je napaljivalo da mu žene govore da je prekrasan, otići će razočaran.

»A što bi učinio da mi se ne sviđa?« odbrusila je. »Obukao bih se.« »Da, baš.«

Nagnuo je glavu u stranu, kao da razmišlja je li je pogrešno procijenio. Zatim se uputio u dnevni boravak, po kaput. Zaboga, mislio je ozbiljno.

»Hal, vrati se. Ne moraš... Ah, tvoje mi je tijelo sasvim u redu.« Smiješio se dok se vraćao prema njoj. »Drago mi je. Želim ti se sviđati.«

Baš krasno, pomislila je. Onda skini majicu, izvuci se iz tih kožnih hlača i lezi mi tu na pločice. Malo ćeš ti biti dolje, malo ja.

Psujući samu sebe, vratila se kuhanju kave. Dok je punila aparat, osjećala je kako je Hal promatra. I čula kako duboko udiše, kao da je njuši. I osjećala kako se... polako približava.

Preteća panika obuhvati njeno telo. Prevelik. Pre... prekrasan. A uzbuđenje i požuda koje je budio u njoj bili su presnažni.

Kada je uključila aparat, odmaknula se od njega.

»Zašto ti se ne sviđa što ti pružam zadovoljstvo?« upitao je.

»Prestani koristiti tu riječ.« Jer kad god bi rekao zadovoljstvo, sve na što bi mislila bio je seks.

»Mary.« Glas mu je bio dubok, rezonantan. Prodoran. »Želim...«

Rukama je prekrila uši. Odjednom joj je bilo previše što joj je u kući. Što joj je u glavi.

»Ovo nije bila dobra ideja. Bolje da odeš.«

Osjetila je kako joj se velika ruka lagano spušta na rame.

Mary se odmaknula od njega, a grlo joj se stezalo. Bio je oličenje zdravlja, vitalnosti, sirovog seksa i još stotina drugih stvari koje nije

mogla imati. Bio je tako beskompromisno živ, a ona je bila... najvjerojatnije ponovno bolesna.

Mary je prišla kliznim vratima i otvorila ih.

»Otiđi, može? Molim te, otiđi.«

»Ne želim.«

»Odlazi. Molim te.« No on je samo stajao i gledao je. »Isuse, ti si kao neko zalutalo pseto kojega se čovjek ne može riješiti. Zašto ne odeš gnjaviti nekog drugog?«

Halovo se snažno tijelo ukočilo. Na trenutak se činilo da će reći nešto ružno, no onda je dohvatio kaput. Nije je gledao dok ga je oblačio i hodao prema vratima.

Ma super. Sad se osjećala odvratno.

»Hal. Hal, čekaj.« Uхватиła ga je za ruku. »Žao mi je. Hal...«

»Ne zovi me tako«, prasnuo je.

Kada se otrgnuo iz njezina stiska, stala je pred njega. I iskreno požalila. Oči su mu bile beskrajno hladne. Kao krhotine plavog stakla. Riječi koje joj je uputio bile su britke.

»Žao mi je što sam te uvrijedio. Mogu zamisliti da je jebeno naporno kada te netko želi bolje upoznati.«

»Hal... «

Bez problema ju je odgurnuo.

»Reci to još jedanput i razbit ću nešto.«

Izašao je iz kuće i nestao u šumi koja se protezala lijevim rubom njezine parcele.

Mary je impulzivno navukla tenisice, dohvatila jaknu i istrčala kroz klizna vrata. Trčala je preko travnjaka i dozivala ga. Kada je stigla do ruba šume, zastala je. Nije se čulo kidanje grana, pucketanje grančica, nikakav zvuk krupnog muškarca koji se probija kroz šumu. No otišao je u tom smjeru. Zar ne?

»Hal?« zazvala je.

Prošlo je dugo vremena dok se nije okrenula i vratila u kuću.

15.

»Večeras si bio dobar, gospodine O.«

O. je izašao iz kućice iza kolibe, misleći kako je odobravanje gospodina X.-a čisto sranje. Svoju je iritaciju, međutim, zadržao za sebe. Jedva da je protekao jedan dan otkako se iskobeljao iz Omeginih kandži i zaista nije bio raspoložen za uzrujavanje.

»Ali mužjak nam nije ništa rekao«, promrmljao je.

»Zato što nije ništa znao.«

O. je zastao. Pri slabašnom svjetlu zore bijelo lice gospodina X.-a blještalo je poput ulične svjetiljke. »Kako, sensei?«

»Obradio sam ga prije nego što si došao. Morao sam biti siguran da mogu računati na tebe, no nisam želio potratiti priliku u slučaju da se pokažeš nepouzdanim.«

Što je objašnjavalo mužjakovo stanje. O. je pretpostavio da se vampir jednostavno snažno opirao kada su ga oteli.

Baćeno vrijeme, bačen trud, pomislio je O. vadeći ključeve automobila.

»Spremaš li mi još kakve testove?« *Seronjo*.

»Trenutno ne.« Gospodin X. bacio je pogled na sat. »Uskoro stiže tvoj novi eskadron, pa spremi te ključeve. Idemo unutra.«

O.-u je pomisao da se imalo približi kolibi bila toliko odbojna da su mu noge obamrle. Jednostavno ih uopće nije osjećao. Ipak, nasmiješio se.

»Poslije vas, sensei.«

Kada su ušli, uputio se ravno prema spavaćoj sobi i naslonio na dovratnik. Iako su mu se pluća grčila, zadržao je pribranost. Da je izbjegavao približiti se toj prostoriji, gospodin X. smislio bi neki razlog da ga pošalje unutra. Gad je znao da je kopanje po svježim ranama jedini način da se utvrdi zacjeljuju li ili se gnoje.

Dok su ubojice ulazili u kolibu, O. ih je proučavao. Nijednoga nije prepoznao, no s druge strane, što je dulje netko bio u Društvu, to je anonimniji postajao. Kosa, koža i oči polako bi im blijedjele, i na kraju bi degrad jednostavno izgledao kao degrad.

Dok su ga pridošlice odmjeravali, pogledi su im se zaustavljali na njegovoj tamnoj kosi. Novounovačeni članovi u Društvu su bili na dnu ljestvice, pa je bilo neuobičajeno da jedan od njih bude uvršten u

skupinu iskusnih članova. E pa jebeš to. O. je svakoga od njih pogledao u oči, jasno im dajući do znanja da je, ako se žele dirati u njega, on više nego spreman.

Kada se našao suočen s mogućnošću fizičkog sukoba, oživio je. Osjećao se kao da se probudio iz dubokog, okrepljujućeg sna, pa je uživao u naletima agresije i dobroj staroj potrebi za dominacijom. Davala mu je do znanja da je isti kakav je i prije bio. Da mu Omega ipak nije oduzeo srž.

Sastanak nije dugo trajao i bavio se standardnim stvarima. Predstavljanje. Podsjetnik da se svakoga jutra svatko od njih mora e-poštom javiti u središnjicu. Uz to su ponovili principe strategije uvjeravanja te odredili kvote za otmice i ubojstva.

Kada je sastanak završio, O. se prvi uputio prema vratima. Gospodin X. stao je pred njega.

»Ti ćeš ostati.«

Blijede su ga oči netremice promatrale, čekajući neku naznaku straha. O. je klimnuo i zauzeo položaj.

»Naravno, sensei. Kako god vi kažete.«

Preko ramena gospodina X.-a O. je promatrao kako se ostali razilaze kao stranci. Bez razgovora, očiju uprtih ravno pred sebe, bez čak i usputnog dodirivanja tijela. Očito se uopće nisu međusobno poznavali, što je značilo da su bili pozvani iz različitih područja. Gospodin X. je, dakle, povlačio snage iz širokih krugova Društva.

Kada su se za posljednjim degradom zatvorila vrata, O.-ova je koža zatreperila od panike, no prisilio se da ostane miran poput stijene.

Gospodin X. odmjerio ga je od glave do pete. Zatim je otišao do prijenosnog računala na kuhinjskom stolu i uključio ga. Gotovo je usputno napomenuo:

»Ti ćeš ^vbiti odgovoran za oba eskadrona. Želim da prođu obuku za naše tehnike uvjeravanja. Želim da rade kao jedinice.« Podignuo je pogled sa zaslona. »I želim da ostanu živi, je li ti jasno?«

O. se namrštio.

»Zašto to nisi objavio dok su bili ovdje?« »Nemoj mi reći da ti treba takva pomoć?« O. je stisnuo oči na njegov podrugljiv

ton. »Ne treba mi pomoć s njima.« »I bolje da je tako.« »Jesmo li gotovi?«

»Nikad nećemo biti gotovi. Ali možeš ići.«

O. je krenuo prema vratima, no čim je stigao do njih, znao je da će biti još nešto. Kada je spustio ruku na kvaku, shvatio je da je zastao.

»Nešto mi želiš reći?« promrmljao je gospodin X. »Mislio sam da odlaziš.«

O. je pogledao po sobi izvukavši nešto što će opravdati oklijevanje.

»Više ne možemo koristiti kuću u centru za uvjeravanje, ne otkad je onaj vampir pobjegao. Treba nam još jedna lokacija osim ove iza tvoje kolibe.«

»Svjestan sam toga. Ili si mislio da te tek tako šaljem da razgledavaš zemljišta?«

Dakle to je plan.

»Ono koje sam jučer pogledao nije dobro. Previše močvara, a i previše se cesta križa u blizini. Imaš li još kakve parcele na umu?«

»Poslat ću ti popis iz oglasnika. Dok ne odlučimo gdje ćemo graditi, zarobljenike ćeš dovoditi ovamo.«

»U kućici nema dovoljno mjesta za publiku.«

»Mislio sam na spavaću sobu. Prilično je prostrana. Kao što i sam znaš.«

O. je progutao knedlu i zadržao miran glas. »Ako želiš da podučavam druge, trebat će mi više mjesta.« »Dolazit ćeš ovamo dok ne sagradimo nešto drugo. Je li ti to dovoljno jasno ili hoćeš da ti nacrtam?« Dobro. Izdržat će. O. je otvorio vrata.

»Gospodine O., mislim da ste nešto zaboravili.«

Isuse. Sada mu je bilo jasno što ljudi misle kada kažu da im trnci prolaze kožom. »Da, sensei?«

»Želim da mi zahvališ na promaknuću.« »Hvala, sensei«, protisnuo je O. kroz stisnute zube. »Nemoj me razoeirati, sine.«
Da? E pa jebi se, tatice.

O. se lagano naklonio i brzo izašao. Bio je dobar osjećaj sjesti u kamionet i odvesti se. Više nego dobar. Kao jebeno oslobođenje.

Na povratku kući O. je svratio u CVS. Za par trenutaka je našao što je tražio, pa je deset minuta poslije već zatvarao ulazna vrata svoje kuće i isključivao alarm. Živio je u sićušnoj dvoetažnoj kući u ne baš

najboljoj stambenoj četvrti, a lokacija mu je pružala dobar paravan. Susjedi su mu većinom bili stariji ljudi, a oni koji nisu, bili su useljenici sa zelenom kartom koji su radili na dva ili tri posla. Nitko ga nije smetao.

Dok se penjao stubama u spavaću sobu, zvuk koraka koji su odjekivali na golim podovima i odbijali se od praznih zidova pružao mu je neobičnu utjehu. Ipak, ta kuća nije mu bila dom, ni sada ni prije. Bila je to vojarna. Sve što je imao od namještaja bili su madrac i naslonjač. Preko svakog, i najmanjeg prozora bile su spuštene rolete i priječile pogled. Ormari su bili dupkom puni oružja i uniformi. Kuhinja je bila potpuno prazna, a kuhinjski aparati stajali su neupotrijebljeni otkad se uselio.

Svukao se i uputio u kupaonicu, noseći sa sobom pištolj i bijelu plastičnu vrećicu iz CVS-a. Nagnuo se prema zrcalu i napravio razdjeljak u kosi. Imao je tri-četiri milimetra izrasta.

Promjena je započela prije nekih godinu dana. Najprije samo nekoliko vlasi, na vrhu glave, a zatim čitav potez od čela do tjemena. Dijelovi oko sljepoočnica najdulje su izdržali, no sada su čak i oni blijedjeli. *Clairol Hydrience* broj 48, boja tamnog krzna, rješavao je taj problem i vraćao mu smeđu nijansu. Isprva je koristio boje za muškarce, no ubrzo je shvatio da su sranja za žene bolja i da dulje traju.

Otvorio je kutiju ne zamarajući se plastičnim rukavicama. Ispraznio je tubu u aplikator, protresao ga i postupno nanio smjesu na vlasište. Mrzio je miris kemikalija. Potrebu za održavanjem. Izrast. No gadila mu se pomisao na postupno blijedenje.

Nije bilo poznato zašto degradi s vremenom gube pigment. Ili bar on nikada nije pitao. Razlozi ga nisu zanimali. Jednostavno se nije želio izgubiti u moru anonimnosti kao svi ostali.

Odložio je aplikator i zagledao se u svoj odraz u zrcalu. Izgledao je kao idiot sa braon kremom razmazanom po glavi. Isuse Bože, u što se to pretvara?

No, nije li to glupo pitanje. Pretvorba je odavno gotova, a sada je bilo prekasno za kajanje.

Čovječe, na svojoj inicijaciji, kada je prodao dio sebe za priliku da ubija godinama i godinama, mislio je da zna čega se odriče i što će za to dobiti. Trampa mu se činila više nego poštena.

I sljedeće tri godine nije promijenio mišljenje. Impotencija mu nije previše smetala jer je žena koju je želio bila mrtva. Morao se neko vrijeme navikavati na to da više ne mora jesti ni piti, no nikada nije bio ni izjelica ni pijanac. A svakako mu je odgovaralo riješiti se starog identiteta jer ga je tražila policija.

Prednosti su se činile golemima. Postao je mnogo snažniji nego što je očekivao. Bio je snagator i kada je radio kao izbacivač u Sioux Cityju. No kada je Omega obavio svoje, O. je stekao nadljudsku snagu u rukama, nogama i prsima, i uživao je u njezinu korištenju.

Još jedan bonus bila je financijska sloboda. Društvo mu je davalo sve što mu je bilo potrebno za obavljanje posla te mu je pokrivalo troškove kuće, kamioneta, oružja i odjeće, kao i elektroničkih igračaka. Mogao se apsolutno slobodno posvetiti proganjanju svoga plijena.

Ili je barem tako bilo prvih nekoliko godina. Kada je gospodin X. preuzeo zapovjedništvo, autonomija je okončana. Sada su imali prijave. Eskadrone. Kvote.

Omegine posjete.

O. je stao pod tuš i isprao drek iz kose. Dok se brisao, vratio se pred zrcalo i zagledao u svoj odraz. Sarenice, nekada smeđe kao i kosa, počinjale su mu sivjeti. Za koju godinu nestat će sve što je nekad bilo on.

Nakašljao se.

»Zovem se David Ormond. David. Ormond. Sin Boba i Lilly. Ormond. Ormond.«

Isuse, to je ime zvučalo tako čudno dok ga je izgovarao, u glavi je čuo glas gospodina X.-a kako mu se obraća sa gospodine O.

Prsa su mu se nadula pod strašnim naletom osjećaja, spojem panike i tuge. Želio se vratiti. Želio se... vratiti, poništiti, izbrisati. Prodaja duše samo se činila privlačnom. Stvarnost takvog života bila je posebna vrsta pakla. Bio je živući, dišući, ubijajući duh. Ne više čovjek, već stvar.

O. se odjenuo drhtavim rukama i uskočio u kamionet. Kada je stigao u centar, više nije logično razmišljao. Parkirao se na Ulici Trade i počeo lunjati uličicama. Trebalo mu je neko vrijeme da pronađe što je tražio. Kurvu dugačke, tamne kose. Koja je, dok god

joj se ne bi vidjeli zubi, pomalo nalikovala njegovoj Jennifer. Dao joj je pedeset dolara i odveo je iza kontejnera za smeće.

»Želim da me zoveš David«, rekao je.

»Nema problema.« Smiješila se dok je otkopčavala kaput i pokazivala mu gole grudi. »Kako ti želiš mene... «

Prekrio joj je usta rukom i počeo stiskati. Prestao je tek kad su joj se oči razrogaile.

»Reci moje ime«, naredio joj je.

Maknuo joj je ruku s usta i čekao. Budući da je samo teško disala, izvadio je nož i pritisnuo joj ga o grlo. »Reci moje ime.«

»David«, prošaptala je.

»Reci mi da me voliš.« Oklijevala je, pa joj je vrškom noža zarezao kožu na vratu. Potekla je krv i kliznula niz sjajnu oštricu. »Reci.«

Njezine obješene grudi, nimalo nalik Jenniferinima, podizale su se i spuštale.

»Vo... volim te.«

Zatvorio je oči. Glas je zvučao potpuno pogrešno. To jednostavno nije bilo ono što je trebao. O.-ov je gnjev potpuno izmaknuo kontroli.

16.

Rhage odgurnuo šipku od prsa dok mu je dah šištao kroz iskežene zube, tijelo mu se treslo, a znoj curio s njega. »To je deset«, objavio je Butch.

Rhage je odložio uteg na stalak nad sobom, začuvši kako je zastenjao, a zatim se smirio pod zveketom teških diskova. »Stavi još dvadeset.« Butch se nagnuo nad šipkom. »Već dižeš dvjesto trideset, stari.« »I treba mi još dvadeset.« Smeđe su se oči stisnule.

»Polako, Hollywood. Ako si hoćeš zgnječiti mišiće, tvoja stvar. Nemoj meni zato skinuti glavu.«

»Oprosti.« Sjeo je i istegnuo ruke koje su mu gorjele. Bilo je devet ujutro, a on i murjak bili su u teretani od sedam. Svaki ga je mišić u tijelu pekao, no još uvijek nije imao ni najmanju namjeru prestati. Cilj mu je bila ona tjelesna iscrpljenost koja se osjeća u kostima.

»Jesmo spremni?« promrmljao je.

»Čekaj da zategnem kopče. Okej, spreman si.«

Rhage je ponovno legao, podignuo šipku sa stalka i naslonio je na prsa. Smirio je disanje prije nego što je počeo pumpati. Zalutalo. Pseto. Zalutalo. Pseto. Zalutalo. Pseto.

Imao je uteg pod kontrolom do zadnja dva ponavljanja, kada je Butch morao uskočiti i pomoći mu.

»Jesi sad gotov?« upitao je Butch dok mu je pomagao da vrati šipku na stalak.

Rhage se uspravio teško dišući, podlaktica naslonjenih na koljena. »Još jedna serija poslije ove pauze.«

Butch je stao pred njega, motajući majicu koju je skinuo u uže. Zahvaljujući njihovom redovitu bildanju, prsa i ruke postali su mu mišićaviji, iako ni prije nije bio sitan. Nije mogao podignuti ni približno toliku težinu kao Rhage, ali za čovjeka je bio pravi buldožer.

»Nekako mi dolaziš u formu, murjače.«

»Ah, daj«, nacerio se Butch. »Nemoj da ti ono naše zajedničko tuširanje udari u glavu.«

Rhage je ispalio ručnik na njega.

»Samo kažem da si izgubio onu pivsku škembu.«

»Škemba je bila od scotcha, ne od piva. I nije da mi fali.« Butch je rukom prešao preko pločica na truhu. »A sad mi reci nešto. Što ti je

danas da se toliko maltretiraš?«

»Imaš neku posebnu želju razgovarati o Marissi?«

Čovjekovo se lice napelo.

»Baš i ne.«

»E pa onda će ti biti jasno zašto nemam što reći.«

Butcheve su se tamne obrve podignule u izraz zaprepaštenja.

»Imaš ženu? Mislim, jednu konkretnu ženu?«

»Mislio sam da ne želimo razgovarati o ženama.«

Policajac je prekrizio ruke na prsima i namrštio se. Izgledao je kao da analizira karte koje drži u ruci i razmišlja hoće li igrati dalje ili se povući. Progovorio je brzo i odrješito.

»Uzbiljno sam se zatelebao u Marissu. Ona me odbija vidjeti. To je to, to je cijela priča. Sada ti meni ispričaj o svojoj mucu.«

Rhage se morao nasmiješiti.

»Malo mi je lakše kad čujem da nisam samo ja u banani.«

»To mi ništa ne govori. Želim pojedinosti.«

»Ženka me izbacila iz kuće rano jutros nakon što mi je ozbiljno poljuljala ego.«

»Čime ga je srezala?«

»Nimalo laskavom usporedbom moje malenkosti i džukele bez gospodara.«

»Au.« Butch je počeo motati majicu u drugom smjeru. »Iz čega logično slijedi da umireš od želje da je ponovno vidiš.« »Manje-više.« »Stvarno si jadan.« »Znam.«

»Ali gotovo da te mogu nadmašiti.« Policajac je zavrteo glavom. »Sinoć sam se... ovaj... odvezao da kuće Marissina brata. Uopće ne znam kako sam ondje završio. Mislim, zadnje što mi treba jest da naletim na nju, ako me kužiš?«

»Da pogodim. Čekao si pred kućom nadajući se da... «

»U grmlju, Rhage. Sjedio sam u grmlju. Pod njezinim prozorom.«

»Ideš. To je stvarno... «

»Da. U svom bivšem životu uhitio bih se zbog vrebanja. Čuj, možda da ipak promijenimo temu.«

»Dobra ideja. Dovrši priču o onom civilu koji je pobjegao od degrada.«

Butch se naslonio na betonski zid, prebacivši jednu ruku preko prsa i istežući je.

»Dakle, Phury je razgovarao s medicinskom sestrom koja ga je negovala. Tip je bio manje-više gotov, ali uspio joj je reći da su mu postavljali pitanja o vama, o braći. U tome gdje živite. Kako se krećete. Žrtva nije dala točnu adresu kuće u kojoj su ga mučili, no mora se nalaziti negdje u centru jer su ga ondje pronašli, a Bog zna da nije mogao daleko stići. E da. I stalno je mumljao nekakva slova. X. O. E.«

»Tako se degradi međusobno oslovljavaju.«

»Zgodno. Vrlo bondovski.« Butch je počeo istežati drugu ruku. Ramena su mu pucketala. »Uglavnom, pokupio sam novčanik s degrada kojega su objesili na ono drvo, pa je Tohr otišao u njegov stan. Bio je potpuno ispražnjen, kao da su znali da ga više nema.«

»A posuda?«

»Tohr kaže da je nije bilo.« »Onda su definitivno svratili.«

»Što je uopće u tim posudama?« »Srce.«

»Opako. No bolje nego neki drugi organi, s obzirom na to da mi je netko rekao da im se ne može dignuti.« Butch je spustio ruke i udahnuo kroz stisnute zube, a zatim ispustio dah kao da se nečega sjetio. »Znaš, odjednom mi sve ima smisla. Sjećaš se onih mrtvih prostitutki po uličicama čija sam ubojstva ljetos istraživao? Onih s tragovima ugriza na vratu i heroinom u krvi?«

»Zsadistove cure, stari. Tako se hrani. Samo od ljudi, iako nikome nije jasno kako uspijeva preživjeti od te slabe krvi.«

»Rekao je da ih nije ubio.«

Rhage je preokrenuo očima.

»A misliš da se njemu može vjerovati?«

»Ali ako mu povjerujemo na riječ... Daj, Hollywood, bar me saslušaj. Ako on govori istinu, onda mislim da imam drugo objašnjenje.« »Koje to?«

»Mamac. Da želiš oteti vampira, kako da to učiniš: otrovao bi mu hranu, čovječe. Iznio bi je na otvoreno, čekao da se pojavi vampir, drogirao ga i odvuкао kamo god želiš. Na mjestu zločina nalazio sam strelice, one kakvima se uspavljaju životinje.«

»Isuse.«

»I pazi ovo. Jutros sam slušao policijski radio. Pronašli su još jednu mrtvu prostitutku u nekoj uličici, nedaleko do mjesta na kojima su ubijene one druge. Zamolio sam V.-a da provali u policijski server. U izvješću piše da joj je prerezan grkljan.«

»Jesi li to ispričao Wrathu i Tohru?«

»Ne.«

»Trebao bi.«

Čovjek se promeškoltio.

»Ne znam koliko bih se trebao miješati, razumiješ? Mislim, ne želim gurati nos gdje mu nije mjesto. Nisam jedan od vas.« »Ali mjesto ti je s nama. Barem je tako V. rekao.« Butch se namrštio. »Stvarno?«

»Da. Zato smo te povelili sa sobom umjesto da te... ono, znaš.« »Spremite u grob?«

Čovjek se ironično osmjehnuo. Rhage se nakašljao.

»Nije da bi nam bilo drago to učiniti. No dobro, osim Z.-u. Zapravo, ne, njemu ništa nije drago... Mislim, murjače, stvar je u tome da si nam nekako prirastao... «

Prekinuo ga je Tohrmentov glas.

»Za Boga miloga, Hollywood!«

Mužjak je uletio u teretanu bijesan kao bik. A upravo je on slovio kao najsmireniji i najrazumniji među braćom. Očito se nešto ozbiljno kuhalo.

»Što ima, brate?« upitao je Rhage.

»Dobio sam porukicu za tebe putem javne linije. Od one ljudske ženke. Mary.« Tohr je ukopao ruke na bokove, nagnuvši gornji dio tijela prema naprijed. »Zašto te se sjeća? I odakle joj dovraga naš broj?«

»Ja joj nisam rekao kako nas može nazvati.«

»A nisi joj ni izbrisao pamćenje. Koji si kurac mislio?«

»Neće nam biti problem.«

»Već nam jest problem. Zove nas na telefon.«

»Stari, opusti... «

Tohr mu je zabio prst u prsa.

»Sredi je da ja ne bih morao, jesi li me shvatio?«

Rhage je skočio s klupe i unio se bratu u lice u tren oka.

»Nitko joj se neće približiti, ako ne želi imati posla sa mnom. To se odnosi i na tebe.«

Tohrove su se tamnoplave oči stisnule. Obojica su znala tko bi pobijedio kada bi došlo do sukoba. Nitko nije imao šanse protiv Rhagea u borbi jedan na jedan, bila je to dokazana činjenica. A brat je bio spreman batinama izvući iz Tohrmenta obećanje da je neće dirati. Istog trena, na licu mjesta. Tohr je progovorio smrknutim glasom.

»Hollywood, želim da duboko udahneš i makneš se od mene.«

Rhage se nije micao. Začuli su se koraci preko prostirki, a onda ga je Butcheva ruka obujmila oko pasa.

»Ajde, stari, smiri se malo«, otegnuo je Butch. »Idemo se lijepo malo razići, a?«

Rhage mu je dopustio da ga odvuče, ali nije skidao pogled s Tohra. Zrak je pucketao od napetosti.

»Što se događa?« odlučno je upitao Tohr.

Rhage se oslobodio Butcheva stiska i počeo koračati teretanom, zaobilazeći utege na podu i klupe pokraj njih.

»Ništa. Ništa se ne događa. Ona ne zna što sam, a ja ne znam odakle joj naš broj. Možda joj ga je dala ona civilna ženka.«

»Pogledaj me, brate. Rhage, da si odmah stao i pogledao me.«

Rhage se zaustavio i podignuo pogled.

»Zašto joj nisi izbrisao pamćenjer znaš da ih ne možeš dovoljno dobro izbrisati kad postanu dugoročna. Zašto nisi obavio posao kada si imao priliku?« Dok je Rhage šutio, Tohr je odmahivao glavom. »Nemoj mi samo reći da imaš nešto s njom.«

»Ostavi me se.«

»To znači da. Isuse, brate... pa što je tebi? Znaš da se ne smiješ vezivati uz ljude, a osobito ne uz nju, zbog dečka.« Tohrov se pogled stvrdnuo. »Zapovijedam ti. Ponovno. Izbriši se iz pamćenja te ženke i ne prilazi joj više.«

»Rekao sam ti da ne zna što sam... «

»Ti to želiš pregovarati sa mnom o tome? Nemoguće da si toliko glup.«

Rhage je bratu uputio opak pogled.

»A meni se čini nemoguće da želiš da te opet dohvatim. Drugi put neću dopustiti murjaku da me odvuče.«

»Jesi li je već poljubio tim ustima? Kako si joj objasnio očajnike, Hollywood?« Kada je Rhage zatvorio oči i opsovao, Tohrov se glas smekšao. »Budi realan. Ona je komplikacija koja nam ne treba, a za tebe je problem jer si zbog nje prekršio moju zapovijed. Ne činim ovo da tebi napakostim, Rhage. Ovako je sigurnije za sve. Sigurnije je za nju. Učinit ćeš kako ti kažem, brate.« *Sigurnije za nju.*

Rhage se nagnuo i primio se za gležnjeve. Istegnuo je bedrene mišiće takvom silinom da ih je gotovo iščupao s nogu. *Sigurnije za Mary.*

»Pobrinut ću se za to«, rekao je napokon.

»Gđo Luce? Dođite sa mnom.«

Mary je podignula pogled, no nije prepoznala medicinsku sestru. Zena u širokoj ružičastoj odori izgledala je vrlo mlado, vjerojatno je tek bila završila školu. Kada se nasmiješila, zbog rupica na obrazima izgledala je još mlađe.

»Gđo Luce« Premjestila je debeli Karton u drugu ruku.

Mary je prebacila torbu preko ramena, ustala i slijedila ženu koja ju je izvela iz čekaonice. Hodale su niz dugačak hodnik bež boje, a onda zastale pred prijemnim uredom.

»Samo ću vas izvagati i izmjeriti vam temperaturu.« Sestra se ponovno nasmiješila i dobila još bodova za vješto rukovanje vagom i toplomjerom. Bila je brza. Ljubazna. »Malo ste smršavjeli, gđo Luce«, rekla je bilježeći težinu u karton. »Kako vam je apetit?«

»Isto kao i uvijek.«

»Idemo sad tu dolje lijevo.«

Sve sobe za preglede bile su iste. Uokvireni poster s reprodukcijom neke Monetove slike i mali prozor sa spuštenim roletama. Radni stol s lecima i računalom. Stol za pregled prekriven bijelim papirom. Umivaonik s raznim priborom. Crveni spremnik za biološki otpad u kutu.

Mary je došlo da povraća.

»Dr. Deila Croce rekla je da vas želi pregledati.« Sestra joj je pružila uredno složeni komad tkanine. »Vi se presvucite, a ona će odmah doći.«

I sva je bolnička odjeća bila ista. Tanki, mekani pamuk plave boje sa sitnim ružičastim uzorkom. Vezice na dva mjesta. Nikad nije bila

sigurna oblači li tu prokletu stvar kako treba, ide li prorez sprijeda ili straga. Ovaj se put odlučila za prednju varijantu.

Kada se presvukla, sjela je na stol i pustila da joj noge vise s ruba. Bilo joj je prohladno bez odjeće. Gledala ju je kako uredno složena leži na stolici pokraj radnog stola. Bila bi dobro platila da je može ponovno obući.

Iz torbice joj se začuo cvrkutavo zviždanje mobitela. Spustila se na pod i otapkala do stolice u čarapama. Nije prepoznala broj na zaslonu, pa se javila iz puke nade.

»Halo?«

»Mary.«

Kada je začula dubok muški glas, s olakšanjem je odahnula. Bila je sigurna da joj Hal neće uzvratiti poziv.

»Bok. Bok, Hal. Hvala ti što si nazvao.« Ogledala se po sobi tražeći mjesto na koje bi mogla sjesti, a da nije stol za preglede. Stavila je odjeću u krilo i spustila se na stolicu. »Slušaj, stvarno mi je žao zbog onoga sinoć. Jednostavno sam...«

Netko je pokucao na vrata, a onda je sestra provirila u sobu.

»Oprostite, jeste li nam donijeli snimke kostiju od prošlog srpnja?«

»Da. Trebale bi biti u kartonu.« Kada je sestra zatvorila vrata, Mary se vratila mobitelu. »Oprosti.«

»Gdje si?«

»Ovaj... « Nakašljala se. »Nije važno. Samo sam ti htjela reći da mi je žao zbog onoga što sam ti rekla.« Uslijedila je duga tišina. »Jednostavno sam se uspaničila«, rekla je.

»Zašto?«

»Uz tebe se osjećam... Ne znam, jednostavno si... « Mary je gužvala rub bolničke kute. Riječi su same potekle. »Imam rak, Hal. Mislim, imala sam ga prije, a sad se možda vratio.«

»Znam.«

»Znači Bella ti je rekla.« Mary je čekala da kaže da. Kada se to nije dogodilo, duboko je udahnula. »Ne želim koristiti leukemiju kao izgovor za svoje ponašanje. Samo... Trenutno mi je sve nekako čudno. Osjećaji mi se stalno mijenjaju, a ti si mi bio u kući...« , i

totalno si me privlačio, »... i jednostavno je to nekako utjecalo na mene, pa sam se otresla na tebe.«

»Razumijem.«

Nekako joj se činilo da zaista razumije. Ali te njegove šutnje su je ubijale. Počela se osjećati glupo što ga zadržava na telefonu. »Uostalom, to je sve što sam htjela reći.« »Doći ću po tebe večeras u osam. Kod tebe doma.« Stisnula je telefon. Zaboga, tako ga je željela vidjeti. »Čekat ću te.«

Pred vratima sobe za preglede čula je glas dr. Deila Croce kako se smjenjuje sa sestrim. »I Mary?« »Da?«

»Nosi raspuštenu kosu.«

Začulo se kucanje na vratima. Liječnica je ušla u sobu. »Dobro. Hoću«, rekla je Mary prije nego što je spustila slušalicu. »Bok, Susan.«

»Bok, Mary.« Dr. Deila Croce nasmiješila se dok joj je prilazila, a smeđe su joj se oči naborale na rubovima. Imala je otprilike pedeset godina, a gusta sijeda kosa bila je ravno odrezana u visini brade.

Sjela je za stol i prekrižila noge. Načas je zastala da pribere misli, a Mary je odmahнула glavom.

»Mrzim kad imam pravo«, promrmljala je.

»U vezi s čime?«

»Vratila se, zar ne?«

Liječnica je na trenutak oklijevala.

»Zao mi je, Mary.«

17.

Mary nije otišla na posao. Umjesto toga odvezla se kući, svukla i legla u krevet. Nakon kratkog razgovora s uredom, dobila je slobodno ostatak dana i cijeli sljedeći tjedan. Taj će joj odmor dobro doći. Nakon produljenog vikenda povodom Kolumbova dana čekao ju je niz pretraga i drugih mišljenja, nakon čega se trebala sastati s dr. Deila Croce i raspraviti mogućnosti.

Najčudnije od svega bilo je to što Mary nije bila iznenađena. U srcu je uvijek znala da su bolest natjerali samo na povlačenje, a ne na predaju. A možda je samo bila u stanju šoka pa joj se činilo poznatim biti bolesna.

Kada bi pomislila na sve što je čeka, ono što ju je plašilo nije bila bol, već gubitak vremena. Koliko će im trebati da dovedu bolest pod kontrolu? Koliko će trajati sljedeća remisija? Kada će se moći vratiti svom životu?

Odbijala je priznati da postoji neka druga mogućnost osim remisije. Nije se namjeravala upuštati u takve misli.

Okrenula se na bok, zagledala u zid na drugom kraju sobe i sjetila majke. Vidjela ju je kako premeće krunicu u rukama i mrmlja riječi pobožnosti dok leži u krevetu. Kombinacija premetanja i šaptanja pomagala joj je da pronađe olakšanje koje joj morfij nije mogao dati. Jer njezina je majka čak i usred svoga prokletstva, čak i na vrhuncu boli i straha, nekako ipak i dalje vjerovala u čuda.

Mary ju je željela pitati misli li zaista da će biti spašena, i to ne u metaforičkom smislu, već na stvaran, praktičan način. Je li Cissy istinski vjerovala da će, ako bude govorila prave riječi i oko sebe imala prave predmete, biti izliječena, da će ponovno hodati, ponovno živjeti?

Ta joj pitanja nikada nije postavila. Takav bi upit bio okrutan, a Mary je ionako znala odgovor. Imala je osjećaj da je njezina majka do samoga kraja očekivala ovozemaljsko otkupljenje.

No s druge strane, možda je Mary samo projicirala na majku ono što bi ona sama željela. Za nju je božansko milosrđe značilo dobiti priliku živjeti normalan život: biti zdrava i snažna osoba kojoj je mogućnost umiranja samo neka daleka hipoteza jedva prisutna na

rubovima svijesti. Neki dug koji treba platiti u budućnosti koju još ne možeš ni zamisliti.

Možda je njezina majka drugačije gledala na stvari, no jedno je bilo sigurno: njezina se sudbina nije promijenila. Molitve je nisu spasile.

Mary je zatvorila oči i osjetila kako je guta iscrpljenost. Dok je potpuno nestajala u njoj, osjećala je zahvalnost na privremenoj praznini. Spavala je satima, povremeno se budeći i okrećući u krevetu.

U sedam se probudila i posegnula za telefonom te birala broj koji joj je Bella dala da nazove Hala. Spustila je slušalicu ne ostavivši poruku. Vjerojatno bi bilo najpoštenije otkazati dogovor jer je znala da neće biti baš neko društvo, no dovraga, bila je sebično raspoložena. Željela ga je vidjeti. Uz Hala se osjećala živom, a trenutno joj je očajnički trebao taj osjećaj.

Na brzinu se istuširala i navukla suknu i dolčevitu. U velikom zrcalu u kupaonicu oba su se komada odjeće činila šira nego prije, pa se sjetila vaganja kod liječnika tog jutra. Večeras bi vjerojatno trebala jesti kao Hal, jer bog zna da nema razloga držati dijete. Ako ju je čekala još jedna runda kemoterapije, trebala bi nabijati kilograme.

Od te se pomisli skamenila.

Provukla je ruke kroz kosu, podignula je s glave i pustila da joj procuri kroz prste i padne na ramena. *Tako je ni po čemu posebna, smeđa*, pomislila je. *I tako nevažna kada se sagleda šira slika.*

Od pomisli da će je izgubiti došlo joj je da zaplače.

Smrknuta lica skupila je vlasi, omotala ih u punđu i učvrstila kopčom.

Nekoliko minuta kasnije izašla je iz kuće i čekala na prilazu. Hladnoća ju je šokirala, pa je shvatila da je zaboravila obući kaput. Vratila se u kuću, dohvatila crnu vunenu jaknu i usput izgubila ključeve.

Gdje su joj ključevi? Zar ih je ostavila u...

Da, ključevi su bili u bravi.

Zatvorila je vrata, zaključala ih i gurnula metalni svežanj u džep kaputa.

Dok je čekala, razmišljala je o Halu. *Nosi raspuštenu kosu.*

U redu.

Skinula je kopču i prstima raščešljala kosu što je bolje mogla. I ostala nepomično stajati.

Noć je tako mirna, mislila je. Zbog toga je voljela živjeti izvan grada; nije imala susjeda osim Belle. To ju je podsjetilo, namjeravala ju je nazvati i izvijestiti o spoju, ali nije se osjećala sposobnom.

Sutra. Sutra će razgovarati s Bellom. I izvijestiti je o dva spoja.

Neki je automobil skrenuo na prilaznu cestu otprilike kilometar od njezine kuće i počeo ubrzavati uz duboko predenje koje je jasno čula. Da nije jasno vidjela dva svjetla, bila bi pretpostavila da joj se cestom približava Harley.

Kada se tamnoljubičasti nabrijani automobil zaustavio pred njom, pomislila je da izgleda kao neki GTO. Sjajan, bučan, razmetljiv... potpuno prikladan za muškarca koji voli brzinu i ne smeta mu pozornost.

Hal je izašao iz automobila i zaobišao ga. Nosio je odijelo, vrlo otmjeno crno odijelo s raskopčanom crnom košuljom. Kosa mu je bila začušljana od lica i u gustim, zlatnim pramenovima padala mu na zatiljak. Izgledao je kao neka maštarija, seksi, snažna i tajnovita. No izraz lica definitivno mu nije nalikovao nečemu o čemu bi čovjek maštao. Oči su mu bile stisnute, a usne i čeljust napete. Ipak, na licu mu se pojavila naznaka smiješka kada joj je prišao.

»Raspustila si kosu.«

»Rekla sam da hoću.«

Podignuo je ruku kao da je namjerava dodirnuti, no zastao je. »Jesi li spremna za polazak?« »Kamo nas vodiš?«

»Rezervirao sam u Excelu.« Spustio je ruku i zagledao se u daljinu, odjednom tih i nepomičan. *O kvragu.*

»Hal, jesi li siguran da ovo želiš? Očito večeras nisi najbolje volje. Iskreno rečeno, nisam ni ja.«

Odmaknuo se od nje i zagledao u pločnik, škrgućući zubima.

»Možemo se jednostavno dogovoriti za neki drugi put«, rekla je, pretpostavivši da je prepristojan da ode bez nekakvog sličnog obećanja. »Nije velika... «

Pokrenuo se tako brzo da ga nije uspjela pratiti. U jednom je trenutku bio metar od nje, a u sljedećem joj se privijao uz tijelo.

Rukama joj je primio lice i spustio usne na njezine. Dok su im usta bila pripijena jedna uz druga, zagledao joj se ravno u oči.

U njemu nije bilo strasti, samo sumorne odlučnosti koja je tu gestu pretvorila u nekakav zavjet.

Kada ju je pustio, zateturala je unatrag i pala na stražnjicu.

»Kvrugu, Mary, oprosti.« Kleknuo je pokraj nje. »Jesi li dobro?«

Klimnula je iako nije bila. Osjećala se nesposobno i smiješno tako raskrečena na travnjaku.

»Je li ti sigurno dobro?«

»Da.« Ignorirala je ruku koju joj je pružio, ustala i otresla sa sebe komadiće trave. Hvala Bogu što joj je suknja smeđa, a tlo suho. »Hajdemo na večeru, Mary. Idemo.«

Velikom joj je rukom kliznuo do zatiljka i držeći je za vrat poveo je do automobila, ne ostavljajući joj drugog izbora osim da ga slijedi.

Nije, doduše, da joj je uopće palo na pamet opirati mu se. Pritiskale su je tolike misli, od kojih mnoge o njemu, a i bila je preumorna za bilo kakav otpor. Osim toga, nešto se dogodilo između njih u onom trenutku kada su im se usne dodirnule. Nije imala pojma što je to bilo ni što je značilo, ali povezanost je postojala.

Hal je otvorio suvozačeva vrata i pomogao joj da sjedne. Kada je sjeo za volan, počela je razgledavati dotjeranu unutrašnjost automobila da se ne bi zagledala u njegov profil. GTO je zarežao kada ga je stavio u prvu brzinu, pa su jurnuli njezinim prilaznim putem do znaka stop na cesti 22. Pogledao je u oba smjera, a zatim skrenuo desno i ubrzao. Motor se napinjao i smirivao sa svakom promjenom brzine sve dok nisu letjeli cestom uz ravnomjerno pređenje.

»Ovaj je auto spektakularan«, rekla je.

»Hvala. Brat mi ga je sredio. Tohr obožava aute.«

»Koliko ti brat ima godina?«

Hal se trpkosmijehnuo.

»Dovoljno.«

»Više od tebe?«

»Aha.«

»Ti si najmlađi?«

»Ne, ali nije to tako. Nismo braća zato što smo rođeni od iste ženke.« Zaboga, ponekad je tako čudno slagao riječi. »Posvojila vas je ista obitelj?« Odmahnuo je glavom. »Je li ti hladno?«

»Ovaj, ne.« Spustila je pogled na ruke. Bile su joj duboko zakopane u krilo, a ramena su joj bila pogrbljena prema naprijed. Zbog čega je bilo logično što je mislio da joj je hladno. Pokušala se opustiti. »Dobro mi je.«

Pogledala je kroz vjetrobransko staklo. Dvostruka žuta crta na sredini ceste blještala je pod svjetlima automobila. Suma se nadosila nad samim rubom asfalta. Privid tunela u tami bio je hipnotičan, pa joj se činilo da se cesta 22 proteže unedogled.

»Koliko brzo ide ovaj auto?« promrmljala je.

»Vrlo brzo.« »Pokaži mi.«

Osjetila je da ju je pogledao. Zatim je prebacio u višu brzinu, pritisnuo papučicu gasa i lansirao ih u orbitu. Motor je urliknuo kao da je živ, a automobil je zavibrirao dok su se stabla stapala u crni zid. Jurili su sve brže i brže, no Hal je zadržao potpunu kontrolu dok su ulijetali u zavoje i presijekali trake.

Kada je počeo usporavati, spustila mu je ruku na čvrsto bedro.

»Nemoj stati.«

Oklijevao je samo na trenutak. Zatim je ispružio ruku i uključio radio. *Dream Weaver*, ta himna sedamdesetih, preplavila je unutrašnjost automobila zaglušujućom jačinom. Nagazio je na gas, a automobil je eksplodirao, noseći ih vrtoglavom brzinom niz praznu, beskrajnu cestu.

Mary je otvorila prozor i pustila da zrak jurne unutra. Snažna joj je struja zamrsila kosu, ohladila obraze i probudila je iz obamrlosti u koju je zapala nakon odlaska od liječnika. Počela se smijati i iako je bila svjesna natruha histerije u svom glasu, nije je bilo briga. Gurnula je glavu u ledeni, vrišteći vjetar.

I pustila da je muškarac i automobil ponesu.

Gospodin X. promatrao je kako dva nova alfa-eskadrona ulaze u kolibu radi još jednog sastanka. Tijela degrada upijala su prazninu, gutala prostor u sobi i uvjerala ga da ima dovoljno ljudstva da

pokrije bojišnicu. Naredio im je da se ponovno okupe radi uobičajenog ažuriranja, no želio je i osobno vidjeti kako će reagirati na vijest da im je gospodin O. sada zapovjednik.

Gospodin O. ušao je posljednji i uputio se ravno do vrata spavaće sobe te se nemarno naslonio na dovratnik, prekrizivši ruke na prsima. Oči su mu bile prodorne, no sada je u njemu bilo neke rezerviranosti, suzdržanosti koja je bila daleko korisnija od prijašnjeg gnjeva. Imao je dojam da je opasan psić napokon ukroćen, a ako se situacija nastavi tako razvijati, bit će to dobro za obojicu. Gospodin X. trebao je zamjenika.

S obzirom na gubitke koje su nedavno pretrpjeli, morao se usredotočiti na novačenje, a to je bio posao koji je zahtijevao potpunu predanost. Odabir odgovarajućih kandidata, njihovo uvođenje u redove Društva i uhodavanje, za svaki korak u tom postupku bila je potrebna koncentracija i namjenski resursi. No nije mogao dopustiti da, dok se on bavi pronalaženjem novih članova, strategija otmica i uvjeravanja koju je razradio izgubi zamah. Nije imao namjeru tolerirati bezvlade među svojim ubojicama.

U mnogim je pogledima O. imao dobre predispozicije za zamjenika. Bio je odlučan, bezobziran, djelotvoran, razuman: silnik koji je druge motivirao strahom. Ako je Omega uspio iz njega isisati buntovnost, bio je gotovo savršen.

Vrijeme za otvaranje sastanka.

»Gospodine O., izvijestite ostale o zemljištima.«

Degrad je počeo govoriti o dvjema parcelama koje je razgledao tokom dana. Gospodin X. već je odlučio da će kupiti oba zemljišta za gotovinu. Dok bude čekao da se to riješi, naredit će eskadronima da sagrade centar za uvjeravanje na zemljištu od trideset hektara izvan grada koje je već bilo u vlasništvu Društva. Gospodin O. zapovijedat će centrom po dovršetku radova, no budući da je gospodin U. imao iskustvo u nadgledanju građevinskih projekata u Connecticutu, on će biti glavni tijekom izgradnje.

Među ciljevima tog zadatka bili su brzina i praktičnost. Društvo je trebalo dodatna mjesta za rad, mjesta koja su izolirana, sigurna i prilagođena njegovu djelovanju. I trebalo ih je odmah.

Kada je gospodin O. zašutio, gospodin X. zadužio je njega i gospodina U.-a za izgradnju novog centra, a zatim naredio ljudima

da se zapute na ulice i posvete poslu za tu noć.

Gospodin O. se zadržao.

»Postoji još nešto što moramo riješiti?« upitao je gospodin X. »Je li još nešto pošlo po zlu?«

Iako su mu smeđe oči bljesnule, gospodin O. nije mu ništa odbrusio. Dodatan dokaz poboljšanja.

»Želim u novom centru sagraditi skladišne jedinice.«

»Zašto? Nije nam cilj držati vampire kao kućne ljubimce.«

»Planiram istovremeno imati po nekoliko zarobljenika i želim ih držati koliko god mogu. No treba mi nešto iz čega se ne mogu dematerijalizirati, a što će ih ujedno i štititi od sunca.«

»Što imaš na umu?«

Rješenje koje je iznio gospodin O. bilo je ne samo izvedivo, već i ekonomično.

»Učini tako«, rekao je gospodin X. sa smiješkom.

18.

Kada je skrenuo na parkiralište pred Excelom, Rhage se bez oklijevanja provezao pokraj razvodnika. Iako nije bilo teško voziti njegov GTO, nije namjeravao nekome ostavljati ključeve. Ne uza sve ono oružje i municiju koje je imao u prtljažniku.

Odabrao je mjesto iza restorana, odmah pokraj bočnog ulaza. Ugasio je motor, posegnuo za pojasom i...

Ništa. Samo je sjedio s rukom na kopči.

»Hal?«

Zatvorio je oči. O Bože, sve bi dao samo da je jedanput čuje da izgovara njegovo pravo ime. Želio je... dovraga, želio ju je golu u svom krevetu, želio je da nasloni glavu na njegov jastuk, da njezino tijelo bude među njegovim plahtama. Želio ju je uzeti nasamo, samo njih dvoje. Bez svjedoka, bez improviziranog paravana koji čini njegov dugački kaput. Ništa javno, ništa na brzaka u nekom hodniku ili WC-u u nekom baru.

Želio je osjetiti njezine nokte u svojim leđima, njezin jezik u svojim ustima i njezine bokove kako se kreću pod njegovima dok ne svrši takvom silinom da vidi sve zvijezde. I želio je poslije toga spavati držeći je u zagrljaju, probuditi se i jesti i ponovno voditi ljubav s njom. I razgovarati u mraku o glupim i ozbiljnim stvarima...

O Bože. Vezuje se za nju. Vezivanje je u tijeku.

Cuo je da s mužjacima zna biti tako. Brzo. Intenzivno. Nimalo logično. Samo snažni, iskonski instinkti koji preuzimaju kontrolu, od kojih je najjači poriv da je tjelesno posjeduje i pritom obilježi tako da ostali mužjaci znaju da ima družbenika. I da se drže podalje od nje.

Bacio je pogled na njezino tijelo. I shvatio da bi ubio svakog pripadnika vlastitog spola koji bi je pokušao dodirnuti, biti s njom, voljeti je.

Rhage je protrljao oči. O da, poriv za obilježavanjem definitivno je bio u akciji.

A to mu nije bio jedini problem. Ono neobično brujanje ponovno mu je prožimalo tijelo, potaknuto njezinim eksplicitnim slikama koje su mu promicale glavom, njezinim mirisom i tihim zvukom njezina disanja.

Kolanjem njezine krvi.

Želio ju je okusiti... piti od nje.
Mary se okrenula prema njemu.

»Hal, jesi li... «

Glas mu je bio hrapav. »Moram ti nešto reći.«

Ja sam vampir. Ja sam ratnik. Ja sam opasna zvijer. Kada se večeras rastanemo, nećeš se sjećati da si me ikad upoznala. A pomisao da za tebe neću biti čak ni sjećanje razdire mi grudi poput bodeža.

»Hal? Što mi moraš reći?«

Glavom su mu odjeknule Tohrove riječi. *Sigurnije je. Sigurnije je za nju.*

»Ništa«, rekao je otkopčavši pojas i otvarajući vrata. »Nije važno.«

Obišao je oko kola da joj pomogne da izađe. Kada je položila dlan na njegov, spustio je vjede. Od pogleda na pomicanje njezinih ruku i nogu mišići su mu zatitrali, a iz grla mu se začulo tiho režanje.

I proklet bio, umjesto da se makne u stranu, pustio ju je da mu se sasvim približi dok je ustajala, tako da su im se tijela gotovo dodirivala. Vibriranje koje je osjećao pod kožom postalo je jače i intenzivnije, kao i nesputana požuda koja ga je prožimala. Znao je da bi trebao odvratiti pogled jer mu oči sigurno sjaje barem malo. No nije mogao.

»Hal?« rekla je nesigurno. »Oči su ti... «

Spustio je vjede.

»Oprosti. Idemo unutra... «

Izvukla je ruku iz njegove.

»Mislim da ne želim na večeru.«

Prvi mu je poriv bio da se počne prepirati, no nije je želio zastrašivati. Osim toga, što manje vremena provedu zajedno, to će manje morati brisati.

Dovraga, trebao joj je jednostavno izbrisati pamćenje čim se zaustavio pred njezinom kućom. »Odvest ću te kući.«

»Ne, htjela sam reći, hoćeš li prošetati sa mnom? Tamo po parku? Jednostavno nisam raspoložena za sjedenje za stolom. Previše sam... nemirna.«

Rhage je spremio ključeve automobila u džep. »Rado.«

Dok su lunjali po travi i šetali pod svodom šarenog lišća, promatrao je okolinu. U blizini nije bilo ničega opasnog, nije osjećao nikakvu prijetnju. Pogledao je prema gore. Na nebu je blistao polumjesec.

Lagano se nasmijala.

»Inače nikad ne bih ovako nešto učinila. Otišla u park usred noći, hoću reći. Ali s tobom? Ne brinem se da će me netko opljačkati.«

»Dobro. I ne trebaš.« Jer bi sasjekao sve što bi joj pokušalo nauditi, bilo ljudsko, vampirsko ili nemrtvo.

»Nekako se čini pogrešno«, promrmljala je. »Biti vani u mraku, hoću reći. Čini se pomalo nedopuštenim i pomalo zastrašujućim. Majka me uvijek upozoravala da ne izlazim noću.«

Zastala je, zabacila glavu i zagledala se u nebo. Polako je ispružila ruku, raširenog dlana. Zatvorila je jedno oko.

»Što radiš?« upitao je.

»Držim Mjesec u ruci.«

Sagnuo se i pogledom joj slijedio ruku.

»Stvarno ga držiš.«

Kada se uspravio, objumio ju je rukama oko struka i povukao je k sebi. Nakon trenutka ukočenosti opustila se i spustila ruku.

Zaboga, obožavao je njezin miris. Tako čist i svjež, s onim nagovještajem limuna.

»Bila si kod liječnika kada sam te danas nazvao«, rekao je.

»Da, jesam.«

»Što će učiniti za tebe?«

Oslobodila se njegova zagrljaja i nastavila hodati. Uhvatio je korak s njom, puštajući je da odredi ritam. »Što su ti rekli, Mary?« »Ne moramo razgovarati o tome.« »Zašto ne?«

»Ne pridržavaš se svoje uloge«, rekla je šaljivim tonom. »Plejboji se ne bi trebali baviti i neprivlačnim stranama života.«

Pomislio je na svoju zvijer.

»Naviknut sam na neprivlačno, vjeruj mi.«

Mary se ponovno zaustavila, odmahujući glavom.

»Znaš, nešto ovdje nije kako treba.«

»Imaš pravo. Trebao bih te držati za ruku dok šetamo.«

Ispružio je ruku, no ona se odmaknula.

»Ozbiljno mislim, Hal. Zašto ovo radiš? Zašto si sa mnom?«

»Dobit ću komplekse od tebe. Zašto ne bih mogao željeti provesti malo vremena s tobom?«

»Zašto sam ti potrebna? Ja sam prosečna žena, čiji je životni vijek ispodprosječan. Ti si prekrasan. Zdrav. Snažan... «

Govoreći sam sebi da je glup na deset različitih načina, stao je pred nju i položio joj ruke na vrat. Ponovno će je poljubiti, iako ne bi smio. I to ne onako kako ju je poljubio pred njezinom kućom.

Kada je prignuo glavu, neobično se vibriranje u njegovu tijelu pojačalo, ali nije se zaustavio. Vraga će večeras dopustiti tijelu da upravlja njime. Usmjerio se na brujanje i počeo ga potiskivati snagom volje. Kada ga je uspio malo oslabiti, osjetio je olakšanje.

I odlučnost da prodre u nju, pa makar samo jezikom u njezina usta.

Mary se zagledala u Rhageove električnoplave oči. Bila bi se zaklela da bliješte u mraku, da tirkizna svjetlost zapravo dolazi iz njih. Nešto je slično osjetila nedugo prije toga na parkiralištu.

Dlačice na vratu naježile su joj se.

»Ne brini zbog sjaja«, tiho je rekao, kao da joj čita misli. »Nije to ništa.«

»Ne razumijem te«, prošaptala je. »Nemoj ni pokušavati.«

Približio joj se i sagnuo se. Usne su mu bile mekane poput baršuna kada su dotaknule njezine, nisu odustajale, priljubljuvale su se uz njezine. Jezikom joj je pogladio usta.

»Otvori mi, Mary. Pusti me da uđem.«

Lickao ju je dok nije rastvorila usne. Dok mu je jezik klizio u nju, taj glatki prodor kao da joj se prenio među bedra, pa se pripila uz njega dok joj je vrućina prožimala tijelo, a grudi joj se pritiskale o njegova prsa. Zgrabila mu je ramena, pokušavajući se još više približiti njegovoj snazi i toplini.

Uspjelo joj je samo na trenutak. Naglo se odmaknuo od njezina tijela, iako nije prekinuo dodir među njihovim usnama. Pitala se je li je nastavio ljubiti da bi prikrio činjenicu da se povukao.

Ili je samo pokušava malo ohladiti, kao da mu je preagresivna ili tako nešto?

Okrenula je glavu.

v v

»Što je bilo?« upitao je. »Želiš ovo.« »Nda, ali ne dovoljno za nas oboje.«

Nije joj skinuo ruke s vrata da se ne bi mogla odmaknuti od njega.

»Ne želim prestati, Mary.« Palcima joj je milovao kožu na grlu, a zatim ju je uhvatio za bradu i nagnuo joj glavu unatrag. »Želim da se uspališ. Želim da se toliko uspališ da ne osjećaš ništa osim mene. Da ne razmišljaš o ničemu osim o onome što ti radim. Želim da se rastopiš.«

Sagnuo je glavu i poljubio je u usta, prodirući duboko, preuzimajući je. Istraživao je svaki njezin kutak sve dok više nije bilo nijednog mjesta u njoj koje nije pregledao. Zatim je promijenio poljubac, krećući se naprijed-natrag, pretvorivši ga u ritmičnu penetraciju od koje je postala još vlažnija i još spremnija za njega.

»Tako je, Mary«, rekao je govoreći joj o usne. »Preпусти se. O Bože, osjećam miris tvoje strasti... Tako si predivna.«

Ruke su mu kliznule prema dolje, pod revere njezina kaputa, na njezinu ključnu kost. Bože dragi, potpuno se izgubila u njemu. Da joj je rekao da se skine, strgnula bi odjeću sa sebe. Da joj je rekao da legne na zemlju i raširi noge, ispružila bi se na travi zbog njega. Što god. Što god bi tražio, samo da je nikad ne prestane ljubiti.

»Dodirnut ću te«, rekao je. »Ne dovoljno, ni blizu dovoljno. Ali samo malo... «

Prsti su mu klizili po njezinoj dolčeviti od kašmira, niže, i još niže...

Tijelo joj se trgnulo kada je pronašao obje njezine napete bradavice.

»Tako si spremna za mene«, promrmljao je čupkajući ih.

»Da ih barem mogu dodirnuti ustima, da ih sisam, da li bi mi dopustila?« Dlanovi su mu se raširili dok joj je obuhvaćao čitave dojke. »Bi li, Mary, da smo sami? Da smo u lijepom, toplom krevetu? Da si gola? Bi li mi dopustila da ih probam?« Kada je klimnula, strastveno se osmjehnuo. »Naravno da bi. Što bi još željela osjetiti u mojim ustima?«

Snažno ju je poljubio kada mu nije odgovorila.

»Reci mi.«

Izdahnula je snažno, bez riječi. Nije mogla ni misliti ni govoriti. Uzeo joj je ruku i stavio je na svoju.

»Onda mi pokaži, Mary«, rekao joj je u uho. »Pokaži mi gdje me želiš. Vodi me. Hajde. Vodi me.«

Nije se mogla zaustaviti. Uzela mu je ruku i položila je na svoje grlo. Laganim ju je pokretom vratila do dojke. Zapreo je u znak odobravanja i poljubio je pokraj brade.

»Da, tu. Znamo da me tu želiš osjetiti. Gdje još?«

Bezumno, bez ikakve kontrole, povukla mu je ruku do svog trbuha. Zatim na bok.

»Dobro. To je dobro.« Kada je zastala, prošaptao je: »Nemoj prestati, Mary. Nastavi. Pokaži mi gdje me želiš.«

Stavila mu je ruku između svojih nogu prije nego što izgubi hrabrost. Njezina mekana suknja nije predstavljala prepreku, pustila ga je da joj se približi, a s Marynih se usana oteo uzdah kada je osjetila dodir njegova raširenog dlana.

»O da, Mary. Tako treba.« Počeo ju je trljati, a ona ga je dohvatila za čvrste bicepse i zabacila glavu. »Zaboga, živa goriš. Jesi li mi vlažna, Mary? Mislim da jesi. Mislim da si preliveana slatkim medom...«

Morala ga je dodirnuti, pa mu je gurnula ruke pod jaknu i oko struka, osjećajući sirovu, pomalo zastrašujuću snagu njegova tijela, ali prije nego što je stigla, izvukao joj je ruke i primio joj zapešća jednom rukom. No bilo je očito da ne namjerava prestati. Prsima ju je gurao unatrag sve dok na leđima nije osjetila tvrdu koru drveta.

»Mary, dopusti mi da ti ugodim.« Prsti su mu istraživali preko suknje i pronašli točku koja joj je pružala zadovoljstvo. »Želim da svršiš. Ovdje i sada.«

Kada je kriknula, shvatila je da je ona na rubu orgazma, dok je on potpuno smiren, da dirigira njezinom požudom, a sam pritom ne osjeća ništa: disao je ravnomjerno, glas mu je bio miran, a tijelo opušteno.

»Ne«, prostenjala je.

Halova je ruka prekinula trljanje.

»Molim?«

»Ne.«

»Jesi li sigurna?« »Da.«

Odmah se odmaknuo. Pokušavala je doći do daha dok je mirno stajao pred njom.

Boljela ju je činjenica da ju je odmah poslušao, no pitala se zašto je učinio to što je učinio. Možda ga je uzbuđivala kontrola. Dovraga, kada natjeraš ženu da se sva izgubi od uzbuđenja, to mora da je fantastičan egotrip. To bi objasnilo i zašto je želio biti s njom, a ne s tipičnim seks-bombama. Lakše je zadržati distancu kada si s manje privlačnom ženom.

Sram joj je stegnuo grudi.

»Želim da se vratimo«, rekla je, osjećajući kako joj nadiru suze.
»Hoću kući.«

Duboko je udahnuo. »Mary... «

»Ako se samo pokušаш ispričavati, povratit ću... « Hal se odjednom namrštió, a ona je počela kihati. Zaboga, nos ju je odjednom svrbio kao lud. Nešto je bilo u zraku. Nešto slatkasto. Kao prašak za rublje. Ili možda dječji puder? Halov je uhvati za mišicu.

»Lezi na zemlju. Odmah.« »Zašto? Što se...«

»Lezi na zemlju.« Gurnuo ju je na koljena. »Čuvaj glavu.«

Okrenuo se na peti i postavio ispred nje širom raširenih nogu, ruku podignutih u razini prsa. Kroz noge mu je vidjela kako iz sjene javora izlaze dvojica muškaraca. Nosili su crnu odjeću, a blijeda kosa i koža blistale su im na mjesečini. Zbog prijetećeg ozračja koje ih je okruživalo shvatila je koliko su daleko ona i Hal zašli u park.

Počela je kopati po torbici tražeći mobitel i pokušala se uvjeriti da pretjeruje.

Da, sigurno.

Muškarci su se razdvojili i napali Hala s obje strane, krećući se brzo i nisko. Preplašeno je uskliknula, ali Hal... Sveca mu, Hal je definitivno znao što radi. Bacio se udesno i zgrabio jednoga za ruku, rušeći ga na tlo. Prije nego što je stigao ustati, Hal mu je nagazio na prsa i prikovao ga za tlo. Drugoga je napadača zgrabio za grlo. Muškarac je lamatao rukama i nogama pokušavajući doći do zraka, ali uzalud.

Smrknut i smrtonosan, Hal je u potpunosti vladao sobom, rutinski se noseći s nasiljem. Hladan, smiren izraz njegova lica dozlaboga ju je potresao, iako je bila zahvalna što ih je spasio.

Pronašla je mobitel i počela birati broj policije, pomislivši da Hal definitivno može zadržati napadače dok ne stigne pomoć.

Začula je krckanje od kojega joj se želudac okrenuo.

Mary je podignula pogled. Muškarac kojega je Hal držao za vrat pao je na tlo, a glava mu je visjela s vrata pod potpuno pogrešnim kutom. Nije se micao.

Uspjela je ustati.

»Što si to učinio!«

Hal je odnekuda izvadio dugačak nož s crnom oštricom i nadvio se nad muškarca kojega je pritiskao čizmom. Tip se migoljio na tlu nastojeći pobjeći.

»Ne!« Skočila je pred Hala.

»Makni se.« Glas mu je bio jezovit. Bezizražajan. Potpuno bezosjećajan.

Zgrabila ga je za ruku. »Prestani!« »Moram dovršiti... «

»Neću ti dopustiti da ubiješ još jednog... «

Netko ju je grubo dohvatio za kosu i oborio s nogu. Upravo kada je još jedan muškarac u crnom napao Hala. Osjetila je bol u glavi i vratu, a zatim je tresnula na leđa. Od udarca je ostala bez daha, a pred očima je ugledala zvijezde koje su bljeskale kao petarde. Borila se da dođe do daha kada joj je netko dohvatio ruke i počeo je odvlačiti. Brzo.

Tijelo joj je udaralo o tlo, a zubi su joj zveketali. Podignula je glavu, iako je zbog toga osjetila kao da joj netko iglama probada kralježnicu. Od onoga što je vidjela osjetila je golemo olakšanje. Hal je bacio još jedno beživotno tijelo na travu i jurio za njom punom parom. Noge su mu gutale udaljenost koja ih je razdvajala, sako mu se vijorio za njim, a ruci je imao bodež. Oči su mu bile vrišteći plave u mraku, nalik ksenonskim svjetlima na automobilu, a veliko mu je tijelo izgledalo kao glasnik smrti koja samo traži mjesto na kojem će udariti.

Hvala Bogu.

No tada se još jedan muškarac bacio Halu na leđa.

Dok se Hal borio s njime, Mary je prizvala u svijest svoje tečajeve samoobrane i počela se vrpeljiti, tako da ju je napadač morao drugačije uhvatiti. Kada je osjetila da mu stisak popušta, trgnula se što je jače mogla. Okrenuo se i brzo je ponovno dohvatio, no ne tako

sigurnim stiskom. Ponovno je povukla, prisiljavajući ga da zastane i okrene se.

Stisnula se očekujući udarac, no nadala se da je barem dala Halu malo vremena da ih sustigne. Očekivani udarac nije došao, čovek je pustio urlik pun boli, a zatim se srušio na nju, težak i nepomičan. Panika i užas dali su joj snage da ga odgurne sa sebe. Tijelo mu se mlitavo prevalilo na stranu. Iz lijevoga mu je oka stršio Halov bodež.

Previše šokirana da bi vrištala, Mary je skočila na noge i dala se u trk koliko su je noge nosile. Bila je sigurna da će je ponovno uhvatiti, uvjeren da će je ubiti. No onda je napokon ugledala sjaj svjetala restorana. Kada je pod nogama osjetila asfalt parkirališta, došlo joj je da zaplače od zahvalnosti.

No tada je pred sobom ugledala Hala. Kao da se pojavio niotkuda.

Naglo se zaustavila, zadihana, ošamućena, ne shvaćajući kako se uspio vratiti prije nje. Osjetila je da joj koljena popuštaju, pa se uhvatila za najbliži automobil.

»Dođi, idemo«, grubo je rekao.

Oblio ju je hladan znoj kada se sjetila zvuka lomljenja vrata. I crnog bodeža u oku njezina napadača. I Halove hladne, zlokobne smirenosti. Hal je... smrt. Smrt u lijepom pakiranju.

»Makni se od mene.« Spotaknula se o vlastitu nogu pa ju je krenuo pridržati. »Ne! Ne diraj me.« »Mary...«

»Makni se od mene.« Počela je uzmicati prema restoranu, podignutih ruku kao da se želi obraniti. Kao da bi joj to pomoglo protiv njega. Hal ju je slijedio, krećući se uz snažne zamahe ruku i nogu. »Slušaj me... «

»Moram...« Nakašljala se da pročisti grlo. »Moram nazvati policiju.« »Ne, ne moraš.«

»Napali su nas! A ti si... nekoga ubio. Ljude. Ubio si ljude. Želim nazvati... «

»Ovo je privatna stvar. Policija te ne može zaštititi. Ja mogu.«

Zaustavila se, a iznenadni nalet istine u trenu joj je jasno objasnio tko je on. Sve je imalo smisla. Prijetnja koja se skrivala iza šarma. Činjenica da se nije ni najmanje prepao kada su ih zaskočili. Odlučnost da ne umiješa policiju. Zaboga, činjenica da je tako lako

slomio nekome vrat, kao da mu to nije prvi put. Hal nije želio da nazove policiju jer je bio s one strane zakona. Razbojnik kao i muškarci koji su ih napali.

Posegnula je pod ruku da bolje primi torbicu, spremajući se ponovno dati u trk. I shvatila da je nema. Hal je opsovao, brzo i sočno.

»Izgubila si torbu, zar ne?« Pogledao je uokolo. »Slušaj, Mary, moraš poći sa mnom.«

»Da ne bih slučajno.«

Pojurila je prema restoranu, no Hal je skočio pred nju i prepriječio joj put, uhvativši je za ruke.

»Vrištat ću!« Bacila je pogled prema razvodnicima na parkiralištu. Bili su udaljeni nekih tridesetak metara. »Vrištat ću iz petnih žila.«

»Život ti je u opasnosti, no ja te mogu zaštititi. Vjeruj mi.«

»Ne poznajem te.«

»Poznaješ.«

»Ma da, naravno. Zgodan si, pa nije moguće da si i zao.«

Uperio je prst prema parku.

»Spasio sam te. Sada ne bi bila živa da nije bilo mene.«

»Dobro. Baš ti hvala. A sada me pusti na miru!« »Ne želim ovo učiniti«, promrmljao je. »Zaista ne želim.« »Učiniti što?«

Mahnuo joj je rukom ispred lica.

I odjednom se više nije mogla sjetiti zašto je tako ljuta.

19.

Dok je stajao pred Mary s njezinim sjećanjima u svojoj milosti, Rhage je govorio sam sebi da mora dovršiti posao. Jednostavno se izbrisati iz nje poput mrlje.

Hm, da, i kako će se to onda rasplesti?

Ostavio je barem jednoga, a možda i dvojicu degrada žive u parku kada je bio prisiljen poći za njom. Ako su ti gadovi pronašli njezinu torbu, a mogao je samo pretpostaviti da jesu, bila im je meta. Društvo je već i sada otimalo civile koji nisu znali ništa o Bratstvu, a ona je zaista i viđena s njime.

No koga će vruga sad učiniti? Nije je mogao ostaviti samu u njezinoj kući jer joj na vozačkoj dozvoli piše adresa, pa će to biti prvo mjesto na koje će degradi otići. Nije imalo smisla odvesti je u hotel jer nije mogao biti siguran da će ondje i ostati: neće razumjeti zašto se ne smije vratiti kući jer se neće sjećati napada.

Želio ju je odvesti u kuću Bratstva, barem dok ne smisli neki način da riješi to sranje od situacije. Problem je bio u tome što će prije ili kasnije netko otkriti da je skriva u svojoj sobi, a to ni za koga neće biti dobro. Čak i da Tohrova zapovijed da joj izbriše pamćenje nije i dalje vrijedila, ljudima nije bio dopušten pristup u njihov svijet, bilo je previše opasno da Homo sapiensi doznaju za postojanje vampira i njihov tajni rat s degradima.

Da, ali on je odgovoran za Maryn život. A pravila su stvorena da se zaobilaze...

Možda bi mogao nagovoriti Wratha da joj dopusti da ostane. Wrathova sehn bila je napola čovjek, a otkad su njih dvoje zajedno, Slijepi se Kralj smekšao po pitanju ženki. A Tohr nije mogao ići protiv kraljeve volje. Nitko to nije mogao.

No Mary je morala biti na sigurnom dok Rhage pokuša dobiti Wrathov pristanak.

Pomislio je na njezinu kuću. Bila je izvan ruke, pa bi je, ako dođe do najgorega, mogao braniti ne brinući se o privlačenju pozornosti ljudske policije. A u automobilu je imao više nego dovoljno oružja. Mogao bi je smjestiti, zaštititi ako bude trebalo i nazvati Wratha.

Rhage joj je oslobodio um, blokiravši joj sva sjećanja od trenutka kada su izašli iz automobila. Neće se sjećati čak ni poljubaca. Što je,

kada se sve uzme u obzir, i bolje. Proklet bio. Previše ju je požurivao, išao je prebrzo, i skoro je i sam puknuo. Dok ju je dodirivao usnama i rukama, ono brujanje u njegovu tijelu pretvorilo se u vrisak. Naročito kada ga je primila za ruku i stavila je među svoja bedra.

»Hal?« Mary ga je zbunjeno gledala. »Što se događa?«

Osjećao se kao zadnje govno dok je gledao njezine raširene oči i dovršavao zakopavanje prizora u njezinu umu. U životu je izbrisao pamćenje bezbrojnih ljudskih ženki bez imalo razmišljanja. Ali s Mary mu se činilo kao da joj nešto oduzima. Da joj narušava privatnost. Da je izdaje.

Provukao je ruku kroz kosu, zgrabivši veliki pramen i poželjevši ga iščupati s glave.

»Znači, radije bi da preskoeimo večeru i vratimo se k tebi? Meni odgovara. Dobro bi mi došlo malo opuštanja.«

»U redu, ali... čini mi se da moramo još nešto napraviti.« Spustila je pogled i počela čistiti travu s odjeće. »Doduše, s obzirom na to što sam napravila od ove suknje pred kućom, vjerojatno je i bolje da se ne pojavljujem u javnosti. Znaš, mislila sam da sam očistila svu travu... Čekaj malo, gdje mi je torba?«

»Možda si je ostavila u autu.«

»Ma nisam, imala... O Bože.« Počela se nekontrolirano tresti, a udisaji su joj postali brzi i kratki. Oči su joj se ispunile panikom. »Hal, žao mi je, moram... moram... O kvragu.«

Bilo je to od adrenalina koji joj je i dalje kolao žilama. Um joj je možda i bio miran, no tijelo joj je još uvijek bilo preplavljeno strahom.

»Dođi ovamo«, rekao je privlačeći je k sebi. »Dođi k meni dok ne prođe.«

Dok joj je mrmljao nježne riječi, pazio je da joj ruke ostanu sprijeda da mu ne bi pronašle preostali bodež pod pazuhom ili devetmilimetarsku Berettu zataknutu za pojas. Oči su mu zvjerale uokolo, pretražujući sjene u parku s desne strane i restoran s lijeve. Očajnički je želio da uđu u automobil.

»Baš mi je neugodno«, rekla je govoreći mu o prsa. »Već dugo nisam imala napad panike.«

»Ne brini se.« Kada je prestala drhtati, odmaknuo se.

»Idemo.«

Požurio ju je prema GTO-u i osjetio olakšanje kada je ubacio automobil u brzinu i odvezao se s parkirališta.

Mary se ogledala po automobilu.

»Dovraga. Nema mi torbe. Mora da sam je ostavila kod kuće. Danas stalno zaboravljam stvari.« Naslonila se u sjedalu i počela kopati po džepovima. »Aha! Barem imam ključeve.«

Vožnja iz grada bila je brza i nezanimljiva. Kada je zaustavio GTO pred njezinom kućom, Mary je prikrila zijevanje i posegnula za vratima. Stavio joj je ruku na nadlakticu.

»Dopusti mi da budem kavalir i otvorim ti vrata.«

Osmjehnula se i spustila pogled kao da nije naviknuta da se muškarci trude oko nje.

Rhage je izašao iz automobila. Dok je njušio zrak, očima i ušima pronicao je u tamu. Ništa. Ama baš ništa. Dok je obilazio automobil sa stražnje strane, otvorio je prtljažnik, izvadio veliku sportsku torbu i ponovno zastao. Sve je bilo mirno, uključujući i njegove iznimno precizne osjete.

Kada je otvorio Maryna vrata, namrštila se ugledavši mu torbu preko ramena. Odmahnuo je glavom.

»Ne namjeravam ostati spavati kod tebe ni bilo što takvo. Primijetio sam da mi je brava na prtljažniku razbijena, a ne želim ovo ostaviti bez nadzora. Tako da svi vide.«

Dovraga, mrzio joj je lagati. Od toga mu se doslovno okretao želudac.

Mary je slegnula ramenima i uputila se prema ulaznim vratima.

»Mora da unutra imaš nešto vrlo važno.«

No da, samo dovoljno municije da raznese uredsku zgradu od deset katova. A svejedno mu se činilo da to nije dovoljno da je zaštiti.

Činilo se da joj je neugodno dok je otključavala ulazna vrata i ulazila u kuću. Pustio ju je da luta iz sobe u sobu dok je palila svjetla i rješavala se nervoze, no uvijek joj je bio u blizini. Dok ju je slijedio, vizualno je provjeravao vrata i prozore. Svi su bili zaključani. Kuća je bila sigurna, barem u prizemlju.

»Želiš li nešto pojesti?« upitala je.

»Ne, u redu je.«

»Ni ja nisam gladna.«

»Što je gore?«

»Ovaj... moja spavaća soba.«

»Hoćeš li mi je pokazati?« Morao je pregledati kat.

»Možda poslije. Mislim, zaista je moraš vidjeti? A... kvragu.« Prestala je koračati uokolo i zagledala se u njega s rukama na bokovima. »Bit ću iskrena prema tebi. Još nikada nisam imala muškarca u ovoj kući. I malo sam zahrđala po pitanju gostoprimstva.«

Spustio je sportsku torbu na pod. Iako je bio spreman za borbu i napet kao puška, još uvijek je imao dovoljno mentalne energije da se rastopi nad njom. Zbog činjenice da nijedan drugi mužjak nije bio u njezinu privatnom prostoru bio je toliko zadovoljan da mu je srce pjevalo.

»Mislim da ti ide sasvim dobro«, promrmljao je. Ispružio je ruku i palcem joj pomilovao obraz, razmišljajući o svemu što joj je želio činiti u toj spavaćoj sobi.

Tijelo mu se istog trena pokrenulo, a onaj čudan unutrašnji žar koncentrirao mu se duž kraljeznice. Prisilio je ruku da se spusti.

»Morao bih na brzinu telefonirati. Mogu li otići gore da mogu razgovarati na miru?«

»Naravno. Bit ću... ovdje.«

»Neću dugo.«

Dok je trčao stubama do njezine spavaće sobe, izvadio je mobitel iz džepa. Kućište je bilo napuknuto, vjerojatno od nekog od degradskih bočnih udaraca, no mobitel je još uvijek funkcionirao. Kada je dobio Wrathovu govornu poštu, ostavio mu je kratku poruku i počeo se moliti svom snagom da će ga uskoro nazvati.

Nakon što je na brzinu pregledao prvi kat, vratio se u prizemlje. Mary je podvijenih nogu sjedila na kauču.

»Onda, što ćemo gledati?« upitao je tražeći blijeda lica na vratima i prozorima.

»Zašto stalno gledaš preko ramena kao da si u nekoj uličici u lošem kvartu?«

»Oprosti. Stara navika.«

»Mora da si u vojsci bio u nekoj opakoj postrojbi.«

»Što želiš gledati?« Prišao je policama na kojima su bili uredno posloženi njezini DVD-ovi.

»Ti izaberi. Ja ću se presvući u nešto...« Zacrvenjela se. »Pa, iskreno rečeno, u nešto udobnije. I nešto što nije prekriveno travom.«

Da bi bio siguran da joj se ništa neće dogoditi, čekao je na dnu stubišta dok se presvlačila u sobi. Kada se uputila dolje, brzo se vratio do polica.

Jedan pogled na njezinu zbirku filmova dao mu je do znanja da se neće dobro provesti. Bilo je tu mnogo stranih naslova, kao i nekoliko duboko iskrenih američkih uradaka. Nekoliko zlatnih klasika. Afera za pamćenje. Jebena *Casablanca*. Apsolutno ništa od Sama Raimija ili Rogera Cormana. Zar nikada nije čula za seriju filmova *Zla smrti*. Čekaj, ima nade. Izvukao je jedan film. *Nosferatu, Eine Symphonie des Grauens*. Klasični njemački film o vampirima iz 1922.

»Jesi li pronašao nešto što ti se sviđa?« upitala je.

»Aha.« Pogledao je preko ramena.

O... čovječe. Bila je odjevena za ljubav, ako se njega pitalo: donji dio pidžame od flanela s uzorkom zvijezda i mjeseca. Mala bijela majica kratkih rukava. Siroke mokasinke od antilopa. Povukla je rub majice, kao da je želi bolje navući.

»Mislila sam odjenuti traperice, ali umorna sam, a ovo nosim u krevet... mislim, za opuštanje. Znaš, ništa previše otmjeno.«

»Sviđaš mi se u tome«, rekao je dubokim glasom. »Izgledaš kao da ti je udobno.«

Ah, dovraga s time. Izgledala je jestivo.

Kada je pustio film, dohvatio je sportsku torbu, donio je do kauča i sjeo na suprotnom kraju od nje. Ispružio se, pokušavajući se zbog nje pretvarati da mu svaki mišić u tijelu nije napet. Istina je bila da je svakog trena bio spreman prsnuti. Od očekivanja da neki degrad provali u kuću, nade da će Wrath svaki čas nazvati i želje da joj polako ljubi unutrašnju stranu bedara, osjećao se napeto kao živi čelični kabel.

»Možeš staviti noge na stolić, ako želiš«, rekla je.

»U redu je.« Ispružio je ruku i ugasio svjetiljku sa svoje lijeve strane, nadajući se da će Mary zaspati. Tada bi se barem mogao kretati kućom i nadzirati okolinu a da je ne uznemiri.

Nakon otprilike petnaest minuta filma rekla je:

»Oprosti, počela sam drijemati.«

Pogledao ju je. Kosa joj je bila raširena po ramenima i sva se bila smotala u klupko. Koža joj je svijetlila, pomalo zarumenjena pri svjetlucanju televizora, a kapci su joj se zatvarali.

Tako bi izgledala kada bi se ujutro probudila, pomislio je.

»Samo se ti opusti, Mary. Ja ću još malo ostati, u redu?«

Povukla je mekani kremastobijeli prekrivač na sebe.

»Da, naravno. Ali, ovaj, Hal... «

»Čekaj. Hoćeš li me, molim te, zvati mojim... drugim imenom?«

»Dobro. Kojim drugim imenom?«

»Rhage.«

Namrštila se.

»Rhage?«

»Aha.«

»Ovaj, naravno. To ti je neki nadimak?«

Zatvorio je oči.

»Da.«

»E pa, Rhage... Hvala ti za ovo večeras. Za to što si tako fleksibilan, hoću reći.«

Tiho je opsovao, pomislivši da bi ga trebala ošamariti, a ne mu zahvaljivati. Zbog njega su je skoro ubili. Sada je na meti degrada. A da zna samo polovicu stvari koje želi raditi s njezinim tijelom, vjerojatno bi se zaključala u kupaonicu.

»U redu je, znaš«, promrmljala je.

»Što je u redu?«

»Znam da želiš da budemo samo prijatelji.« *Prijatelji?*

Nelagodno se nasmijala.

»Mislim, ne želim da misliš da sam pogrešno protumačila onaj poljubac kada si došao po mene. Znam da to nije bilo... znaš. Uglavnom, ne moraš brinuti da ću steći pogrešan dojam.«

»Zašto misliš da se brinem zbog toga?«

»Sjediš na drugom kraju kauča ukočen kao daska. Kao da se bojiš da ću te zaskočiti.«

Izvana se začuo neki zvuk, pa su mu oči poletjele prema prozoru s desne strane. No bio je to samo list koji je udario o prozor.

»Ne želim da ti bude neugodno«, brzo je rekla. »Samo sam ti željela... znaš, reći da je u redu.«

»Mary, ne znam što bih rekao.« Jer istina bi je prestravila. A već joj je dovoljno lagao.

»Nemoj ništa govoriti. Vjerojatno nisam to trebala spominjati. Htjela sam samo reći da mi je drago što si ovdje. Kao prijatelj. Stvarno sam uživala u onoj vožnji. I sviđa mi se samo se družiti s tobom. Ne trebam ništa više od tebe, zaista. Stvarno si dobar kandidat za prijatelja.«

Rhageu je zastao dah. U čitavom njegovu odraslom životu nijedna ga ženka nije nazvala prijateljem. Niti je pokazala zanimanje za njegovo društvo radi bilo čega osim seksa.

Na starom je jeziku prošaptao:

»Usta su mi presušila od riječi, moja ženko. Jer nema toga što bih mogao izustiti a da bude vrijedno tvojih ušiju.« »Koji je to jezik?« »Moj materinji.«

Nagnula je glavu, proučavajući ga.

»Zvuči gotovo kao francuski, ali ne baš. Ima u njemu nečega slavenskog. Mađarski ili tako nešto?« Klimnuo je. »Manje-više.« »Što si rekao?«

»Da se i meni sviđa biti ovdje s tobom.« Nasmiješila se i spustila glavu.

Čim je bio siguran da je zaspala, otkopčao je torbu i ponovno provjerio je li mu oružje napunjeno. Zatim je obišao kuću, gaseći sva svjetla. Kada je zavladao mrkli mrak, oči su mu se prilagodile tami, a osjeti još više napeli.

Provjerio je šumu iza kuće. I livadu s desne strane. Veliku farmersku kuću u daljini. I cestu ispred kuće. Slušao je, prateći korake životinja koje su se kretale kroz travu i zvukove vjetra koji je doticao drvene daske od kojih je bio sagrađen štagalj. Dok se vanjska temperatura spuštala, proučavao je škripave zvukove u kući, preispitivao ih i analizirao očekujući upad. Lunjao je uokolo, od sobe do sobe, dok nije pomislio da će eksplodirati.

Izvadio je mobitel. Bio je uključen, zvono je bilo aktivirano. Imao je i signal.

Opsovao je. Još malo hodao kućom.

Film je završio. Pustio ga je ispočetka za slučaj da se Mary probudi i upita ga zašto je još uvijek tu. Zatim je ponovno obišao prizemlje.

Kada se vratio u dnevni boravak, protrljao si je obrve i osjetio znoj pod prstima. Temperatura u njezinoj kući bila je viša od one na koju je bio naviknut. Ili je možda samo bio nabrijan. U svakom slučaju, bilo mu je vruće, pa je skinuo jaknu te stavio oružje i mobitel na sam vrh sportske torbe.

Zavrnuo je rukave i stao pred nju, prateći njezino lagano, ravnomjerno disanje. Izgledala je tako sitno na tom kauču, a činila se još sitnijom sada kada su one njezine snažne, ratničke sive oči bile skrivene kapcima i trepavicama. Sjeo je pokraj nje i nježno joj pomaknuo tijelo tako da mu je ležala pod rukom.

Uz njegove je mišiće izgledala sićušno.

Promeškoljila se i podignula je glavu.

»Rhage?«

»Spavaj dalje«, prošaptao je, namještajući je na svoja prsa. »Pusti me da te ovako držim. Ne želim ništa drugo.«

Kroz kožu je upio njezin uzdah i zatvorio oči kada mu je njezina ruka kliznula oko struka i namjestila mu se na boku.

Mirno.

Sve je bilo tako mirno. Mirno u kući. Mirno vani.

Osjećao je glupu želju da je probudi i pomakne samo da bi ponovno osjetio kako se namješta uz njega.

Umjesto toga usredotočio se na njezino disanje i uskladio kretanje vlastitih pluća s njezinima.

Tako... spokojno.

I mirno.

20.

Na odlasku iz restorana Moe's Diner, gdje je radio kao čistač stolova, John Matthew bio je zabrinut za Mary. U četvrtak nije odradila svoju smjenu u udruzi, što je bilo vrlo neobično, pa se nadao da je večeras ondje. Bilo je pola jedan, što je značilo da do kraja smjene ima još pola sata, pa je bio siguran da će je ondje zateći. Ako je došla.

Hodao je što je brže mogao i prešao šest prljavih ulica koje su ga dijelile od stana za otprilike deset minuta. Iako put do kuće nije bio ništa posebno, njegova je zgrada bila puna svakojakih divota. Kada je prišao ulaznim vratima, čuo je kako se neki muškarci svađaju uz pijano trabunjanje, nabacujući se nevezanim, živopisnim i nedosljednim uvredama. Neka je žena nešto doviknula kroz trešteću glazbu. Siktavi muški odgovor spadao je u kategoriju koju je povezivao s ljudima koji nose oružje.

John je projurio kroz predvorje i ustrčao razmrdanim stubama te se zaključao u svojoj garsonijeri uz nekoliko brzih pokreta ruku.

Stan mu je bio malen, a za najviše pet godina vjerojatno će ga proglasiti nepodobnim za stanovanje. Podovi su dijelom bili prekriveni linoleumom, a dijelom tepihom, no identiteti tih dvaju materijala počeli su se stapati. Linoleum se već toliko ofucao da se činilo da je dlakav, a tepih se stvrdnuo u nešto nalik parketu.

Prozori su bili neprovidni od prljavštine, što je zapravo bilo dobro jer nije trebao zavjese. Tuš i umivaonik su funkcionirali, no sudoper je bio začepljen od dana kada se uselio. Bio ga je pokušao otčepiti Mr. Muscolom, no kada mu to nije uspjelo, odlučio je da neće kopati po cijevima. Nije želio znati što je netko nagurao niz taj odvod.

Kao i svakoga petka nakon povratka kući, s mukom je otvorio prozor i pogledao na drugu stranu ulice. Sjedište udruge za prevenciju samoubojstava bilo je osvijetljeno, no Mary nije bila za stolom koji je obično koristila.

John se namrštio. Možda joj nije dobro. Djelovala je zaista iscrpljeno kada je bio kod nje. Odlučio je da će se sutra odvesti do njezine kuće i provjeriti je li sve u redu.

Zaboga, bilo mu je tako drago što je napokon skupio hrabrost da joj priđe. Bila je baš draga, još više nego što mu se činilo putem

telefona. A činjenica da zna znakovni jezik? Nije li to sudbina?

Zatvorio je prozor i otišao do hladnjaka te otpustio gumeno uže kojim su bila zatvorena vrata. U hladnjaku su bila četiri pakiranja sa po šest boca dijetalnog napitka Ensure s okusom vanilije. Izvadio je dvije boce, a zatim ponovno nategnuo gumu. Pretpostavljao je da je njegov stan jedini u zgradi koji nije bio pun gamadi, a jedini razlog bilo je to što u njemu nije držao nikakvu pravu hranu. Jednostavno je nije podnosio.

Sjeo je na madrac i naslonio se na zid. U restoranu je bilo puno posla, pa su ga ramena boljela do ludila. Oprezno je otpio gutljaj iz prve boce i nadao se da će ga želudac večeras poštedjeti muke. Dohvatio je najnoviji broj bodi-bilderskog časopisa *Muscle & Fitness*. Koji je pročitao već dva puta.

Zagledao se u naslovnicu. Krasio ju je muškarac pod čijom su se preplanulom kožom napinjali golemi bicepsi, tricepsi, prsni. Da bi pojačao izgled he-mana, uz njega je bila djevojka u žutom bikiniju koja se omotala oko njega poput vrpce na poklonu.

John je godinama čitao o bodibilderima i uštedio dovoljno novca da kupi mali komplet utega. Vježbao je šest dana u tjednu. I nije se mogao pohvaliti nikakvim rezultatima. Ma koliko se mučio dižući utege, ma koliko očajnički želio ojačati, nije dobio ama baš nikakve mišiće.

Problem je djelomično bio u njegovoj prehrani. Ensure je bio manje-više jedino što je mogao progutati a da mu ne pozli, a nije baš da je taj napitak bio prepun kalorija. No stvar nije bila samo u hrani. Geni su mu bili koma. U dvadeset i trećoj godini života bio je visok 165 cm i težio manje od pedeset kilograma. Nije se morao brijati. Nije imao nijednu dlaku na tijelu. Nikada nije imao erekciju.

Bio je nemuževan. Slab. I najgore od svega, nije se mijenjao. Bio je takav i tolik zadnjih deset godina. Jednoličnost njegova postojanja umarala ga je, iscrpljivala, trošila. Izgubio je nadu da će se ikada pretvoriti u muškarca, a prihvaćanje stvarnosti postaralo ga je. Osjećao se prastaro u tom malom tijelu, kao da mu glava ne pristaje uz ostatak tijela.

No imao je i izvor olakšanja. Obožavao je spavanje. U snovima bi vidio samoga sebe kako se bori, bio je snažan, bio je siguran, bio je... muškarac. Noću, zatvorenih očiju, ulijevao je strah u kosti s

bodežom u ruci, bio je ubojica koji je to u čemu je bio tako dobar činio iz plemenitih pobuda. A u svom poslu nije bio sam. Društvo su mu činili drugi muškarci nalik njemu, suborci i braća, odani do smrti.

U svojim je snovima vodio ljubav sa ženama, prekrasnim ženama koje su ispuštale čudne zvukove dok je prodirao u njihova tijela. Ponekad ih je bilo više, a on ih je uzimao grubo zato što su to željele i zato što je i on to želio. Njegove bi ga ljubavnice grabile za leđa i grebale mu kožu dok bi drhtale i izvijale se pod njegovim tijelom, a tijelo bi mu se grčilo i izlijevalo u vlažnu vrućinu koju su nudile. Nakon što bi svršio, slijedili su prizori šokantnih opačina u kojima bi im pio krv i one njegovu, a od divljačke bi se grozničavosti bijele plahte pretvorile u crvene. Na kraju, kada bi se žudnja utišala, a uzavrelost i porivi smirili, nježno bi ih držao u naručju, a one bi ga gledale blistavim očima punim ljubavi. Preplavili bi ga mir i spokoj, a on bi ih pozdravljao kao blagoslove. Nažalost, ujutro bi se uvijek probudio.

U stvarnom se životu nije mogao nadati da će ikoga poraziti ili obraniti, ne uz tijelo kakvo je imao. A nikada nije čak ni poljubio ženu. Nikada nije imao priliku. Suprotni je spol na njega reagirao na dva načina: starije su ga žene tretirale kao dijete, a mlađe su gledale ravno kroz njega. Obje su ga reakcije boljele, prva zato što je isticala njegove slabosti, a druga zato što mu je oduzimala svaku nadu da će ikada pronaći nekoga za koga bi se mogao brinuti.

Što je bio razlog zbog kojega je želio ženu. Imao je ogromnu potrebu štititi, čuvati, paziti. Bio je to poziv koji nije imao gdje ostvariti. Uostalom, koja bi ga žena ikad željela? Bio je tako prokleta koščat. Traperice su mu visjele s nogu. Majica mu je upadala u rupu koja mu se protezala od rebara do bokova. Stopala su mu bila kao u desetogodišnjeg dječaka.

John je osjećao kako se u njemu nakuplja frustracija, no nije mu bilo jasno zašto se uzrujava. Naravno, volio je žene. I želio ih je dodirivati jer im je koža izgledala tako nježno i lijepo su mirisale. No nije da je ikada doživio seksualno uzbuđenje, čak ni kada bi se probudio usred nekoga od svojih snova. Bio je totalna nakaza. Bio je razapet negdje između muškog i ženskog, a da nije bio ni jedno ni drugo. Bio je hermafrodit bez čudnih kombinacija organa.

Jedno je, međutim, bilo sigurno. Definitivno ga nisu zanimali muškarci. Tijekom godina imao je dovoljno ponuda, muškarci bi mu se nabacivali razmahujući se novcem, drogom ili prijetnjama, nastojeći ga nagovoriti da im popuši u wc-u ili u autu. Uvijek se nekako uspijevaio izvući. Točnije, uvijek do prošle zime. U siječnju ga je jedan, prijeteci pištoljem, zatočio na stubištu prethodne zgrade u kojoj je živio.

Nakon toga se preselio i počeo i sam nositi oružje.

I nazvao je telefonsku liniju za prevenciju samoubojstava.

Bilo je to prije deset mjeseci, a još uvijek nije mogao podnijeti dodir vlastitih traperica na koži. Bio bi bacio sva četiri para da si je to mogao priuštiti. Umjesto toga je spalio one koje je nosio te večeri i počeo ispod hlača nositi duge gaće, čak i ljeti.

Tako da ne, uopće mu se nisu sviđali muškarci.

Možda je to bio još jedan razlog zbog kojeg je tako reagirao na žene. Znao je kako im je, razumio je što znači biti meta zato što imaš nešto što netko snažniji želi uzeti od tebe.

Daleko od toga da se namjeravao zbližavati s nekim na temelju svoga iskustva ili bilo što takvo. Nije imao nikakvu namjeru s bilo kime podijeliti ono što mu se dogodilo na tom stubištu. Nije mogao ni zamisliti da to nekome ispriča.

Ali zaboga, što da ga neka žena upita je li ikada bio s nekim? Ne bi znao kako odgovoriti na to pitanje.

Na vratima se začulo teško kucanje.

John se naglo uspravio i posegnuo pod jastuk za pištoljem. Jednim je pokretom prsta otpustio sigurnosni otklop. Kucanje se ponovilo.

Usmjerio je oružje prema vratima i čekao da neko rame udari drvenu ploču i razvali je.

»John?« Bio je to muški glas, dubok i snažan. »John, znam da si unutra. Ja sam Tohr. Upoznali smo se preksinoć.«

John se namrštio, a zatim trznuo kada su ga zapekle sljepoočnice. Odjednom, kao da je netko otvorio branu, sjetio se da je bio negdje pod zemljom. I da je upoznao visokoga muškarca u kožnoj odjeći. S Mary i Bellom.

Kada su sjećanja navrla, probudilo se nešto još dublje u njemu. Na razini snova. Nešto staro...

»Došao sam razgovarati s tobom. Hoćeš li me pustiti da uđem?«

S pištoljem u ruci, John je prišao vratima i otvorio ih. Nije skinuo lanac. Izvio je glavu prema gore, daleko prema gore, da bi pogledao posjetitelja u tamnoplave oči. Glavom mu je zazvonila riječ koju nije razumio.

Brat.

»Bi li zakočio taj pištolj, sine?«

John je odmahnuo glavom, razapet između čudnog odjeka sjećanja u glavi i onoga što je stajalo pred njim: smrtonosno opasnog čovjeka u kožnoj odjeći.

»Dobro. Samo pazi što radiš s njim. Ne izgledaš baš kao da si naviknut držati pištolj u ruci, a meni baš i ne bi odgovaralo da završim s rupom u tijelu.« Muškarac je pogledao lanac. »Hoćeš li me pustiti da uđem?«

Dvoja vrata dalje baraža vikanja dosegнула je vrhunac i okončala se zvukom lomljenja stakla.

»Hajde, sine. Malo privatnosti nikome nije naškodilo.«

John se zagledao duboko u sebe i prepipao svoje instinkte tražeći neki osjećaj koji bi mu govorio da je zaista u opasnosti. Nije ga pronašao, iako je muškarac bio krupan i opasan i nesumnjivo naoružan. Netko poput njega jednostavno mora nositi oružje.

John je spustio lanac i odmaknuo se od vrata, spuštajući pištolj. Muškarac je zatvorio vrata za sobom.

»Sjećaš se da smo se upoznali, zar ne?«

John je klimnuo, pitajući zašto su mu se sjećanja tako naglo vratila. I zašto je njihov povratak bio popraćen razornom glavoboljom.

»I sjećaš se o čemu smo razgovarali. O ponudi da treniraš kod nas?«

John je vratio sigurnosni otklopac na pištolju u zakočen položaj. Sjetio se svega, a radoznalost koja ga je tada preplavila vratila se. A s njom je došla i goruća žudnja.

»Onda, bi li nam se volio pridružiti i raditi s nama? A prije nego što kažeš da si presitan, reći ću ti da poznajem puno dečki tvoga formata. Štoviše, upravo nam stiže klasa mužjaka koji su baš poput tebe.«

Ne skidajući pogled sa stranca, John je stavio pištolj u stražnji džep na hlačama i otišao do kreveta. Uzeo je blok i kemijsku i napisao: *Nemam novaca.*

Pokazao je muškarcu što je napisao.

»Ne moraš brinuti o tome.«

John je naškrabao: *Da, moram*, i okrenuo blok.

»Ja vodim centar i treba mi pomoć s administracijom. Možeš odraditi cijenu obuke. Znaš li išta o računalima?«

John je odmahnuo glavom, osjećajući se kao idiot. Sve što je znao bilo je skupljati tanjure i čaše i prati ih. A ovom tipu nije trebao perać posuđa.

»E pa imamo brata koji ta čuda ima u malom prstu. On će te naučiti.« Muškarac se gotovo osmjehnuo. »Radit ćeš. Trenirat ćeš. Sve je u redu. I razgovarao sam sa svojom klan. Bilo bi joj jako drago da dođeš živjeti s nama dok ti traje obuka.«

John je zažmirio, postajući sumnjičav. Ponuda je zvučala primamljivo na mnogo načina. No zašto ga je taj tip želio spasiti? »Zanima te zašto ti sve to nudim?«

Kada je John klimnuo glavom, muškarac je skinuo kaput i otkopčao gornji dio košulje. Rastvorio ju je i pokazao lijevi prsni mišić.

Johnove su se oči prikovale uz okrugli ožiljak na njemu.

Stavio je ruku na vlastita prsa, a čelo mu se orosilo znojem. Imao je neobičan osjećaj da nešto velebno upravo sjeda na mjesto.

»Ti si jedan od nas, sine. Vrijeme je da se vratiš svojoj obitelji.«

John je prestao disati, a glavom mu je prostrujala neobična misao: *Napokon su me pronašli.*

No tada se javila stvarnost i isisala mu svu radost iz srca.

Njemu se čuda jednostavno nisu događala. On je svoju sreću potrošio prije nego što je uopće postao svjestan da je ima. Ili bi možda točnije bilo reći da ga je Fortuna jednostavno zaobišla. Kako bilo da bilo, taj muškarac u crnoj kožnoj odjeći koji se pojavio niotkuda i počeo mu nuditi način da se izvuče iz pakla u kojem je živio jednostavno je bio predober da bi bio istinit.

»Želiš si uzeti malo vremena da razmisliš?«

John je odmahnuo glavom i odmaknuo se. Napisao je:

Želim ostati ovdje.

Muškarac se namrštio kada je pročitao te riječi.

»Slušaj, sine, ovo je vrlo opasan trenutak u tvom životu.«

Ma nemoj mi reći. Pustio je tipa da uđe, iako je dobro znao da se nitko neće odazvati ako počne zvati u pomoć. Provjerio je gdje mu je pištolj.

»Dobro, samo polako. Ajmo ovako. Znaš li zviždati?« John je klimnuo glavom.

»Ovo je broj na koji me možeš dobiti. Zazviždi u slušalicu tako da znam da si ti.« Tip mu je pružio malu posjetnicu. »Dat ću ti par dana. Nazovi me ako se predomisliš. Ako se ne predomisliš, ne brini. Ničega se nećeš sjećati.«

John nije imao pojma što bi taj komentar trebao značiti, pa je samo buljio u urezane crne brojke, izgubljen u mogućnostima i nevjerojatnostima. Kada je podignuo pogled, muškarca više nije bilo.

Zaboga, nije čuo čak ni kako se vrata otvaraju i zatvaraju.

21.

Mary se trgnula iz sna uz grč u cijelom tijelu. Dubok urlik zagrmio joj je dnevnim boravkom, raspršivši spokoj ranog jutra. Uspravila se, no onda ju je nešto ponovno oborilo na bok. Zatim se čitav kauč otrgnuo od zida.

Na sivom svjetlu zore ugledala je Rhageovu sportsku torbu. Njegov sako. I shvatila je da se bacio iza kauča.

»Zavjese!« viknuo je. »Navuci zavjese!« Bol u njegovu glasu odagnala joj je zbunjenost i natjerala da se rastrči po sobi. Prekrila je sve prozore, tako da je na kraju jedino svjetlo u sobi dopiralo kroz kuhinjska vrata.

»I ta vrata isto...« Glas mu je pukao. »Ta koja vode u drugu sobu.«

Brzo ih je zatvorila. U sobi je sada vladao potpuni mrak; osvjetljavao ju je samo sjaj televizijskog ekrana.

»Imaš li prozor u kupaonici?« upitao je hrapavim glasom.

»Ne, nemam. Rhage, što se događa?«

Krenula se nagnuti preko ruba kauča.

»Ne uzrujavaj se.« reči su zvučale kao da ih jedva protiskuje. Slijedila ih je sočna psovka. »Jesi li dobro?«

»Samo da... dođem do zraka. Molim te, samo me malo pusti na miru.«

Zaobišla je kauč bez obzira na njegove riječi. U mraku je tek nazirala obrise njegova velikog tijela. »Što se dogodilo, Rhage?«
»Ništa.«

»Da, sigurno.« Dovraga, mrzila je to mačističko preseravanje. »Problem je u suncu, zar ne? Alergičan si na sunce.« Hrapavo se nasmijao.

»Mogli bismo to i tako reći. Mary, stani. Ne prilazi mi.«

»Zašto ne?«

»Ne želim da me vidiš.«

Ispružila je ruku i upalila najbližu svjetiljku. U sobi se začuo siktavi zvuk.

Kada su joj se oči prilagodile svjetlosti, vidjela je da Rhage leži na leđima, s jednom rukom privijenom o prsa, a drugom zabačenom

preko očiju. Na goloj koži ispod zasukanih rukava vidjela se gadna opekline. Mrštio se od boli, a usne su mu bile zadignute s...

Krv joj se sledila u žilama. Očnjaci.

Među zubima u gornjoj čeljusti nalazila su se dva dugačka, životinjska očnjaka. Imao je očnjake.

Zacijelo je glasno dahнула od šoka jer je promrmljao:

»Rekao sam ti da ne gledaš.«

»Isuse Bože«, prošaptala je. »Reci mi da nisu pravi.«

»Pravi su.«

Uzmicala je unazad sve dok nije dotakla zid. »Sto... si ti?« uspjela je protisnuti.

»Ne podnosim sunce. Imam opake zube.« Teško je udahnuo. »Pogodi.«

»Ne... nije... «

Zastenjao je, a onda je začula meškoljenje, kao da se pokušava okrenuti.

»Možeš, molim te, ugasiti tu svjetiljku? Rožnice su mi spržene i treba im malo vremena da se oporave.«

Ispružila je ruku i pritisnula prekidač, a zatim je brzo povukla. Obgrlila se i slušala hrapav zvuk njegova disanja.

Vrijeme je prolazilo. Nije ništa drugo rekao. Nije se uspravio i nasmijao i izvadio lažne zube iz usta. Nije joj rekao da je Napoleonov najbolji prijatelj ili Ivan Krstitelj ili Elvis, kao neki mahniti luđak. Nije ni poletio sobom i pokušao je ugristi. Niti se pretvorio u šišmiša.

Ma daj, molim te, pomislila je. Neće mu valjda povjerovati?

No istini za volju, zaista je bio drugačiji. Potpuno različit od bilo kojeg muškarca kojega je ikad upoznala. Što ako...

Tiho je zastenjao. Pri sjaju ekrana vidjela je kako mu je iza kauča provirila jedna čizma.

Nije mogla pojmiti to što je mislio da jest, ali bilo joj je jasno da trenutno trpi bolove. Nije ga namjeravala ostaviti da joj leži na podu u agoniji ako može nešto učiniti za njega.

»Mogu li ti nekako pomoći?« rekla je.

Neko je vrijeme šutio. Kao da ga je iznenadila.

»Možeš li mi donijeti sladoleda? Bez oraha i komadića voća ako je moguće. I ručnik.«

Kada se vratila sa zdjelicom, čula je kako se muči pokušavajući sjesti.

»Pusti me da ti priđem«, rekla je. Zastao je.

»Zar me se sad ne bojiš?«

S obzirom da je bio vampir, trebala bi biti prestravljena.

»Bi li ti svjetlo svijeće bilo prejako?« upitala je ignorirajući njegovo pitanje. »Neću ništa vidjeti iza tog kauča.«

»Vjerojatno ne bi. Mary, neću ti nauditi. Obećavam.«

Spustila je sladoled, upalila jednu od većih zavjetnih svijeća koje je imala u kući i postavila je na stolić pokraj kauča. Pri treperavom je svjetlu promotrila njegovo veliko tijelo. I ruku koja mu je još uvijek prekrivala oči. I opekline. Više se nije mrštio, no usta su mu još uvijek bila lagano otvorena.

Dovoljno da mu vidi tek vrške očnjaka.

»Znam da mi nećeš nauditi«, promrmljala je i dohvatila sladoled. »Imao si dovoljno prilika za to.«

Nagnula se preko naslona kauča, zagrabila sladoled i nagnula se prema njemu.

»Evo. Zini. Haagen-Dazsova vanilija.«

»Nisam mislio za jelo. Od hladnoće i bjelančevina u mlijeku opekline će lakše zacijeliti.«

Nikako nije mogla doći do mjesta na kojem je bio opečen, pa je još malo povukla kauč i sjela do njega na pod. Izmiješala je sladoled u gustu smjesu, a zatim mu ga prstima nanijela na spaljenu, natečenu kožu. Trznuo se, ponovno otkrivši očnjake, pa je na trenutak zastala.

Nije vampir. Nemoguće.

»Da, stvarno jesam«, promrmljao je.

Zastao joj je dah.

»Zar čitaš misli?«

»Ne, ali znam da buljiš u mene, a mogu zamisliti kako bih se ja osjećao na tvom mjestu. Gle, mi smo jednostavno druga vrsta, to je sve. Nismo nikakvi izrodi, samo smo... drugačiji.«

Dobro, pomislila je nanoseći mu još sladoleda na opekline. *Da vidimo kako stoji stvari.*

Bila je tu s vampirom. Utjelovljenjem strave i užasa od metar devedeset i sto trideset kila sa zubima kao u dobermana. Je li

moguće da je to istina? I zašto mu je povjerovala kada je rekao da joj neće nauditi? Mora da je poludjela.

Rhage je zastenjao s olakšanjem.

»Pomaže. Hvala Bogu.«

Pa, za početak, trenutno je bio prezauzet bolovima da bi predstavljao neku veću prijetnju. Proći će tjedni dok te opekline ne zacijele.

Umočila je prste u zdjelicu i prinijela još Haagen-Dazsa njegovoj ruci. U toj se trećoj rundi morala prignuti da pogleda izbliza i uvjeri se da dobro vidi. Koža mu je upijala sladoled kao da je melem, a rane su zarastale. Ravno pred njezinim očima.

»Sada mi je mnogo bolje«, tiho je rekao. »Hvala ti.«

Maknuo je ruku s čela. Pola lica i vrat bili su mu jarko crveni.

»Hoćeš da ti i to namažem?« Pokazala je opečeno područje.

Otvorio je one svoje nestvarno tirkizne oči. Gledale su je opreznim pogledom.

»Molim te. Ako ti nije problem.«

Promatrao ju je kako umače prste u zdjelicu i prinosi ih njegovu licu. Ruke su joj jedva primjetno drhtale dok mu je mazala obraze.

Zaboga, imao je tako guste trepavice. Guste i tamnoplave. A koža mu je bila mekana, iako mu je preko noći malo izrasla brada. Imao je prekrasan nos. Ravan kao strijela. A usne su mu bile savršene. Dovoljno velike da mu pristaju licu. Tamnoružičaste. Donja je bila veća.

Zagrabila je još sladoleda i nanijela mu ga na čeljust. Zatim mu je prešla na vrat, prelazeći preko debelih traka mišića koje su se protezale od ramena do baze lubanje. Kada je osjetila da joj je nešto dotaknulo rame, skrenula je pogled. Prstima joj je milovao vrhove kose.

Preplavila ju je panika. Otrgnula se od njega.

Rhage je povukao ruku, nimalo iznenađen što ga je odbila.

»Oprosti«, promrmljao je sklapajući oči.

Tako u tami bio je intenzivno svjestan kako mu njezini prsti nježno dodiruju kožu. A bila mu je tako blizu, dovoljno blizu da njezin miris

bude sve što je osjećao. Kako se bol prouzročena suncem povlačila, tijelo mu je počelo gorjeti na drugi način.

Otvorio je oči držeći kapke napola zatvorenima. Promatrao je. Žudio.

Kada je završila, odložila je zdjelicu i pogledala ga u oči.

»Uzmimo da vjerujem da si... drugačiji. Zašto me nisi ugrizao kada si imao priliku? Mislim, nije da ti ti očnjaci služe samo za ukras, zar ne?«

Tijelo joj je bilo napeto, kao da je spremna svakog se trena dati u bijeg, no nije se prepustila strahu. I pomogla mu je kada mu je to bilo potrebno, iako je bila uplašena.

Zaboga, hrabrost ga je tako uzbuđivala.

»Hranim se od ženki svoje vrste. Ne od ljudi.« Oči su joj bljesnule. »Ima vas mnogo?«

»Dovoljno. Ne onoliko koliko nas je nekada bilo. Progone nas s ciljem istrebljenja.«

To ga je podsjetilo, od oružja ga je dijelilo nekih pet metara i kauč. Pokušao je ustati, no tijelo mu je bilo toliko slabo da su mu pokreti bili spori i nekoordinirani.

Prokleta sunce, pomislio je. Iscijedi ti i zadnju kap života.

»Što ti treba?« upitala je.

»Torba. Samo je donesi tako da mi bude pri ruci.«

Ustala je i nestala iza kauča. Začuo je tup udarac, a zatim zvuk povlačenja torbe po podu.

»Za Boga miloga, što imaš u tome?« Vratila mu se u vidno polje. Kada je pustila ručke, objesile su se sa strane.

Nadao se da nije pogledala unutra.

»Slušaj, Mary... imamo problem.« Oslonio se na ruke i upro se da podigne gornji dio tijela s poda.

Vjerojatnost da bi neki degrad napao njezinu kuću u tom trenutku bila je niska. Iako su ti ubojice mogli izlaziti na sunce, radili su noću i morali neko vrijeme provesti u besvjesnom stanju da bi povratili snagu. Danju su najčešće mirovali.

No Wrath mu se još uvijek nije javio. A prije ili kasnije past će noć.

Mary ga je promatrala ozbiljna lica.

»Moraš li biti pod zemljom? Jer možemo te odvesti u staru žitnicu u podrumu. Ulazi se iz kuhinje, ali mogla bih objesiti pokrivače preko staklenih vrata... Ne, kvragu, imam stropne prozore. Možda bismo te mogli nečim pokriti. Dolje bi vjerojatno bio sigurniji.«

Rhage je pustio da mu glava padne unatrag, tako da je vidio samo strop. Ta ljudska ženka, više no upola manja od njega, bolesna, koja je upravo saznala da u kući ima vampira, brinula se o tome kako će ga zaštititi.

»Rhage?« Prišla mu je i kleknula pokraj njega. »Mogu ti pomoći da siđeš... «

Prije nego što je stigao razmisliti, dohvatio joj je ruku i pritisnuo joj usne na dlan, a zatim ga položio na svoje srce.

Njezin se strah zavrtložio zrakom, a njegov se oštar, dimni vonj izmiješao s njezinim slasnim prirodnim mirisom. No taj se put nije otrgnula od njega, a miris nedoumice nije se dugo zadržao.

»Ne moraš brinuti«, tiho je rekla. »Neću nikome dopustiti da te danas takne. Na sigurnom si.«

Ah, do vraga. Topio se zbog nje. Zaista se topio. Nakašljao se.

»Hvala. Ali zapravo se brinem zbog tebe. Mary, sinoć su nas napali u parku. Izgubila si torbu, a ja moram pretpostaviti da su je moji neprijatelji pronašli.«

Niz ruku joj je prostrujala napetost, prošla joj kroz dlan i sletjela mu na prsa. Dok ju je obuzimala tjeskoba, poželio je da postoji način da umjesto nje podnese strah, da ga uzme na sebe.

Odmahnula je glavom.

»Ne sjećam se nikakvog napada.«

»Sakrio sam ti sjećanja.«

»Kako to misliš, sakrio?«

Posegnuo joj je u um i oslobodio sinoćnje događaje.

Mary je uzdahnula i uhvatila se za glavu, dok su joj oči treptale velikom brzinom. Znao je da mora brzo objasniti. Neće joj dugo trebati da obradi događaje i zaključi da je on ubojica od kojeg se treba držati podalje.

»Mary, morao sam te odvesti kući da bih te mogao zaštititi dok čekam vijesti od braće.« *Koje još uvijek nije dobio, dovraga.* »Oni koji su nas napali nisu ljudi, a vrlo su dobri u svom poslu.«

Stropoštala se na pod bez imalo elegancije, kao da su je izdala koljena. Oči su joj bile razrogačene i obnevidjele dok je vrtjela glavom.

»Dvojicu si ubio«, rekla je praznim glasom. »Jednom si slomio vrat. A drugom...«

Rhage je opsovao.

»Žao mi je što sam te umiješao u to. Žao mi je što si sada u opasnosti. I žao mi je što sam ti izbrisao sjećanja...« Uperila je u njega oštar pogled. »Da to više nisi učinio.« Svim je srcem želio da joj može to obećati.

»Neću ako ne bude bilo nužno da te spasim. Sada mnogo toga znaš o meni i zato si u opasnosti.«

»Jesi li mi oduzeo još koje sjećanje?«

»Upoznali smo se u centru za obuku. Došla si s Johnom i Bellom.« »Kada?«

»Prije par dana. Mogu ti vratiti i ta sjećanja.«

»Čekaj malo.« Namrštila se. »Zašto nisi učinio da zaboravim sve o tebi do ovog trenutka? Jednostavno sve izbrisao?« Kao da bi joj to bilo draže. »Namjeravao sam. Sinoć. Poslije večere.« Odvratila je pogled.

»No nisi zbog onoga što se dogodilo u parku?«

»I zato što...« O Bože, dokle namjerava ići? Želi li joj zaista reći koliko mu je stalo do nje? Ne, pomislio je. Izgledala je kao da je u totalnom šoku. Nije baš najbolje vrijeme da joj priopći veselu vijest da se muški vampir vezao za nju. »Zato što je to narušavanje tvoje privatnosti.«

U tišini koja je uslijedila vidio je kako prežvakava događaje, implikacije, stvarno stanje stvari. A onda joj je tijelo preplavio slatki miris seksualnog uzbuđenja. Sjetila se kako ju je ljubio.

Odjednom se trgnula i namrštila. Mirisa je nestalo.

»Ovaj, Mary, u parku, kada sam se odmicao od tebe dok smo se...«

Podignula je ruku i prekinula ga.

»Trenutno želim razgovarati samo o tome što nam je dalje činiti.« Njezine su se sive oči odlučno zagledale u njega. Bila je, shvatio je, spremna na sve.

»Isuse... nevjerojatna si, Mary.« Iznenađeno je podigla obrve. »Zašto?«

»Stvarno dobro prihvaćaš cijelo ovo sranje. Naročito onaj dio o tome što sam zapravo ja.«

Stavila je pramen kose iza uha i zagledala mu se u lice.

»Znaš što ću ti reći? To mi i nije baš neko iznenađenje. Mislim, je, ali... Zнала sam da si drugačiji od prvog trenutka kada sam te vidjela. Nisam znala da si... Zovete li sami sebe vampiri?«

Klimnuo je.

»Vampir«, rekla je, kao da iskušava tu riječ, »i nisi me ozlijedio ni preplašio. No dobro, ne previše. A osim toga... Znaš, barem sam dva puta bila klinički mrtva. Jedanput kada mi je srce počelo otkazivati dok su mi presađivali koštanu srž. Drugi put kada sam dobila upalu pluća pa su mi se pluća napunila tekućinom. I... Nisam sigurna kamo sam otišla ni zašto sam se vratila, ali bilo je nečega s druge strane. Ne mislim na raj s bijelim oblacima i anđelima i svim tim glupostima. Samo bijela svjetlost. Prvi put nisam znala što je to. Drugi sam put jednostavno ušetala ravno u nju. Ne znam zašto sam se vratila... «

Zarumenjela se i zašutjela, kao da joj je neugodno zbog toga što je ispričala.

»Bila si u Sjenosvijetu«, promrmljao je sa strahopoštovanjem.

»Sjenosvijetu?«

Klimnuo je.

»Tako ga barem mi zovemo.«

Odmahnula je glavom, očito ne želeći nastavljati razgovor o toj temi.

»Ono što sam htjela reći jest da očito postoji mnogo toga na svijetu što ne razumijemo. Vampiri zaista postoje? To je samo još jedna u nizu takvih stvari.«

Neko je vrijeme šutio, pa ga je pogledala.

»Zašto me tako gledaš?«

»Ti si hoditelj«, rekao je, osjećajući potrebu da ustane i pokloni joj se, u skladu s običajem. »Hoditelj?«

»Netko tko je bio na drugoj strani i vratio se. U mom je svijetu to uvažena titula.«

Oboje su se trgnuli kada se začula zvonjava mobitela. Zvuk je dolazio iz sportske torbe.

»Hoćeš li mi dodati torbu?« upitao je.

Nagnula se i pokušala je podignuti. Nije mogla.

»A da ti jednostavno dodam mobitel?«

»Ne.« Pokušavao se podignuti na koljena. »Daj samo da...«

»Rhage, dodacu ti...«

»Mary, stani«, naredio je. »Ne želim da otvaraš torbu.«

Odskočila je od nje kao da su u njoj zmiije.

Trznuo se naprijed i gurnuo ruku u torbu. Čim je pronašao mobitel, otklopio ga je i naslonio na uho.

»Da?« odsječno se javio i pritom djelomično zakopčao patentni zatvarač na torbi.

»Jesi li dobro?« rekao je Tohr. »I gdje si, dovraga?«

»Dobro sam. Samo nisam kod kuće.«

»Ma nemoj mi reći. Nisi se našao s Butchem u teretani, a kada te nije pronašao u velikoj kući, zabrinuo se i nazvao me. Treba li doći po tebe?«

»Ne. Dobro mi je tu gdje jesam.« »A gdje bi to bilo?«

»Sinoć sam zvao Wrathu, ali nije mi se javio. Je li tu negdje?«

»On i Beth otišli su u njegov stan u gradu da budu malo sami. Gdje si ti?« Budući da nije dobio odgovor, bratov se glas produbio.

»Rhage, koji se vrag događa?«

»Samo reci Wrathu da ga tražim.«

Tohr je opsovao.

»Jesi li siguran da ne treba doći po tebe? Mogu poslati par slugana po tebe s vrećom obloženom olovom.«

»Ne, sve je u redu.« Nije se namjeravao odvajati od Mary. »Čujemo se, stari.«

»Rhage... «

Prekinuo je vezu, a mobitel je odmah ponovno zazvonio. Provjerio je tko zove, a zatim pustio da se Tohrov poziv preusmjeri u govornu poštu. Spuštao je mobitel na pod pokraj sebe kada mu je želudac zakruljio.

»Hoćeš da ti donesem nešto za jelo?« upitala je Mary.

Na trenutak ju je zapanjeno gledao. Zatim se morao podsjetiti da ona nije svjesna bliskosti koju podrazumijeva njezina ponuda. Ipak, ideja da ga počasti hranom koju bi spremila vlastitim rukama ostavila ga je bez daha.

»Zatvori oči«, rekao je.

Ukočila se. No spustila je kapke. Nagnuo se i nježno spustio svoje usne na njezine. Sive su joj se oči širom otvorile, no odmaknuo se prije nego što je ona stigla to učiniti.

»Bilo bi mi vrlo drago da me nahraniš. Hvala ti.«

22.

Dok je sunce izlazilo, O. je prebirao po nacrtima kuća koji su prekrivali U.-ov kuhinjski stol. Izvukao je jedan. »To je to. Koliko je brzo možemo sagraditi?«

»Brzo. Parcela je usred ničega, a centar neće biti priključen na ni na kakvu javnu mrežu, pa nam ne treba građevinska dozvola. Podizanje nosivih zidova i postavljanje vanjskih dasaka na prostoru od sto četrdeset kvadrata neće dugo trajati. Izgradnja prostora za skladištenje zarobljenika ne bi trebala biti problem. Što se tiče tuširanja, možemo bez problema preusmjeriti obližnji potok i ugraditi pumpu, pa ćemo tako imati tekuću vodu. Pribor i alat su standardni, a pazio sam da i daske budu standardne duljine, tako da moramo što manje rezati. Agregat na benzin davat će nam struju za pile i pištolje za čavle. I svjetlo ako ga budemo željeli. Ostavit ćemo ga i nakon što dovršimo gradnju.«

»Daj mi broj dana.«

»Uz peteročlanu ekipu mogu podignuti kuću do krova u roku od četrdeset osam sati. Pod uvjetom da ih mogu tjerati do maksimuma i da materijal stigne na vrijeme.«

»Dobro, držat ću te za riječ, dva dana.«

»Odmah ću krenuti u *Home Depot* i *Lowe's* po sve što nam treba. Uzet ću nešto kod jednih, a nešto kod drugih. Trebat će nam i manji buldožer, jedan od onih minimodela kojima se mogu mijenjati nastavci. Znam gdje ga možemo unajmiti.«

»Dobro. Sve je to dobro.«

O. se zavalio i istegnuo ruke, a zatim nemarno razmaknuo zavjese. U.-ova kuća bila je jedna od onih bezličnih katnica smještena duboko u idili predgrađa. Bio je to dio Caldwellla u kojem su se ulice zvale po cvijeću i drveću, gdje su se djeca biciklima vozila po pločnicima, a večera je bila na stolu svakoga dana u šest.

O.-u se koža ježila od tolike sreće i radosti. Želio je spaliti kuće. Posuti sol po travnjacima. Posjeći stabla. Sravniti sve s licem Zemlje tako da se više nikada ne vrati. Taj je poriv bio toliko snažan da ga je iznenadio. Nije mu bio problem uništavati kuće i stvari, no bio je ubojica, a ne vandal. Nije mu bilo jasno zašto ga uopće boli briga.

»Treba mi tvoj kamionet«, govorio je U. »Unajmit ću prikolicu i prikvačiti je za njega. Tako ću moći u dijelovima prevesti daske i materijal za krov. Nema potrebe da oni iz *Home Depota* znaju gdje se nalazimo.«

»A materijal za skladišne jedinice?« »Znam točno što tražiš i gdje to pronaći.« Začuo se neki elektronički zvuk. »Koji je to vrug?« upitao je O.

»Podsjetnik za prijavu u devet ujutro.« U. je izvadio Black-Berry, a debeli su mu prsti letjeli po maloj tipkovnici. »Želiš da prijavim i tvoj status?«

»Može.« O. se usredotočio na U.-a. Taj je degrad bio u Društvu već 175 godina. Bio je blijed kao papir. Smiren, ali uvijek spreman. Ne toliko agresivan kao neki drugi, ali stabilan.

»Stvarno si koristan, U.«

U. se nasmiješio i podignuo pogled s BlackBerryja. »Znam. Volim kada me se upotrebi. Usput, koga ćeš mi dati kao radnike?«

»Upotrijebit ćemo oba alfa-eskadrona.«

»Sve ćeš nas povući s dužnosti na dvije noći?«

»I dva dana. Spavat ćemo u smjenama na parceli.«

»U redu.« U. je vratio pogled na spravicu koju je držao u ruci, prstom pomičući kotačić s desne strane. »Sranje. Gospodinu X.-u se ovo neće svidjeti.«

O. je stisnuo oči.

»Što to?«

»Skupna poruka beta-eskadronima. Izgleda da sam još uvijek na njihovu popisu.«

»I?«

»Nekoliko je beta jučer bilo u lovu i naletjeli su na jednoga od braće u parku. Od njih pet, za troje se ne zna gdje su. I pazi ovo, ratnik je bio s ljudskom ženkom.«

»Ponekad se seksaju s njima.«

»Da. Sretnici.«

Mary je stajala nad štednjakom razmišljajući o načinu na koji ju je Rhage maloprije pogledao. Nikako joj nije bilo jasno zašto je ponuda

da će mu pripremiti doručak bila tako velika stvar, no ponašao se kao da mu je dala veličanstven dar.

Preokrenula je omlet i uputila se prema hladnjaku. Izvadila je plastičnu posudu s narezanim voćem i žlicom izvadila sve što je bilo u njoj u zdjelicu. Činilo joj se da nema dosta, pa je dohvatila bananu te narezala i nju. Kada je odložila nož, dodirnula si je usne. U načinu na koji ju je poljubio iza kauča nije bilo ničeg seksualnog; bila je to samo zahvalnost. Ono žvaljenje u parku bilo je intenzivnije, no distanca s njegove strane bila je ista. Strast je bila jednostrana. Njezina.

Spavaju li vampiri uopće s ljudima? Možda se zato suzdržavao, a ne zbog nekog iskazivanja moći.

No što s onom šeficom sale u TGI? Definitivno je bio odmjerio tu ženu, i to ne zato što joj je želio kupiti haljinu. Drugim riječima, njegova vrsta očito nije imala problema s miješanjem s ljudima. Jednostavno ga nije zanimalo biti s njom.

Prijatelji. Samo prijatelji.

Kada je omlet bio ispečen, a tost namazan, zamotala je vilicu u ubrus i stavila je pod ruku te odnijela tanjur i zdjelicu u dnevni boravak. Brzo je zatvorila vrata za sobom i okrenula se prema kauču.

Ideš.

Rhage je skinuo košulju i naslonjen na zid proučavao si opekline. Pri svjetlu svijeće dobro je proučila njegova široka ramena, snažne ruke, prsa. Trbuh. Koža na svim tim mišićima kojih je bio prepun bila je zlaćana, glatka i bez dlaka.

Pokušavajući se pribрати, spustila je sve što je nosila na pod pokraj njega, a onda sjela malo dalje. Da bi se prisilila da mu prestane buljiti u tijelo, pogledala mu je u lice. Gledao je hranu ne mičući se i bez riječi.

»Nisam bila sigurna što voliš«, rekla je.

Podignuo je pogled na nju i okrenuo se tako da budu licem u lice. Pogled sprijeda bio je još spektakularniji od profila. Ramena su mu bila toliko široka da su ispunila prostor između kauča i zida. A zvjezdasti ožiljak na lijevom prsnom mišiću bio je bolesno seksi, nalik nekakvom žigu na koži.

Nakon što je protekla solidna količina vremena tijekom kojeg je samo gledao u nju, posegnula je za tanjurom. »Donijet ću ti nešto drugo... «

Naglo je ispružio ruku i uhvatio je za zapešće. Palcem joj je pomilovao kožu.

»Ovo je izvrsno.« »Nisi uopće probao... «

»Ti si to pripremila. To je dovoljno.« Izvadio je vilicu iz ubrusa, pri čemu mu se jasno vidjelo napinjanje mišića i tetiva u podlaktici. »Mary?«

»Hmm.. «

»Sada bih te nahranio.« Dok je govorio, želudac mu je zakruljio. »U redu je. Uzet ću si nešto... Ovaj, zašto se tako mrštiš?« Protrljao je obrve kao da želi izglacati crte lica. »Oprosti. Nisi mogla znati.« »Što to?«

»U mom svijetu, kada mužjak ponudi da će vlastitom rukom nahraniti ženu, to je znak poštovanja. Poštovanja i... naklonosti.« »Ali ti si gladan.«

Privukao je tanjur i otrgnuo komadić tosta. Zatim je izrezao savršeno pravokutan komad omleta i stavio ga na tost. »Mary, jedi iz moje ruke. Uzmi od mene.«

Nagnuo se naprijed i ispružio svoju dugačku ruku. Tirkizne su mu oči bile hipnotične, dozivale su je, vukle je prema naprijed, otvarale joj usta. Dok je zatvarala usne oko hrane koju mu je pripremila, zarežao je u znak odobravanja. Kada je progutala, ponovno joj se približio, prstima joj prinoseći još jedan komad tosta.

»Ne bi li i ti trebao nešto pojesti?« upitala je.

»Ne dok ti ne budeš sita.«

»Što ako sve pojedem?«

»Ništa mi ne bi pružilo veće zadovoljstvo nego da znam da si dobro nahranjena.«

Prijateljji, podsjetila se. *Samo prijateljji.*

»Mary, jedi.« Njegova ju je upornost nagnala da opet otvori usta. Zadržao je pogled na njezinim usnama kada ih je zatvorila. *Isuse. Ovo nije djelovalo prijateljski.*

Dok je žvakala, Rhage je prstima prebirao po zdjelici s voćem. Napokon je odabrao komadić dinje i pružio joj ga. Uzela je cijeli komad u usta, a niz rub joj je usta pobjeglo malo soka. Krenula ga je

obrisati dlanom, no zaustavio ju je, dohvatio ubrus i lagano joj njime prebrisao kožu.

»Najela sam se.«

»Ne, nisi. Osjećam tvoju glad.« U sljedećem joj je navratu usnama prinio pola jagode. »Otvori mi, Mary.«

Hranio ju je biranim zalogajima i promatrao je s iskonskim zadovoljstvom koje nije bilo nalik ničemu što je ikad vidjela. Kada više nije mogla progutati ni zalogaj, na brzinu je slistio što je ostalo, a čim je završio, uzela je tanjur i otišla u kuhinju. Pripremila mu je još jedan omlet, napunila zdjelicu žitaricama i dala mu posljednju bananu. Osmjehivao se od uha do uha kada je sve to spustila pred njega. »Kakvu mi čast ovim iskazuješ.«

Dok je jeo na onaj svoj metodičan, uredan način, zatvorila je oči i naslonila glavu na zid. Sve se lakše i lakše umarala i hvatao ju je ledeni strah pri pomisli da sada zna i zašto. Zaboga, užasavala se trenutka kada će čuti što će joj liječnici raditi kada budu gotovi svi nalazi.

Kada je otvorila oči, Rhageovo je lice bilo ravno pred njezinim.

Trgnula se unatrag i udarila glavom o zid.

»Ovaj, nisam uopće čula da se mičeš.«

Čučao je na sve četiri kao životinja spremna za skok, s jednom rukom sa svake strane njezinih nogu, a golema su mu ramena bila uzdignuta od nošenja težine torza. Tako izbliza bio je ogroman. I prilično gol. I mirisao je jako dobro, kao neka snažna mirodija.

»Mary, zahvalio bih ti, ako mi dopuštaš.«

»Kako?« protisnula je.

Nagnuo je glavu u stranu i prislonio usne uz njezine. Kada je udahnula da dođe do zraka, jezikom joj je prodro u usta i počeo ih milovati. Kada se odmaknuo da procijeni njezinu reakciju, oči su mu blistale obećanjem ekstaze od koje će joj uzavreti koštana srž.

Nakašljala se.

»Nema... na čemu.«

»Ponovio bih to, Mary. Hoćeš li mi dopustiti?«

»Samo hvala će biti dovoljno..... «

Njegove su je usne prekinule usred rečenice, a zatim je njegov jezik ponovno preuzeo kontrolu, prodirući u nju, uzimajući je, milujući. Dok

joj je vrućina preplavljivala tijelo, Mary je odustala od borbe i prepustila se uživanju u neobuzdanoj pohoti, nabijanju u grudima, žudnji u grudima i između nogu.

O Bože. Prošlo je toliko vremena. A nikada nije bilo tako.

Rhage je tiho zapreo, kao da je osjetio da se uzbudila. Osjetila je kako mu se jezik povlači, a zatim joj je obuhvatio donju usnicu...

Očnjacima. To što joj je grickalo usnu bili su očnjaci.

Kroz njezinu je strast prostrujao strah i pojačao je, dodao u nju opasan naboj od kojeg se još više otvorila. Stavila mu je ruke na nadlaktice. Zaboga, bio je tako čvrst, tako snažan. Bio bi tako težak da legne na nju.

»Hoćeš li mi dopustiti da legnem s tobom?« upitao je.

Mary je zatvorila oči, zamišljajući kako nadilaze ljubljenje i svlače se. Nije bila s muškarcem od mnogo prije nego što se razboljela. A od tada se njezino tijelo uvelike promijenilo.

Osim toga, nije znala ni odakle potječe njegova želja da bude s njom. Prijatelji se ne seksaju. Barem ne u njezinu svijetu.

Odmahnula je glavom.

»Nisam sigurna... «

Rhage ju je ponovno nakratko poljubio. »Samo želim leći uz tebe. U redu?«

Doslovan prijevod... dobro. Problem je bio samo u tome što, dok ga je gledala, nije mogla ne primijetiti razlike između njih. Ona je bila bez daha. On je bio miran. Njoj se vrtjelo. Njegov je pogled bio bistar.

Ona je bila uspaljena. On... nije.

Rhage se odjednom naslonio na zid i povukao prekrivač koji je visio s kauča u krilo. Na trenutak se zapitala pokušava li sakriti erekciju. Da, u pravu je, verovatno mu je bilo hladno jer je napola gol. »Jesi li se odjednom sjetila što sam zapravo?« upitao je. »Molim?«

»Jesi li se zato ohladila?«

Sjetila se njegovih očnjaka na svojoj usnici. Pomisao da je vampir uspaljivala ju je. »Ne.«

»Zašto si se onda zatvorila? Mary?« Probadao ju je pogledom. »Mary, hoćeš li mi reći što se događa?«

Zbunjenost na njegovu licu bila je zapanjujuća. Zar je mislio da joj neće smetati što je ševi iz sažaljenja?

»Rhage, zaista cijenim sve što si spreman napraviti u ime prijateljstva, ali ne moraš se žrtvovati zbog mene, u redu?«

»Sviđa ti se ono što ti radim. Osjećam to. Prepoznajem miris tvog zadovoljstva.«

»Za Boga miloga, zar tebe uspaljuje kad se sramim sama sebe? Jer samo da ti bude jasno, to što me neki muškarac uspije totalno napaliti dok se on sam drži kao da čita novine nije mi ni najmanje ugodno. Zaboga... stvarno si bolestan, znaš?«

Neonske su mu se oči uvrijedeno stisnule.

»Misliš da te ne želim?«

»O, oprosti. Valjda mi je promaknula sva ta pohota s tvoje strane. Da, stvarno si se uspalio zbog mene.«

Nije mogla vjerovati koliko je brz. U jednom je trenutku sjedio uz zid i gledao je. U drugom ju je oborio na pod, pod sebe. Bedrom joj je razmaknuo noge, a zatim joj se bokovima snažno pritisnuo o međunožje. Osjetila je debeo, tvrdi ud. Zaronio joj je ruku u kosu i povukao je, izvijajući joj tijelo prema sebi. Spustio joj je usta do uha.

»Osjećaš to, Mary?« Trljao je erekciju o nju u čvrstim krugovima, milujući je, rastvarajući je pod sobom poput cvijeta. »Osjećaš li me? Što to znači?«

Pokušavala je udahnuti. Bila je vlažna, tijelo joj je bilo spremno prihvatiti ga dok zaranja duboko u nju.

»Reci mi što to znači, Mary.« Kada nije odgovorila, počeo joj je sisati vrat dok je nije zapeklo, a zatim joj je zubima obujmio uho. Male kazne. »Želim da to kažeš. Tako da budem siguran da ti je jasno što osjećam.«

Slobodnom joj je rukom kliznuo na stražnjicu, privio je bliže, a zatim je gurnuo nabrekli ud u nju, pogodivši pravo mjesto. Osjećala je kako mu se glavić pritišće o nju kroz njegove hlače i njezinu pidžamu.

»Reci, Mary.« Ponovno je pritisnuo, a ona je zastenjala.

»Želiš me.«

»I pobrinimo se da to zapamtiš, u redu?«

Pustio joj je kosu i zagrizao joj usne sa sirovom strašću. Bilo ga je posvuda, u njezinim ustima, na njezinu tijelu, a njegova su joj vrućina, muški miris i golema erekcija obećavali divlje, erotsko iskustvo za pamćenje.

No tada se otkotrljao s nje i vratio na svoje staro mjesto uz zid. Samo tako, ponovno je imao kontrolu nad sobom. Disanje mu je bilo ujednačeno. Tijelo mirno.

Trudila se sjesti uspravno i sjetiti kako se služiti rukama i nogama.

»Ja nisam čovjek, Mary, iako neki dijelovi mene tako izgledaju. Ono što si upravo doživjela nije ništa u usporedbi s onim što ti želim raditi. Želim ti staviti glavu između nogu i lizati te dok ne počneš vrištati moje ime. Zatim te želim zajahati kao životinja i gledati te u oči dok svršavam u tebe. A poslije toga? Želim te uzeti na svaki mogući način. Želim te uzeti straga. Želim te ševiti stojeće, uz zid. Želim da mi sjediš na bokovima i jašeš me dok ne ostanem bez daha.« Nije skretao pogled, brutalno iskren. »Ali ništa od toga neće se dogoditi. Da mi je manje stalo do tebe, bilo bi drugačije, lakše. No ti nešto radiš s mojim tijelom, tako da samo ako se potpuno kontroliram mogu biti uz tebe. Inače bih se mogao oteti kontroli, a zadnje što želim jest nasmrt te uplašiti. Ili, još gore, ozlijediti te.«

Glavom su joj prolijetali prizori, prizori svega što je opisao, a tijelo joj je ponovno zaplakalo za njim. Duboko je udahnuo i tiho zarežao, kao da je nanjušio tračak njezine seksualne želje i uživao u njemu.

»O, Mary. Hoćeš li mi dopustiti da te zadovoljim? Hoćeš li mi dopustiti da to tvoje slatko uzbuđenje odvedem kamo želi ići?«

Željela je reći da, no bila je bolno svjesna praktične strane koju je to podrazumijevalo: morala bi se svući, pred njim, pod svjetlom svijeće. Nitko osim liječnika i medicinskih sestara nije znao što je ostalo na njezinu tijelu nakon povlačenja bolesti. A nije mogla prestati razmišljati o svim onim seksi ženama koje su mu se nabacivale pred njezinim očima.

»Ja nisam onakva na kakve si naviknuo«, tiho je rekla. »Nisam... lijepa.« Namrštio se, no ona je odmahнула glavom. »Vjeruj mi kad ti kažem.«

Rhage je dopuzao do nje, dok su mu se ramena njihala kao u lava.

»Dopusti mi da ti pokažem koliko si lijepa. Pristojno. Polako. Ništa grubo. Bit ću savršen džentlmen, obećavam.«

Usne su mu se rastvorile, pa je načas ugledala vrške njegovih očnjaka. U sljedećem su mu trenutku usne bile na njezinima i, o

Bože, bio je fantastičan, potpuno ju je omamljivao tim dodirima usana i jezika. Zastenjala je i obavila mu ruke oko vrata, zakopavši mu prste u kosu.

Kada ju je položio na pod, pripremila se da prihvati njegovu težinu. Umjesto toga, ispružio se na podu do nje i zagladio joj kosu.

»Polako«, promrmljao je. »Nježno.«

Ponovno ju je poljubio, i prošlo je neko vrijeme prije no što su mu se dugački prsti uputili prema donjem rubu njezine majice. Dok joj je gurao majicu prema gore, pokušavala se koncentrirati na dodire njihovih usana, prisiljavajući se da ne misli o onome što je razotkrivao. No kada joj je povukao pamučnu tkaninu preko glave, hladan joj se zrak prelio preko grudi. Prekrila ih je rukama i zatvorila oči, moleći da se da je u sobi dovoljno mračno da je ne može najbolje vidjeti.

Prstom joj je lagano dodirnuo dno grla, gdje je imala ožiljak od traheotomije. Zatim je zastao na istočkanim znacima na prsima na mjestima na kojima su joj uveli katetere. Povukao joj je hlače od pidžame nadolje i tako otkrio rupe na trbuhu kroz koje su prolazile cjevčice za infuziju. Zatim joj je na boku pronašao rez od presađivanja koštane srži.

Nije to više mogla podnositi. Uspravila se i dohvatila majicu da se pokrije.

»O ne, Mary. Ne prekidaj nas.« Uhvatio ju je za ruke i poljubio ih. Zatim je povukao majicu. »Zar mi nećeš dopustiti da te gledam?«

Okrenula je glavu u stranu dok joj je oduzimao pokrivalo. Nage su joj se dojke podizale i spuštale dok ju je promatrao.

Zatim joj je Rhage poljubio svaki ožiljak.

Drhtala je bez obzira na sve napore da ostane mirna. Tijelo joj je bilo napumpano otrovima. Ostavljeno prepuno rupa, ožiljaka i zadebljanja. Učinjeno neplodnim. A sada ga je taj prekrasan muškarac častio obožavanjem kao da je sve što je podnijela vrijedno poštovanja.

Kada je podignuo pogled i nasmiješio joj se, briznula je u plač. Jecaji su izlijetali iz nje poput udaraca, razdirali joj prsa i grlo, stiskali rebra. Prekrila je lice rukama, priželjkujući da ima dovoljno snage da ode u drugu sobu. Dok je plakala, Rhage ju je privijao na prsa, grlio je, ljuljao naprijed-natrag. Nije imala pojma koliko je vremena prošlo

dok se nije izmorila, ali na kraju se jecanje usporilo, a ona je postala svjesna da joj nešto govori. Glasovi i ritam njegova govora bili su joj potpuno nepoznati, a riječi nedokučive. Ali zvuk... zvuk je bio predivan.

A njegova je ljubaznost bila napast koje se željela kloniti.

Nije se mogla oslanjati na njega radi utjehe, čak ni u tom trenutku. Život joj je ovisio o tome da ostane pribrana, a suze su bile klizav teren. Ako sada počne plakati, znala je da neće prestati ni u danima i tjednima koji su joj predstojali. Bog zna da je njezina čvrsta nutrina bila jedino što joj je omogućilo da preživi kada je zadnji put bila bolesna. Ako izgubi tu odlučnost, neće imati ama baš nikakve snage u borbi s bolešću.

Mary je obrisala suze.

Nikad više, pomislila je. *Nikada više neće izgubiti kontrolu pred njim*. Nakašljala se i pokušala osmjehnuti.

»Dakle. Kako ti se to čini za podizanje raspoloženja?«

Rekao je nešto na onom drugom jeziku, a zatim odmahnuo glavom i prebacio se na engleski.

»Plaći koliko god želiš.«

»Ne želim plakati.« Pogledala je njegova gola prsa.

Ne, ono što je trenutno željela bilo je poseksati se s njime. Sada, kada je napadaj plača završio, tijelo joj je ponovno reagiralo na njega. A s obzirom na to da je vidio najgore od njezinih ožiljaka i to ga nije odbilo, osjećala se slobodnije.

»Postoji li mogućnost da me nakon svega još uvijek želiš poljubiti?« upitala je.

»Da.«

Ne dopuštajući si da razmišlja, dohvatila ga je za ramena i povukla ga na svoje usne. Na trenutak je zastao, kao da ga je iznenadila njezina snaga, no onda ju je poljubio duboko i dugačko, kao da mu je jasno što treba od njega. U samo ju je nekoliko trenutaka potpuno razodjenuo, skinuo joj je pidžamu i čarape, odbacio gaćice u stranu.

Rukama ju je gladio od glave do bedara, a ona se micala zajedno s njim, izdižući se, izvijajući, osjećajući голу kožu njegovih prsa na svojim grudima i trbuhu dok joj se glatka tkanina njegovih skupih hlača trljala o noge poput ulja za tijelo. Bila je željna i ošamućena dok joj je usnama milovao vrat i grickao ključnu kost, polako se

spuštajući prema grudima. Podignula je glavu i promatrala kako mu jezik izlazi iz usta i opisuje krug oko bradavice prije nego što ju je objmio ustima. Dok ju je sisao, rukama mu je kliznula uz unutrašnju stranu svoga bedra.

U sljedećem joj je trenutku dodirivao središte užitka. Zastenjala je pod njim, naglo izbacivši sav zrak iz pluća. Zarežao je, a prsa su mu zavibrirala uz njezina dok je ispuštao taj zvuk.

»Slatka Mary, upravo si onakva kakvom sam te zamišljao. Mekana... natopljena.« Glas mu je bio hrapav, promukao, i jasno joj je davao do znanja koliko mu je samokontrole potrebno da ostane miran. »Rastvori mi noge još malo jače. Još malo. Tako, Mary. Tako je... o, daaa.«

Kliznuo je u nju jednim prstom, a zatim još jednim.

Prošlo je toliko vremena, no njezino je tijelo znalo što slijedi. Teško dišući, noktiju zakopanih u njegova ramena, Mary je promatrala kako joj liže dojkicu dok joj je rukom ulazio i izlazio iz tijela, palcem trljajući baš pravo mjesto dok se spuštao. Eksplozirala je u bljesku svjetlosti, a snaga orgazma izbacila ju je u prazninu u kojoj su postojali samo pulsiranje i bijelo usijanje.

Kada se vratila u stvarnost, Rhageove su oči bile ozbiljne, a lice napeto i mračno. Bio je poput potpunog stranca, kilometrima daleko od nje. Posegnula je za pokrivačem da se pokrije, zaključivši da bi majica obavila samo pola posla. Od tog je pokreta postala svjesna da su njegovi prsti još uvijek u njoj.

»Tako si prekrasna«, promuklo je rekao.

Uz te se riječi osjetila još neugodnije.

»Pusti me da ustanem.«

»Mary... «

»Ovo je jednostavno previše čudno.«

Pokušala je ustati, a zbog pomicanja tijela samo ga je još jače osjetila.

»Mary, pogledaj me.« Frustrirano se zagledala u njega.

Laganim je pokretom izvukao ruku između njezinih nogu i prinio dva sjajna prsta ustima. Usne su mu se razdvojile, a on je s neskrivenim užitkom oblizao njezine slatke sokove. Kada je progutao, zatvorio je blistave oči.

»Nevjerojatno si prekrasna.«

Zastao joj je dah. A zatim se ubrzao kada joj se spustio niz tijelo i stavio joj ruke s unutarnje strane bedara. Ukočila se kada joj je pokušao rastvoriti noge.

»Nemoj me zaustavljati, Mary.« Poljubio joj je pupak, a zatim bok, široko joj rastvarajući noge. »Moram osjetiti još tebe u ustima, u grlu.« »Rhage, ja... O, Bože.«

Osjetila je toplo milovanje njegova jezika na svom skrivenom mjestu, a cijeli joj se živčani sustav uzbibao. Podignuo je glavu i pogledao je. A zatim se ponovno spustio i opet je polizao.

»Ubijaš me«, rekao je, a njegov ju je dah dodirivao na mjestu koje je žudjelo za njim. Protrljao je lice o nju. Njegova ju je jednodnevna brada lagano grebala dok se kupao u njezinim naborima.

Zatvorila je oči. Činilo joj se da će se rasprsnuti.

Rhage ju je milovao, a zatim joj usnama obujmio vrući brežuljak, sišući, povlačeći, gurkajući jezikom. Kada se izvila od poda, jednom ju je rukom uhvatio za donji dio leđa, a drugu joj položio na trbuh. Držao ju je na mjestu dok ju je obrađivao, priječeći joj tijelu da se otrgne od njegovih usta dok se bacala.

»Pogledaj me, Mary. Gledaj što radim.«

Kada ga je pogledala, na usnama ugleda kako njegov ružičasti jezik liže vrh njezina usjeka i to je bilo to. Eksplozija ju je potresla do temelja, no on se nije zaustavio. Činilo se da nema kraja njegovoj usredotočenosti ni njegovoj tehnici.

Napokon ga je povukla k sebi, obuzeta potrebom da je ispuni onaj njegov debeli ud. Odupro joj se bez teškoća, a zatim očnjacima učinio nešto grešno. Dok se ponovno razilazila, promatrao je njezin orgazam, a blistave su mu tirkiznoplave oči bile toliko sjajne da su bacale sjene kada ih je podignuo između njezinih nogu. Kada je sve bilo gotovo, izgovorila je njegovo ime kao promuklo pitanje.

U jednom se glatkom pokretu osovio na noge i odmaknuo od nje. Kada se okrenuo, šišteći je izdahnula.

Čitava su mu leđa bila prekrivena veličanstvenom, šarenom tetovažom. Prikazivala je zmaja, strašno stvorenje s udovima s pet kandži i izvijenim, snažnim tijelom. Zvijer ju je gledala sa svoga mjesta na leđima, kao da zaista vidi svojim bijelim očima. Dok je Rhage nemirno koračao sobom, zvijer se pomicala s kretnjama njegovih mišića i kože, premještajući se, sikćući.

Kao da želi van, pomislila je.

Mary je osjetila propuh i omotala se u prekrivač. Kada je podignula pogled, Rhage je bio na sasvim drugom kraju sobe. A tetovaža je ipak i dalje gledala u nju.

23.

Rhage je obilazio dnevni boravak pokušavajući se riješiti napetosti. Bilo je dovoljno teško držati tijelo pod kontrolom i prije nego što ju je okusio. Sada, kada mu je jezik poznavao njezin okus, kralježnica mu je gorjela, a vatra mu se širila u svaki mišić u tijelu. Koža mu je bila peckava i toliko ga je svrbjela da se želio češati do krvi.

Trljao je ruke koje se nisu prestajale tresti.

Zaboga, morao se maknuti od tog mirisa njezine strasti. Od pogleda na nju. Od spoznaje da bi je mogao uzeti istog časa jer bi mu dopustila.

»Mary, moram malo biti sam.« Bacio je pogled na vrata kupaonice. »Idem onamo. Ako se itko približi kući ili začuješ bilo što neuobičajeno, odmah dođi po mene. Ali neću dugo.«

Nije je gledao dok je zatvarao vrata.

U zrcalu iznad umivaonika vidio je da mu zjenice u mraku sjaje bijelom svjetlošću.

O Isuse, ne može si dopustiti da se promijeni. Da se zvijer oslobodi... brzinom od koje se situacija samo pogoršala.

Sranje. Što će sad? I zašto se ovo događa? Zašto...

Prestani. Jednostavno prestani misliti. Prestani paničariti. Vрати motor u prazan hod. Nakon toga možeš brinuti koliko god hoćeš.

Spustio je poklopac daske na WC-u i sjeo na njega, naslonivši ruke na koljena. Prisilio je mišiće da se opuste, a zatim se usredotočio na pluća. Udisao je na nos i izdisao na usta, nastojeći disati odmjereno i polako.

Unutra i van sa svakim udahom. Unutra i van sa svakim udahom. Svijet se počeo povlačiti, sve dok nisu nestali svi zvukovi, prizori i mirisi, a ostao samo njegov dah. Samo njegov dah. Samo njegov dah. Samo njegov...

Kada se smirio, otvorio je oči i ispružio ruke. Drhtanje je prestalo. Brzom provjerom pred zrcalom uvjerio se da su mu zjenice ponovno crne. Rukama se naslonio na umivaonik i utonuo u njih.

Od trenutka kada je proklet, seks je uvijek bio predvidljivo sredstvo pomoću kojega se lakše nosio sa zvijeri. Kada bi uzimao ženu, dovoljno bi se stimulirao da postigne olakšanje koje mu je trebalo, ali

uzbuđenje nikada ne bi doseglo razinu na kojoj bi se aktivirala zvijer. Ni blizu.

S Mary, međutim, ništa nije bilo sigurno. Nije bio siguran da bi se mogao toliko kontrolirati da si dopusti da uđe u nju, a kamoli da uspije doći do orgazma. Od tih prokletih vibracija koje je izazivala u njemu njegovi su seksualni porivi u trenu prelazili u opasnu zonu.

Duboko je udahnuo. Jedina je olakotna okolnost bila da se, izgleda, mogao brzo vratiti u normalu. Ako bi se maknuo od nje, ako bi stjerao svoj živčani sustav pod kontrolu, uspijevao bi suzbiti osjećaje na prihvatljivu razinu.

Hvala Bogu.

Rhage se poslužio WC-om, a zatim se umio i obrisao ručnikom. Kada je otvorio vrata, pripremio se. Imao je predosjećaj da će se, kada ponovno ugleda Mary, onaj osjećaj barem malo vratiti. I jest.

Sjedila je na kauču u kargo-hlačama i jakni od flisa. Svjetlo svijeće pojačavalo je tjeskobu na njezinu licu.

»Hej«, rekao je.

»Jesi li dobro?«

»Da.« Protrljao je čeljust. »Oprosti zbog ovoga. Ponekad mi treba minuta da se priberem.« Oči su joj se razrogačile. »Što?« upitao je.

»Skoro je šest. Bio si unutra gotovo osam sati.« Rhage je opsovao. Toliko o brzom povratku u normalu.

»Nisam znao da me tako dugo nije bilo.«

»Pa, ono... Provjerila sam par puta jesi li živ. Brinula sam se... E da, i netko te zvao. Roth?« »Wrath?«

»Tako je. Mobitel ti je uporno zvonio. Na kraju sam se javila.« Spustila je pogled na ruke. »Je li ti sigurno dobro?« »Sada jest.«

Duboko je udahnula, a zatim izdahnula. Ramena joj se nisu nimalo opustila.

»Mary, znaš... « Dovraga, što bi joj pobogu mogao reći a da joj od toga ne bude još teže?

»U redu je. Što god da se dogodilo, u redu je.« Prišao je kauču i sjeo pokraj nje.

»Slušaj, Mary, želim da večeras pođeš sa mnom. Želim te odvesti na mjesto na kojem znam da ćeš biti sigurna. Degradi, one ubojice iz parka će te tražiti i verovatno će prvo doći ovamo. Postala si im meta jer si bila sa mnom.«

»Kamo ćemo otići?

»Želim da dođeš k meni.« Pod pretpostavkom da ih Wrath pusti u kuću. »Ovdje je preopasno za tebe, a ako te ubojice namjeravaju napasti, učinit će to uskoro. Pritom mislim večeras. Dođi k meni na nekoliko dana dok ne smislimo što ćemo dalje.«

Trenutno mu nisu padala na pamet dugoročnija rješenja, no pronaći će ih. Postala je njegova odgovornost kada ju je umiješao u svoj svijet, a nije ju namjeravao ostaviti nezaštićenu.

»Vjeruj mi u vezi s ovim. Samo na par dana.«

Mary je spakirala torbu, zaključivši da je sigurno luda. Ide tko zna kamo. S vampirom. No kada je bila riječ o Rhageu, imala je povjerenja u njega. Bio je preiskren da bi lagao i prepametan da bi podcijenio opasnost. Osim toga, pregledi kod specijalista počinjali su joj tek u srijedu popodne. Na poslu je uzela tjedan dana godišnjeg, a i u udruzi su joj dali slobodno. Neće ništa propustiti.

Kada je sišla u dnevni boravak, okrenuo se prema njoj, prebacivši sportsku torbu preko jednog ramena. Zagledala se u njegovo crno odijelo i zamijetila ispupčenja za koja prije nije mislila da su važna.

»Jesi li naoružan?« upitala je.

Klimnuo je.

»Cime?« Samo ju je gledao, našto je Mary odmahнула glavom. »Imaš pravo. Vjerojatno je bolje da ne znam. Idemo... «

U tišini su se vozili cestom 22 kroz mrtvo područje između ruralnih predgrada Caldwell i početka sljedećeg većeg grada. Bilo je to brežuljkasto, šumovito područje u kojem nije bilo ničega osim drveća i tu i tamo pokoje raspadnute montažne kuće uz cestu. Nije bilo ulične rasvjete, bilo je malo automobila i mnogo divljači.

Nakon 20 minuta kako su krenuli iz njezine kuće, Rhage je skrenuo na usku cestu koja ih je polako pavela uzbrdo. Proučavala je okoliš koji su osvjetljavala svjetla automobila, no nije mogla dokučiti gdje se nalaze. Neobično, ali činilo se da šuma pokraj ceste nema nikakvih prepoznatljivih karakteristika. Štoviše, krajolik je izgledao nekako mutno, kao da je u izmaglici koju nije mogla objasniti i koja nije nestajala ma koliko treptala.

Iz ničega su se pred njima pojavila crna željezna vrata.

Mary je poskočila na sjedalu, a Rhage je pritisnuo gumb na daljinskom upravljaču, pa su se teška vrata otvorila po sredini,

nudeći im tek toliko prostora da se mogu provući. Neposredno nakon njih slijedila su još jedna. Spustio je prozorsko staklo i unio šifru u interfon. Pozdravio ga je ugodan glas, pa je pogledao lijevo gore i klimnuo sigurnosnoj kameri.

Drugi se par vrata otvorio, a Rhage je ubrzao uz dugački prilaz koji je vodio uzbrdo. Kada su skrenuli, zid visok šest metara pojavio se pred njima jednako mađioničarski kao i prva vrata. Kada su prošli ispod luka i kroz još jedan skup barikada, ušli su u dvorište u čijem se središtu nalazila fontana.

S desne se strane nalazila četverokatnica od sivog kamena, jedna od onih kakve se obično vidaju u najavama filmova strave i užasa: gotička, sumorna, opresivna, s više sjena no što se čovjeku činilo ugodno. Preko puta se nalazila mala prizemnica koja je također izgledala kao da je izašla iz filma Wesa Cravena.

Pred kućom je bilo uredno parkirano šest automobila, uglavnom neke skupe europske marke. Rhage je smjestio GTO na mjesto između Escaladea i Mercedesa.

Mary je izašla iz automobila i istegnula vrat promatrajući veliku kuću. Imala je osjećaj da je netko promatra, i bila je u pravu. S krova su je gledale vodorige, baš kao i sigurnosne kamere.

Rhage joj je prišao noseći njezinu torbu. Usta su mu bila stisnuta, a oči napete.

»Pobrinut ću se za tebe. Znaš to, zar ne?« kad je kimnuo, slabašno se osmjehnuo. »Bit će sve u redu, ali budi blizu mene. Ne želim da se razvojimo. Je li ti jasno? Ostani uz mene ma što se dogodilo.«

Utjeha u kombinaciji s naredbama, pomislila je. Ovo neće biti u redu.

Prišli su pohabanim dvostrukim brončanim vratima. Rhage je otvorio jedno krilo. Kada su ušli u ulazni hodnik bez prozora, velika su se vrata s treskom zatvorila i proizvela vibracije koje su je zatresle kroz cipele. Neposredno ispred njih nalazila su se još jedna masivna vrata, ovaj put drvena, izrezbarena simbolima. Rhage je unio šifru u tipkovnicu, našto se začuo zvuk otključavanja brave. Cvrsto ju je primio za nadlakticu i otvorio druga vrata, koja su se otvarala u prostrano predvorje.

Mary je uzdahnula. *Kako... čarobno!*

Predvorje je bilo ispunjeno duginim bojama, neočekivano poput rascvjetanog vrta u pećini. Stupovi od zelenog malahita smjenjivali su se s mramornima, a izdizali su se iz poda prekrivenog šarenim mozaikom. Zidovi su bili jarkožute boje, a na njima su visjela zrcala sa zlatnim okvirima i baklje u kristalnim postoljima. Strop, tri kata gore, bio je remek-djelo umjetnosti i zlatnih listića, oslikan prizorima junaka, konja i anđela. A pred njima, u središtu sve te grandioznosti, nalazilo se široko stubište koje se penjalo na prvi kat s balustradom.

Kuća je bila prekrasna poput ruskog carskog dvora... no zvukovi koji su njome odjekivali nisu baš bili formalni i elegantni. Iz sobe s lijeve strane čulo se nabijanje hard-core rap glazbe i duboki muški glasovi. Biljarske kugle udarale su jedna o drugu. Netko je povikao:

»Trči, murjače!«

U predvorje je uletjela lopta za američki nogomet, a odmah za njom izletio je i mišićavi muškarac. Skočio je u zrak i gotovo dohvatio loptu kada se u njega zabio još veći muškarac s kosom nalik lavljoj grivi. Zajedno su se srušili na pod poput kugle zapetljanih tijela i svom se silinom zabili u zid.

»Uhvatio sam te, murjače.«

»Ali još uvijek nemaš loptu, vampiru.«

Brundanje, smijeh i sočne psovke odjekivali su sve do oslikanog stropa dok su se muškarci borili za loptu, preokretali jedan drugoga i naizmjenice sjedili jedan drugom na prsima. Iz sobe su istrčala još dvojica golemih muškaraca odjevenih u crnu kožnu odjeću da vide što se događa. A zatim se s desne strane pojavio starčić odjeven u smoking, noseći buket svježih ruža u kristalnoj vazi. S popustljivim je smiješkom zaobišao hrvače na podu.

A onda je sve utihnulo kada su je svi primijetili u isti čas.

Rhage ju je zagradio svojim tijelom.

»Jebote«, rekao je netko.

Jedan od muškaraca pojurio je prema Rhageu poput tenka. Tamna mu je kosa bila podšišana vojnički kratko, a Mary je imala neobičan osjećaj da ga je već negdje vidjela.

»Koji kurac radiš?«

Rhage je raširio noge, spustio Marynu torbu i podignuo ruke u visini prsa.

»Gdje je Wrath?«

»Nešto sam te pitao«, odbrusio je drugi muškarac. »Što ti je bilo da si je doveo ovamo?«

»Trebam Wratha.«

»Rekao sam ti da je se riješiš. Ili očekuješ da će netko od nas obaviti tvoj posao?«

Rhage mu se unio u lice.

»Pazi, Tohr. Ne tjeraj me da te ozlijedim.«

Mary je bacila pogled iza sebe. Vrata koja su vodila u ulazni hodnik još uvijek su bila otvorena. Trenutno joj se činilo da bi bila vrlo dobra ideja pričekati u automobilu dok Rhage ne riješi stvar. Bez obzira na dogovor o nerazdvajanju.

Dok je uzmicala, nije skidala pogled s njega. Dok nije udarila u nešto tvrdo. Okrenula se na peti. Podignula pogled. I ostala bez glasa.

Ono što joj je blokiralo put imalo je lice s ožiljkom. crne oči i auru ledenog bijesa. Prije nego što je stigla uplašeno pobjeći, zgrabio ju je za ruku i okrenuo od vrata.

»Ni ne pomišljaj na bijeg.« Iskezio je dugačke očajne i odmjerio joj tijelo. »Zanimljivo, nisi njegov uobičajen tip. No živa si i toliko prestrašena da samo što se nisi popišala u gaće. Što znači da si baš po mojoj mjeri.«

Mary je vrisnula.

Sve su se glave u predvorju okrenule. Rhage se bacio prema njoj, povukao je i privio čvrsto uz sebe. Govorio je oštro, onim jezikom koji nije razumjela. Muškarac s ožiljkom stisnuo je oči.

»Polako, Hollywood. Samo sam pazio da tvoja igračka ostane u kući. Hoćeš li je podijeliti s drugima ili ćeš biti sebičan kao i obično?«

Rhage je izgledao kao da će skočiti na njega kada ga je zaustavio ženski glas.

»O za Boga miloga, dečki! Plašite je.«

Mary je pogledala preko Rhageovih prsa i ugledala ženu kako silazi niz stubište. Izgledala je potpuno normalno: dugačka crna kosa, traperice, bijela dolčevita. U rukama je nosila crnu mačku koja je prela poput šivaćeg stroja. Dok je odlučno koračala kroz krdo muškaraca, svi su joj se sklanjali s puta.

»Rhage, drago nam je što si se sigurno vratio kući. Wrath će začas sići.« Pokazala je prema sobi iz koje su muškarci izašli. »Vi ostali se

vratite unutra. Hajde, idemo. Ako se mislite napucavati, činite to na stolu za biljar. Večera je za pola sata. Butch, ponesi loptu, može?»

Otppravila ih je iz predvorja kao da nisu opaki snagatori. Ostao je samo tip s kratko podšišanom kosom. Sada je mirnije pogledao Rhagea.

»Ovo će imati posljedica, brate.«

Rhageovo lice otvrdnu i začu se rasprava na njihovom tajnom jeziku. Crnokosa je žena prišla Mary, i dalje milujući mačku po vratu.

»Ne brini. Bit će sve u redu. Inače, ja sam Beth. Ovo je Boo.« Mary je duboko udahнула i osjetila instinktivno povjerenje prema toj usamljenoj utvrdi ženstvenosti u džungli testosterona. »Mary. Mary Luce.«

Beth joj je pružila ruku kojom je milovala mačku i osmjehnula se. Opet očajnici.

Mary je osjetila da joj se izmiče tlo pod nogama.

»Mislim da će se onesvijestiti«, povikala je Beth pružajući ruke prema njoj. »Rhage!«

Snažne su je ruke uhvatile oko struka dok su joj koljena popuštala. Zadnje što je čula prije nego što se prepustila crnilu bio je Rhageov glas koji je govorio:

»Odvest ću je u svoju sobu.«

Kada je položio Mary na svoj krevet, Rhage je mislima upalio prigušeno svjetlo. Što je zaboga učinio? Zašto ju je doveo ovamo? Kada se počela meškoltiti i otvorila oči, rekao je:

»Ovdje si sigurna.«

»Da, baš.«

»Pobrinut ću se da ovdje budeš sigurna, je li to bolje?«

»Sada ti vjerujem.« Malo se nasmiješila. »Oprosti što sam se onako srušila. Nije mi baš običaj padati u nesvijest.«

»Potpuno te razumijem. Slušaj, moram otići na sastanak s braćom. Vidiš onu čeličnu bravu na vratima? Samo ja imam ključ, pa ćeš ovdje biti na sigurnom.«

»Onim tipovima baš i nije bilo drago što me vide.«

»To je njihov problem.« Zagladio joj je kosu i zataknuo joj je iza oba uha. Želio ju je poljubiti, no umjesto toga je ustao.

Pogledala je njegov veliki krevet u moru jastuka s kojima je uporno spavao. Želio je da tu bude i sutra i dan nakon toga i...

Ovo nije greška, pomislio je. Upravo tu joj je i mjesto.

»Rhage, zašto sve ovo radiš zbog mene? Mislim, nije da mi nešto duguješ, a i jedva me poznaješ.«

Zato što si moja, pomislio je. Zadržao je tu sitnicu za sebe, prignuo se i kažiprstom joj pomilovao obraz.

»Neću dugo.«

»Rhage... «

»Pusti me da se pobrinem za tebe. I ništa ne brini.«

Zatvorio je vrata i okrenuo ključ u bravi prije nego što se uputio niz hodnik. Braća su čekala pred stubištem, Wrath na čelu skupine. Kralj je izgledao sumorno, a crne su mu obrve bile skrivene iza sunčanih naočala.

»Gdje želiš obaviti stvar?« upitao je Rhage.

»U mom uredu.«

Kada su ušli u službenu prostoriju, Wrath je zaobišao stol i sjeo za njega. Tohr ga je slijedio i stao iza njega, s desne strane. Phury i Z. smjestili su se uz svilom prekriven zid. Vishous je sjeo u jednu od polufotelja pokraj kamina i zapalio rukom motanu cigaretu.

Wrath je odmahnuo glavom.

»Rhage, stari, imamo ozbiljnih problema. Zanemario si izravnu zapovijed. Dva puta. Zatim si dovukao čovjeka u ovu kuću, iako znaš da je to zabranjeno... «

»U opasnosti je... «

Wrath je opalio šakom po stolu, koji je od snage udarca odskočio od poda.

»Stvarno ti je bolje da me trenutno ne prekidaš.«

Rhage je zaškrgutao zubima, grizući jezik i gutajući riječi. Protisnuo je izraze poštovanja kojima se inače obilato razbacivao. »Nisam te želio uvrijediti, gospodaru.«

»Kao što sam rekao, zanemario si Thorovu zapovijed, a onda dodatno pogoršao taj prijestup pojavivši se ovdje s ljudskom ženkom. Što ti je došlo? Mislim, kvragu, pa nisi idiot, usprkos tome kako se ponašaš. Ona pripada drugom svijetu, dakle za nas znači rizik od razotkrivanja. A znaš da su joj sjećanja sada već i dugoročna i traumatična. Trajno je kompromitirana.«

Rhage je osjetio kako mu se u prsima stvara potreba za režanjem koju jednostavno nije mogao suzbiti. Zvuk se razlio prostorijom poput vonja.

»Nećemo je ubiti zbog ovoga.«

»E pa vidiš, to nije tvoja odluka. Postala je moja kada si je doveo na naš teritorij.«

Rhage je iskezio očnjake.

»Onda ću otići. Otići ću s njom.«

Wrathove su obrve iskočile nad sunčane naočale.

»Ovo nije trenutak za prijetnje, brate.«

»Prijetnje? Jebeno sam ozbiljan!« Smirio se trljajući si lice i pokušavajući disati. »Slušaj, sinoć nas je zaskočilo više degrada. Dohvatili su je, pa sam barem jednoga od njih ostavio živog dok sam je pokušavao spasiti. U svoj toj zbrci izgubila je torbicu, a ako je ijedan od degrada ostao živ, znaš da ju je pronašao. Čak i da joj izbrišem pamćenje, njezina kuća nije sigurna, a neću dopustiti da je Društvo likvidira. Ako ne možemo ostati ovdje, ako je jedini način da je zaštitim taj da nestanem s njom, onda ću to i učiniti.« Wrath se namrštio.

»Razumiješ da ovime stavljaš ženku ispred Bratstva.« Rhage je izdahnuo. Isuse. Nije mislio da će do toga doći. Ali izgleda da je došlo.

Nije mogao stajati na mjestu, pa je prišao jednom od prozora koji su se protezali od poda do stropa. Vani je vidio vrtove u terasama, bazen, veliki travnjak. No nije gledao uređeni krajolik. Vidio je zaštitu koju je nudio taj kompleks. Sigurnosne svjetiljke osvjetljavale su vizuru. Kamere postavljene na stablima bilježile su svaki trenutak. Senzori kretanja nadzirali su svaki šareni list koji je padao na tlo. A kada bi se netko pokušao popeti preko zida, sačekao bi ga strujni udar od dvestočetrdeset volti.

Bilo je to najsigurnije mjesto za Mary. Bez ikakve sumnje.

»Ona mi nije bilo koja ženka«, promrmljao je. »Uzeo bih je kao šelan, kada bih mogao.«

Netko je opsovao. Čulo se nekoliko naglih udaha.

»Uopće je ne poznaješ«, istaknuo je Tohr. »I ona je čovjek.«

»Pa?«

Wrathov je glas bio dubok i odlučan.

»Rhage, stari, nemoj napustiti Bratstvo zbog ovoga. Trebamo te. Naša vrsta te treba.«

»Onda izgleda da će ostati ovdje, zar ne?« Kada je Wrath promrmljao nešto opako, Rhage se okrenuo prema njemu. »Da je Beth u opasnosti, bi li dopustio da te išta spriječi da je zaštitiš? Pa makar to bilo i Bratstvo?«

Wrath je ustao sa stolice i zaobišao stol spreman za napad. Zaustavio se kada su bili prsa o prsa.

»Moja Beth nema nikakve veze s tvojim odlukama ni sa situacijom u koju si nas sve doveo. Kontakt s ljudima mora biti ograničen i dopušten je samo na njihovu teritoriju, kao što ti dobro znaš. A u ovoj kući ne živi nitko osim braće i njihovih šelan, ako ih imaju.«

»A Butch?«

»On je jedina iznimka. I to samo zato što ga je V. sanjao.«

»Ali Mary neće ovdje ostati zauvijek.«

»Zašto to misliš? Misliš da će Društvo odustati? Misliš da će se ljudi odjednom pretvoriti u tolerantnu vrstu? Daj molim te.« Rhage je spustio glas, ali ne i pogled.

»Bolesna je, Wrath. Ima rak. Želim se brinuti za nju, i to ne samo zbog ovog sranja s degradima.« Uslijedila je duga tišina.

»Dovraga, vezao si se s njom.« Wrath je provukao ruku kroz svoju dugu kosu. »Za Boga miloga... Tek si je upoznao, brate.«

»A koliko je tebi trebalo da obilježiš Beti kao svoju.' Dvadeset četiri sata? A ne, točno, čekao si dva dana. Baš dobro da si uzeo vremena da razmisliš.«

Wrath se nasmijao preko volje.

»Baš moraš stalno uvlačiti moju šelan u priču, a?«

»Slušaj, gospodaru, Mary mi je... drugačija. Neću se pretvarati da razumijem zašto. Znam samo da mi je ona poput kucanja u prsima koje ne mogu ignorirati... Dovraga, koje ne želim ignorirati. Mogućnost da ću je ostaviti na milost i nemilost Društvu jednostavno ne dolazi u obzir. Kada je riječ o njoj, svaki moj zaštitnički instinkt poludi i to ne mogu zanemariti. Čak ni zbog Bratstva.«

Rhage je zašutio. Prošle su minute. Sati. Ili možda samo nekoliko otkucaja srca.

»Ako joj dopustim da ostane«, rekao je Wrath, »bit će to samo zato što je ti smatraš svojom družicom i samo pod uvjetom da može držati jezik za zubima. I svejedno moramo riješiti činjenicu da si prekršio izravnu Tohrovu zapovijed. Preko toga ne mogu prijeći. Moram se zbog toga obratiti Čuvardjevi.«

Rhageovo se tijelo opustilo od olakšanja.

»Prihvatit ću sve posljedice.«

»Onda će biti tako.« Wrath se vratio za stol i sjeo. »Moramo razgovarati o još nekim stvarima, braćo. Tohr, ti si na redu.« Tohrment je istupio.

»Loše vijesti. Javila nam se obitelj civila. Mladi mužjak, prošao je kroz prijelaz prije deset godina, sinoć je nestao u centru grada. Poslao sam grupnu poruku e-pošte svim civilima i upozorio ih da svi moraju biti osobito oprezni kada izlaze te da nam odmah moraju javiti ako bilo tko nestane. Osim toga, razgovarao sam s Butchem. Taj murjak je vrlo pametan čovjek. Ima li tko što protiv da ga malo uputim u naše poslove?« Uslijedilo je odmahivanje glavama, a zatim se Tohr usmjerio na Rhagea. »A sada nam ispričaj što se sinoć dogodilo u parku.«

Kada je Rhage otišao, a ona se osjećala dovoljno sigurno da stane na noge, Mary je kliznula s kreveta i provjerila vrata. Bila su zaključana i djelovala su čvrsto, pa se osjećala relativno sigurnom. Kada je s lijeve strane uočila prekidač za svjetlo, pritisnula ga je i tako osvijetlila prostoriju.

Sveta... kućo windsorska.

Na prozorima su visjele svilene zavjese u debelim crveno-zlatnim naborima. Saten i baršun resili su golem antikni stuartovski krevet, čije noge mora da su bile izrađene od čitavih debela oraha. Pod je prekrivao aubussonske tepih, a zidove ulja na platnu...

Za Boga miloga, je li ta Bogorodica s djetetom zaista Rubensova?

No sobu nisu činile samo skupe umjetnine. Bio je tu i plazma-televizor, dovoljno stereoopreme za prijenos rock koncerta, računalo koje je izgledalo kao da mu je mjesto u NASA-inu kontrolnom centru. Na podu je ležao Xbox.

Odšetala je do polica za knjige, na kojima su se kočili u kožu uvezani naslovi na stranim jezicima. S divljenjem je razgledavala tomove dok nije naišla na zbirku DVD-ova. Kakav prikaz ljudske prirode!

Kolekcionarsko izdanje svih filmova iz serije *Austin Powers. Alien 2 i Alien: Osmi putnik. Ralje. Sva tri Gola pištolja. Godzilla. Godzilla. Godzilla...* Čekaj, cijeli ostatak police bila je *Godzilla*. Prešla je na policu ispod te. *Petak trinaesti, Noć vještica, Strah u Ulici brijestova*. No, barem od toga nije imao nastavke. *Caddy-shack*. Kolekcionarsko izdanje *Zle smrti*.

Bilo je čudo da Rhage nije oslijepio od toliko pop kulture. Mary je otišla u kupaonicu i uključila svjetlo. U mramorni je pod bio ugrađen jacuzzi veličine njezina dnevnog boravka. *No to je istinsko umjetničko djelo*, pomislila je.

Čula je kako se otvaraju vrata i osjetna olakšanje kada ju je Rhage zazvao.

»Tu sam, razgledavam ti kadu.« Vratila se u spavaću sobu. »Što se dogodilo?«

»Sve je u redu.«

Jesi li siguran? poželjela je upitati. Jer izgledao je napeto i zabrinuto dok je hodao prema ormaru ugrađenom u zid. »Bez brige, možeš ostati ovdje.«

»Ali...?«

»Nema ali.«

»Rhage, što se događa?«

»Moram večeras izaći s braćom.« Vratio se bez sakoja i odveo je do kreveta, povlačeći je za sobom dok je sjedao. »Slugani, naša posluga, znaju da si ovdje. Nevjerojatno su odani i ljubazni, ne moraš ih se bojati. Fritz, on vodi kuću, uskoro će ti donijeti nešto za jelo. Ako ti bilo što zatreba, samo ga pitaj. Vratit ću se u zoru.«

»Hoću li biti ovdje zaključana dok se ne vratiš?«

Odmahnuo je glavom i ustao.

»Možeš se slobodno kretati kućom. Nitko te neće ni taknuti.« Izvadio je list papira iz kožne kutije i napisao nešto na njemu. »Ovo je moj broj mobitela. Ako me zatrebaš, nazovi me i mogu se vratiti u trenu.«

»Imaš tu negdje skriven teleporter?«

Rhage ju je pogledao i nestao. Ne nestao kao vrlo brzo klisnuo iz sobe. Nestao kao puf i nema ga.

Mary je skočila s kreveta, rukom prekrivajući usta da zadrži usklik panike. Rhageove su je ruke objumile straga.

»U trenu.«

Zgrabila ga je za zapešća i stisnula ih da bude sigurna da ne halucinira.

»To je stvarno trik.« Glas joj je bio slabašan. »Što još skrivaš u rukavu?«

»Mogu uključivati i isključivati uređaje.« Soba se zavila u tamu. »Mogu paliti svijeće.« Dvije su se upalile na komodi. »Spretan sam s bravama i takvim stvarima.«

Čula je kako se mehanizam na vratima pomiče naprijed-natrag, a zatim se ormar otvorio i zatvorio.

»E da, i znam izvesti nešto zaista sjajno s jezikom i trešnjinom peteljkom.«

Poljubio ju je u vrat i uputio se u kupaonicu. Vrata su se zatvorila, a zatim je začula tuš.

Mary je nepomično stajala na mjestu, a mozak joj je preskakao kao igla na gramofonskoj ploči. Zagledala se u zbirku DVD-ova i zaključila da ne treba samo tako odbaciti eskapizam. Naročito ako si netko tko se morao previše suočavati s čudnim stvarima, previše puta preispitati svoj odnos sa stvarnošću, previše puta... se nositi sa svime.

Kada se Rhage malo kasnije vratio u sobu, obrijan i okupan mirisom sapuna, s ručnikom oko bokova, već se bila smjestila na krevetu i gledala Austin Powers: *Goldmember*.

»Hej, to je klasik.« Nasmiješio se zagledavši se u ekran.

Potpuno je zaboravila na film dok je gledala ta široka ramena, mišiće na rukama, ručnik koji je slijedio oblik njegove stražnjice. I tetovažu. To izvijeno, opasno stvorenje bijelih očiju.

»*Blizanci, Basile, blizanci*«, rekao je Rhage sa savršenom intonacijom i u točno pogodnom trenutku.

Namignuo joj je i otišao u ormar.

Iako je slutila da joj to nije pametno, otišla je za njim i naslonila se na do vratnik, nastojeći izgledati opušteno. Rhage joj je bio okrenut

leđima dok je navlačio crne kožne hlače, bez donjeg rublja. Tetovaža se pomicala zajedno s njim dok je zakopčavao rasporek.

Ote joj se tihi uzdah. *Kakav muškarac. Vampir. Što već.*

Pogledao je preko ramena.

»Jesi li dobro?«

Zapravo je osjećala da je preplavljuju valovi vrućine.

»Mary?«

»Sve je u redu.« Spustila je pogled i s velikim zanimanjem počela proučavati zbirku cipela posloženu na podu. »Zapravo, drogirat ću samu sebe tvojom zbirkom filmova dok ne padnem u kulturnu komu.«

Kada se sagnuo da navuče čarape, vratila je pogled na njegovu kožu. Svu tu голу, glatku, zlaćanu...

»Što se tiče rasporeda spavanja«, rekao je. »Spavat ću na podu.«

Ali željela je biti s njim u tom velikom krevetu, pomislila je.

»Ne budi smiješan, Rhage. Oboje smo odrasli ljudi. A taj tvoj krevet dovoljno je velik za šestero.«

Oklijevao je.

»Dobro. Obećavam da neću hrkati.«

A da obećaš da nećeš ni držati ruke k sebi?

Navukao je crnu majicu kratkih rukava i obuo vojničke čizme. Zatim je zastao, zagledavši se u visoki metalni ormarić ugrađen u zid ormara. »Mary, zašto se ne vratiš u sobu? Treba mi malo vremena. U redu?« Zarumenjela se i okrenula.

»Oprosti, nisam ti htjela narušavati privatnost... « Uzeo ju je za ruku.

»Nije u tome stvar. Jednostavno, možda ti se neće svidjeti ono što slijedi.«

Kao da je ostalo mnogo toga čime bi je nakon svega danas mogao šokirati?

»Samo naprijed«, promrmljala je. »Učini... što već moraš.«

Rhage joj je palcem pomilovao zapešće, a zatim otvorio metalni ormarić. Izvukao je prazan crni držač s koricama i navukao preko ramena. Zatim je stavio širok opasač, nalik onima koje nose policajci, ali baš kao i držač s koricama, bio je prazan.

Pogledao ju je. A zatim počeo izvlačiti oružje.

Dva dugačka bodeža crnih oštrica koje je smjestio u korice na prsima, dršcima prema dolje. Blještavi pištolj na kojem je brzim, sigurnim pokretima provjerio spremnik s mecima, a zatim ga zataknuo za pojas. Sjajni šurikeni i mat crni spremnici s municijom koje je spremio za opasač. Još jedan manji nož koji je negdje sakrio.

S vješalice je skinuo svoj dugački kožni kaput i navukao ga, potapšavši džepove. Izvadio je još jedan pištolj iz ormarića i na brzinu ga provjerio, a zatim ga zakopao negdje u kožnim naborima. Stavio je još nekoliko šurikena u džepove kaputa. Dodao još jedan bodež.

Kada se okrenuo prema njoj, ustuknula je.

»Mary, ne gledaj me kao da sam stranac. Ovo sam još uvijek ja, ispod svega ovoga.«

Nije stala dok nije udarila u krevet. »Jesi stranac«, prošaptala je.

Lice mu se napelo, a glas mu je postao bezizražajan.

»Vratit ću se prije zore.« Otišao je bez oklijevanja.

Mary nije znala koliko je dugo sjedila i buljila u tepih. No kada je napokon podignula pogled, ustala je i dohvatila telefon.

24.

Bella je otvorila pećnicu, bacila pogled na večeru i odustala od daljnjih pokušaja. Kakav debakl.

Dohvatila je dvije krpe i izvadila mesnu štrucu. Siroto se jelo odlijepilo od rubova posude u kojoj se peklo, pocrnilo s gornje strane i dobilo raspukline zbog presušivanja. Bilo je nejestivo, prikladnije za primjenu u građevinskim radovima nego u sklopu večere. Još koji takav uradak i malo žbuke i moći će sagraditi zid oko terase koji je oduvijek željela.

Dok je bokom zatvarala vrata pećnice, bila bi se zaklela da je skupi štednjak marke Viking promatra s negodovanjem. Antipatija je bila obostrana. Kada joj je brat preuređivao farmersku kuću, nabavio joj je najbolje od svega, to je bio jedini način na koji je Rehvenge išta radio. Činjenica da se njoj više sviđala staromodna kuhinja, vrata koja su škripala i blaga ostarjelost kuće nije bila bitna. A Bože sačuvaj da se usudila nešto reći o sigurnosnim mjerama. Rehvenge joj je dopustio da se odseli samo pod uvjetom da joj kuću učini otpornom na vatru, metke i svaki oblik neželjenog ulaska, kao da je riječ o muzeju.

Ah, radosti imati brata s diktatorskim mentalitetom.

Uzela je posudu za pečenje i upravo se zaputila prema staklenim vratima koja su vodila u dvorište kada je zazvonio telefon. Dok je podizala slušalicu, nadala se da je ne zove Rehvenge.

»Halo?«

Neko je vrijeme vladala tišina. »Bella?«

»Mary! Zvala sam te danas. Pričekaj čas, moram nahraniti rakune.« Odložila je telefon na stol, odjurila u dvorište, iskrkala teret i vratila se u kuću. Ostavila je posudu u sudoperu i dohvatila slušalicu. »Kako si?«

»Bella, moram te nešto pitati.« Maryn je glas bio napet.

»Što god želiš, Mary. Što se dogodilo?« »Jesi li ti... jedna od njih?«

Bella se spustila na stolicu pokraj kuhinjskog stola.

»Misliš, jesam li drugačija od tebe?«

»Aha.«

Bella je bacila pogled na akvarij s ribicama. *U njemu sve uvijek izgleda tako mirno*, pomislila je.

»Da, Mary. Da, drugačija sam.«

Začulo se kako je Mary izdahнула, kao da je zadržavala dah. »O, hvala Bogu.«

»Nekako nisam očekivala da će ti to donijeti olakšanje.« »Ali jest. Stvarno... stvarno moram s nekim razgovarati. Tako sam zbunjena.«

»Zbunjena u vezi...« *Čekaj malo. Zašto uopće razgovaraju o tome?*
»Mary, kako si saznala za nas?«

»Rhage mi je rekao. Zapravo, i pokazao mi je.« »Hoćeš reći da ti nije izbrisao... Sjećaš ga se?« »Sada sam kod njega.« »Ti si... gdje?«

»Ovdje. U kući. S gomilom muškaraca, vampira... O Bože, ta riječ...« Ženka se nakašljala da pročisti grlo. »Ovdje sam s još otprilike pet tipova koji su isti kao i on.«

Bella je rukom prekrila usta. Nitko nije posjećivao Bratstvo. Nitko čak nije ni znao gdje braća žive. A ta je ženka čovjek.

»Mary, kako si... kako se to dogodilo?«

Kada joj je sve ispričala, Bella je ostala bez riječi.

»Halo? Bella?«

»Oprosti, samo sam... Jesi li dobro?«

»Mislim da da. Barem za sada jesam. Slušaj, moram znati. Zašto si nas spojila? Rhagea i mene?«

»Vidio te i... svidjela si mu se. Obećao mi je da ti neće nauditi, što je jedini razlog zbog kojeg sam pristala nagovoriti te da odeš na taj spoj.«

»Kada me vidio?«

»One večeri kada smo odvele Johna u centar za obuku. Ili se toga ne sjećaš?«

»Ne, ne sjećam se, ali Rhage mi je rekao da sam bila ondje. Je li John... vampir?«

»Da. Promjena mu se približava, zbog čega sam se i umiješala. Umrijet će ako netko od naše vrste ne bude uz njega kada započne prijelaz. Mora imati ženu od koje će piti.«

»Znači, one večeri kada si ga upoznala, znala si.«

»Jesam.« Bella je oprezno birala riječi. »Mary, je li ratnik dobar prema tebi? Je li... nježan s tobom?«

»Brine se za mene. Stiti me. Iako nemam pojma zašto.«

Bella je uzdahnula, pomislivši da može pretpostaviti zašto. S obzirom na ratnikovu opsjednutost ljudskom ženkom, vjerojatno se vezao s njom.

»No uskoro ću se vratiti kući«, rekla je ženka. »Ovo je samo na par dana.«

Bella nije bila sigurna u to. Mary je bila umiješana u njihov svijet mnogo dublje nego što je mislila.

Taj zadah benzina baš je neugodan, pomislio je O. dok je u mraku manevrirao minibuldožerom.

»Tako je dobro. Možemo početi«, doviknuo je U.

O. je ugasio stroj i proučio površinu koju je očistio od drveća. Pravokutnik površine nekih petnaest puta šesnaest metara pratio je tlocrt zgrade za uvjeravanje i ostavljao im prostora za rad. U. je stupio u poravnato područje i obratio se okupljenim degradima.

»Idemo početi podizati zidove. Hoću da podignete tri strane. Jednu ostavite otvorenu.« U. je nestrpljivo mahnuo rukom. »Hajde. Pokrenite se.«

Muškarci su podignuli okvire sastavljene od dvometarskih greda i počeli ih nositi. Na zvuk vozila koje se približavalo svi su zastali, iako se iz činjenice da su mu svjetla bila ugašena dalo zaključiti da je riječ o još jednom degradu. Zahvaljujući svom izvrsnom noćnom vidu, članovi Društva mogli su skakutati uokolo po mraku kao usred dana, a tkogod da se nalazio za upravljačem tog automobila i uspijevao izbjeći drveće, očito je imao jednako oštar vid.

Kada je iz karavana izašao gospodin X., O. mu je prišao.

»Sensei«, rekao je O. uz naklon. Znao da je gad cijeni iskaze poštovanja, a dizati mu živac nekako se više nije činilo zabavno kao nekada.

»Gospodine O., izgleda da napredujete.« »Pokazat ću vam što radimo.«

Morali su se nadvikivati zbog nabijanja čekića, no nije bilo potrebe da se brinu zbog buke. Nalazili su se u samom središtu parcele od trideset hektara, nekih pola sata od centra Caldwell. Sa zapadne strane zemljišta nalazila se močvara koja je služila kao jedno od poplavnih područja rijeke Hudson. Sa sjevera i istoka štitila ih je planina Big Notch, ogromna stijena u državnom vlasništvu, koja

planinarima nije baš bila mila zbog legla čegrtuša, a turistima je bila u potpunosti neprimamljiva. Bili su izloženi samo s južne strane, no zatucani seljaci koji su živjeli u raštrkanim, trulim farmerskim kućama nisu baš djelovali kao ljubitelji lutanja šumom.

»Ovo izgleda dobro«, rekao je gospodin X. »Gdje ćeš smjestiti prostore za skladištenje?«

»Ovdje.« O. je zastao na jednom dijelu zemljišta. »Materijali stižu ujutro. Trebali bismo biti spremni za primanje gostiju za jedan dan.« »Prilično si dobro to obavio, sine.« Dovraga, O. je mrzio da ga zove sine. Zaista jest. »Hvala, sensei«, rekao je.

»Otprati me do auta.« Kada su se malo odmaknuli od radova, gospodin X. je rekao: »Reci mi nešto. Imaš li mnogo kontakta s betama.« O. je dobro pazio da ne skrene pogled. »Baš i ne.«

»Jesi li u zadnje vrijeme kojega vidio?«

Zaboga, što visoki degrad smjera s tim pitanjima?

»Ne.«

»Na primjer sinoć u neko doba?«

»Ne, kao što sam rekao, ne družim se s betama.« O. se namrštio. Znao je da će, ako bude tražio objašnjenje, samo izgledati kao da se brani, ali kvragu. »O čemu je riječ?«

»Bete koje smo sinoć izgubili u parku imali su potencijala. Ne bi mi bilo drago da otkrijem da se rješavaš konkurencije.«

»Brat... «

»Da, napao ih je član Bratstva. Naravno. Zanimljivo je, doduše, da braća uvijek probodu svoje žrtve tako da se tijela dezintegriiraju. No oni bete sinoć ostavljeni su da umru. I bili su obrađeni dovoljno dobro da baš i nisu bili u stanju odgovarati na pitanja kada ih je pronašao pričuveni odred. Tako da nitko ne sazna što se dogodilo.«

»Nisam bio u tom parku i vi to znate.«

»Znam li?«

»Za Boga... «

»Pazi malo na taj jezik. I pazi što radiš.« Blijede oči gospodina X.-a stisnule su se u tanke proreze. »Znaš koga ću zvati ako ti opet bude trebalo zategnuti lanac. Sada se vrati na posao. Očekujem da se ti i ostali alfe u zoru pojavite na prijavi.«

»Mislio sam da nam tome služi e-pošta«, protisnuo je O. kroz stisnute zube.

»Ti i tvoj tim od sada ćete se prijavljivati osobno.«

Dok se karavan udaljavao, O. je gledao u noć i slušao kvrckave zvukove s gradilišta. Trebao bi siktati od srdžbe. Umjesto toga, bio je jednostavno... umoran. Zaboga, nije osjećao ni najmanje entuzijazma za svoj posao. Nije se čak ni uspijevao uzrujati zbog sranja gospodina X.-a. Ushićenja je nestalo.

Mary je bacila pogled na digitalni sat. 1.56. Od zore su je dijelili još sati i sati, a o spavanju nije bilo ni govora. Sve što bi vidjela kada bi zatvorila oči bilo je sve ono oružje koje je visjelo s Rhageova tijela.

Prevrnula se na leđa. Pomisao da bi ga mogla nikad više ne vidjeti toliko ju je uznemirivala da je odbijala previše preispitivati svoje osjećaje. Jednostavno ih je prihvaćala, loše se nosila s njima i nadala se da će uspjeti pronaći bar malo olakšanja.

Zaboga, željela se vratiti u trenutak kada je otišao. Bila bi ga čvrsto zagrlila. I održala mu strogu lekciju o tome kako mora paziti što radi iako nije znala ništa o borbi, a on je, nadala se, u tome bio majstor. Željela je samo da mu se ništa ne dogodi...

Odjednom su se vrata otključala. Kada su se otvorila, Rhageova plava kosa zasjala je pri svjetlu iz hodnika.

Mary je skočila s kreveta, jurnula preko sobe i bacila se na njega.

»O, što se....« Ruka mu je kliznula oko njezina struka i podignula je s poda, držeći je uz njegovo tijelo dok je ulazio u sobu i zatvarao vrata. Kada ju je pustio, kliznula mu je niz tijelo. »Jesi li dobro?«

Kada su joj noge dodirnule pod, vratila se u stvarnost.

»Mary?«

»Ovaj... da... da, dobro sam.« Koraknula je u stranu. Ogledala se oko sebe. Zacrvenila se do ušiju. »Samo ću... da, idem sad natrag u krevet.«

»Čekaj čas, ženko.« Rhage je skinuo kaput, korice koje je nosio preko prsa i remen. »Vraćaj se ovamo. Sviđa mi se kako me dočekuješ kada se vratim kući.«

Široko je raskrilio ruke, a ona mu je prišla, čvrsto ga stežući, osjećajući kako diše. Tijelo mu je bilo tako toplo, a mirisao je prekrasno, po svježem zraku i privlačnom, čistom znoju.

»Nisam očekivao da ćeš biti budna«, promrmljao je pomičući joj ruku gore-dolje po kralježnici.

»Nisam mogla spavati.«

»Rekao sam ti da si ovdje na sigurnom, Mary.« Prstima joj je pronašao spoj vrata i ramena i počeo ga snažno masirati.

»Dovraga, napeta si. Jesi li sigurna da si dobro?« »Dobro sam. Stvarno.« Prestao ju je masirati. »Odgovoriš li ikada iskreno na to pitanje?« »Upravo sam odgovorila.« *Manje-više*. Nastavio ju je milovati. »Hoćeš li mi nešto obećati?«

»Što?«

»Hoćeš li mi reći kada ne budeš dobro?« Glas mu je postao šaljiv. »Mislim, znam da si izdržljiva, pa nije da ću živjeti u iščekivanju tog trenutka. Nećeš se morati brinuti da će mi to biti jedina zanimacija u životu.«

Nasmijala se.

»Obećavam.«

»Držaću te za riječ.« Zatim ju je poljubio u obraz. »Čuj, namjeravao sam otići do kuhinje i potražiti nešto za jelo. Hoćeš sa mnom? U kući je mirno. Ostala braća još uvijek su vani.«

»Svakako. Samo da se presvučem.«

»Obuci moju trenirku.« Prišao je komodi i izvukao nešto mekano, crno, ogromno. »Sviđa mi se pomisao da nosiš moju odjeću.«

Dok joj je pomagao da je obuče, osmijeh mu je odisao vrlo muškim izrazom zadovoljstva. I posesivnosti.

I neka je vrag odnese ako mu nije savršeno pristajao.

Kada su završili s jelom i vratili se u njegovu sobu, Rhageu se već bilo teško koncentrirati. Brujanje je sada urlalo svom snagom, gore no ikad dotad. A bio je i totalno uspaljen, tijelo mu je toliko gorjelo da mu se činilo da će mu se krv isušiti u venama.

Mary je otišla u krevet i smjestila se, a on se na brzinu istuširao i zapitao ne bi li bilo bolje da si sam olakša napetost prije nego što se vrati u sobu. Ud mu je bio tvrd i napet do bola, a voda koja mu je klizila niz tijelo podsjećala ga je na dodir Marynih ruku na koži. Obujmio se dlanom i prisjetio kako je bilo osjetiti je kako se kreće pod njegovim ustima dok joj je zadovoljavao tajnovite dijelove. Trebalo mu je manje od minute da svrši.

Kada je bilo gotovo, od praznog je orgazma samo još više uskuhao. Činilo se da mu tijelo zna da je prava stvar u susjednoj prostoriji i da nema namjeru dopustiti da mu se odvрати pozornost.

Izašao je iz tuša uz psovku i obrisao se, a zatim se uputio prema ormaru. Moleći se da ga Fritzova temeljitost ne iznevjeri, kopao je dok nije pronašao, *hvala ti, Bože*, pidžamu koju nikada dotad nije obukao. Uvukao se u nju i nabacio još i pripadajući ogrtač, da se nađe.

Rhage se namrštió. Imao je osjećaj da je odjenuo pola ormara. No u tome je i bila poanta.

»Je li ti toplo u sobi?« upita je isključujući svjetiljku.

»Savršeno je.«

Njemu se osobno činilo da je u prokletim tropima. A temperatura je rasla kako se približavao krevetu i sjedao na suprotnu stranu od nje.

»Čuj, Mary, za nekih sat vremena, oko petnaest do pet, čut ćeš kako se kapci zatvaraju preko dana. Klize na vodilicama i sjedaju na prozore. Zvuk nije preglasan, ali ne želim da se preplašiš.«

»Hvala.«

Rhage je legao preko pokrivača i prekrižio noge na gležnjevima. Sve ga je iritiralo, topla soba, pidžama, ogrtač. Sada je znao kako se pokloni osjećaju onako zamotani u papir i vrpce: nemirno.

»I inače spavaš u svemu tome?« upitala je.

»Apsolutno.«

»Zašto je onda na ogrtaču još uvijek etiketa?« »Tako da znam koje je marke ako poželim kupiti još jedan.« Okrenuo se na bok, leđima prema njoj. Ponovno se okrenuo na leđa i opet zagledao u strop. Minutu poslije pokušao je ležati na trbuhu. »Rhage.« Glas joj je bio predivan u polutamnoj tišini. »Molim?«

»Inače spavaš gol, zar ne?« »Ono... obično da.«

»Gle, slobodno skini odjeću. Neće mi smetati.« »Nisam želio da ti bude... neugodno.«

»Neugodno mi je od toga što se toliko bacakaš na svojoj polovici. Osjećam se kao da sam na trampolinu.«

Bio bi se nasmijao na njezin razuman ton, no vruća pumpa između nogu oduzela mu je smisao za humor.

Dođavola! Ako je mislio sve držati pod kontrolom, zacijelo je poludio. Toliko ju je želio da je bilo potpuno svejedno što je ili nije

navukao na sebe. S mogućim izuzetkom željeznog oklopa.

Pazeći da joj stalno bude okrenut leđima, ustao je i svukao se. Uz malo se petljanja uspio uvući pod pokrivače ne pokazavši joj što mu smjera prednjica. Nije bilo potrebno da zna za tu monstruožnu erekciju.

Okrenuo joj se leđima, ležeći na boku. »Mogu li je dodirnuti?« upitala je.

Erekcija mu se trznula, kao da se dobrovoljno javlja da bude ona.. »Što to?«

»Tetovažu. Rado bih je... dodirnula.«

Zaboga, bila mu je tako blizu, a taj njezin glas, taj sladak, prekrasan glas, bio je čaroban. No zbog brujanja koje mu je strujalo tijelom činilo mu se da u trbuhu nosi miješalicu za beton. Kada nije odgovorio, promrmljala je:

»Nije važno. Nisam... «

»Ne. Samo... « Sranje. Mrzio je čuti tu distancu u njezinu glas. »Mary, u redu je. Učini što god želiš.«

Čuo je trenje plahti o plahte. Osjetio kako se madrac malo pomaknuo. A zatim su mu vršci njezinih prstiju dodirnuli rame. Nastojao je prikriti trzaj što je bolje mogao.

»Gdje si je dao napraviti?« prošaptala je, ocrtavajući obrube kletve. »Detalji su nevjerovatni.«

Čitavo mu se tijelo napelo. Jasno je osjećao koji dio zvijeri dodiruje. Upravo joj prstom prelazi preko lijeve prednje noge. Znao je jer je i sam osjećao trnce u odgovarajućem udu.

Rhage je zatvorio oči, uhvaćen u zamku između užitka što osjeća njezin dodir i spoznaje da izaziva vraga. Vibracije, vatra, sve se to uzdizalo, dozvano iz njegova najtamnijeg, najdestruktivnijeg središta.

Udahnuo je kroz stisnute zube kada je pomilovala bok zvijeri.

»Koža ti je tako meka« govorila je povlačeći dlanom duž kralježnice.

Ukočen na mjestu, bez daha, molio se da zadrži kontrolu.

»I... no dobro.« Odmaknula se. »Mislím da je prekrasna.«

Bacio se na nju prije nego što je uopće shvatio da se pomaknuo. I nipošto nije bio džentlmen. Gurnuo joj je bedro između nogu, prikovao joj ruke iznad glave i ustima pronašao njezina. Kada se

izvila prema njemu, dohvatio joj je spavaćicu i snažno je povukao prema gore. Uzet će je. Upravo sada, u svom krevetu, baš kao što je želio.

I bit će savršena.

Bedra su joj se rastvorila pred njim, nudeći se, a ona ga je poticala da nastavi, izgovarajući njegovo ime uz promuklo stenjanje. Od toga je zvuka u nutrini osjetio snažno potresanje od kojega mu se zacrnilo pred očima, a ruke i noge su mu protrnule. Od stapanja s njom potpuno se izgubio, lišen neopipljivog poklopca civiliziranosti koji mu je sputavao instinkte. Bio je sirov, divlji i...

Na rubu vatrene implozije koja je označavala buđenje kletve.

Strava mu je pružila snagu koja mu je trebala da odskoči s nje i otetura na drugi kraj sobe. Zabio se u nešto. U zid.

»Rhage!«

Klonuo je na pod i prekrivio lice drhtavim rukama, znajući da su mu oči bijele. Tijelo mu se toliko treslo da je riječi izgovarao u valovima.

»Poludio sam... Ovo je... Sranje, ne mogu... Moram se držati podalje od tebe.«

»Zašto? Ne želim da prestaneš... «

Govorio je ne obazirući se na njezine riječi.

»Tako te želim, Mary. Tako jebeno... žudim za tobom, ali ne mogu te imati. Ne mogu... te uzeti.«

»Rhage«, viknula je, kao da želi prodrijeti do njega. »Zašto ne?« »Ne želiš me. Vjeruj mi, zaista me ne želiš na taj način.«

»Vraga te ne želim.«

Nije joj želio reći da samo što se nije pretvorio u zvijer. Zato je odlučio da će joj se radije zgaditi nego da je uplaši.

»Samo sam ovaj tjedan imao osam različitih ženki.«

Usljedila je dugačka tišina. »Isuse... Bože.«

»Ne želim ti lagati. Nikad. Zato ću biti vrlo jasan. U mom je životu bilo puno seksa bez obaveza. Bio sam s nebrojeno mnogo ženki, a ni do jedne od njih mi nije bilo stalo. Ne želim da misliš da bih te ikada iskoristio na takav način.«

Sada, kada mu se činilo da su mu zjenice ponovno crne, podignuo je pogled prema njoj.

»Reci mi da prakticiraš siguran seks«, rekla je.

»Kada ženke to traže, praktiram.«

Oči su joj bljesnule.

»A kada ne traže?«

»Ne bih od njih mogao dobiti ni običnu prehladu, a kamoli HIV ili hepatitis ili bilo koju spolnu bolest. A nisam ni prijenosnik takvih bolesti. Ljudski virusi ne djeluju na nas.«

Navukla je plahte do ramena.

»Kako znaš da ne ostaju trudne? Ili ljudi i vampiri ne mogu... «
»Polutani su rijetki, ali događa se. No meni je vrlo jasno vidljivo kada su ženke plodne. Mogu to nanjušiti. Kada jesu, ili su samo blizu, ne seksam se s njima, čak ni uz zaštitu. Moja djeca, kada ih budem imao, rodit će se u sigurnosti moga svijeta. I voljet ću njihovu majku.«

Maryne su oči kliznule u stranu i poprimile fiksiran, progonjen izraz. Podignuo je pogled da vidi što gleda. Bila je to slika Bogorodice s djetetom iznad komode.

»Drago mi je što si mi rekao«, rekla je napokon. »Ali zašto to moraš raditi s nepoznatima? Zašto ne možeš biti s nekim koga... Zapravo, nemoj mi odgovoriti na to. Ne tiče me se.«

»Radije bih bio s tobom, Mary. Ne biti u tebi mi je... mučenje. Želim te toliko da jedva to mogu podnijeti.« Izdahnuo je.

»No možeš li mi zaista iskreno reći da me sada želiš? Iako... kvragu, čak i da me želiš, to nije sve. Način na koji mi se uvlačiš u glavu, kao što sam ti već rekao. Bojim se da ću izgubiti kontrolu. Utječeš na mene drugačije od ostalih ženki.«

Usljedila je još jedna dugačka tišina. Mary je bila ta koja ju je prekinula.

»Reci mi ponovno koliko si jadan zato što ne spavamo zajedno«, suho je rekla.

»Neopisivo sam jadan. Boli me. Stalno mi je dignut. Ne mogu se koncentrirati i živčan sam.«

»Dobro.« Malo se nasmijala. »Čovjee, baš sam kučka, zar ne?« »Ni najmanje.«

U sobi je zavladao tišina. Nakon nekog je vremena legao i sklupčao se na boku, naslonivši glavu na ruku. Uzdahnula je. »Ne očekujem da sad spavaš na podu.« »Bolje je ovako.«

»Za Boga miloga, Rhage, dolazi ovamo.« Glas mu se produbio do tihog režanja.

»Ako se vratim u taj krevet, nema šanse da ti neću krenuti ravno na to slatko mjesto između nogu. A ovaj se put neću ograničiti samo na ruke i jezik. Vratit ćemo se onamo gdje smo bili. Moje tijelo nad tvojim, kako svakim centimetrom žudi da prodre u tebe.«

Osjetio je slantan miris njezina uzbuđenja, a zrak između njih nabio se seksom. Tijelo mu se ponovno pretvorilo u napetu žicu.

»Mary, bolje da odem. Vratit ću se kad zaspiš.«

Izašao je iz sobe prije nego što je stigla izgovoriti i riječ. Kada su se vrata zatvorila za njim, naslonio se na zid u hodniku. Bilo mu je bolje izvan sobe. Tako mu je bilo teže osjetiti njezin miris.

Začuo je smijeh i ugledao Phuryja kako dolazi niz hodnik.

»Izgledaš napeto, Hollywood. A i stvarno jebeno golo.« Rhage se pokrio rukama. »I kako to podnosiš?«

Brat se zaustavio, mahnuvši šalicom tople jabukovače koju je nosio.

»Kako što podnosim?«

»Celibat.«

»Nemoj mi reći da te ženka ne želi?« »Nije u tome problem.«

»Što onda radiš tu u hodniku u stavu mirno?« »Pa... ne želim je ozlijediti.« Phury je djelovao zatečeno.

»Velik si momak, no nikada nisi ozlijedio ženku. Barem ne koliko ja znam.«

»Ma ne, nego... Toliko je želim da sam... Na rubu sam, stari.«

Phuryjeve su se žute oči stisnule.

»Govoriš o zvijeri?«

Rhage je odvratio pogled.

»Da.«

Brat je sumorno zazviždao.

»E pa... kvragu, moraš se pobrinuti za sebe. Ako želiš pokazati poštovanje prema njoj, to je u redu. Ali drži se pod kontrolom, inače ćeš je zaista ozlijediti, razumiješ me? Namlati nekoga, povali neku drugu ženku ako moraš, ali pazi da ostaneš miran. A ako ti zatreba

koja crvena cigareta, obrati se meni. Dat ću ti par komada, nema problema.«

Rhage je duboko udahnuo.

»Za sada ću ti se zahvaliti na cigaretama. No možeš mi posuditi trenirku i tenisice? Pokušat ću se iscrpiti trčanjem.« Phury ga je pljesnuo po leđima. »Samo dođi, brate. Čuvam ti guzicu.«

25.

Dok je popodneвно svjetlo polako iščezavalo iz šume, O. je buldožerom krenuo unatrag, izbjegavajući hrpu zemlje koju je njime iskopao.

»Jesi li spreman za cijevi?« doviknuo je U. »Da. Spusti jednu. Da vidimo kako to izgleda.«

Rebrasta kompozitna kanalizacijska cijev promjera otprilike jednog metra i duljine dva metra spuštена je u rupu tako da je stajala uspravno. Savršeno je pristajala.

»Ubacimo još i druge dvije«, rekao je O.

Dvadeset minuta kasnije tri su cijevi stajale poredane jedna uz drugu. O. je buldožerom zatrpao rupu zemljom dok su ih druga dva degrada držala na mjestu.

»Izgleda dobro«, rekao je U. obilazeći cijevi. »Bome izgleda dobro. Ali kako ćemo spremati civile unutra i izvlačiti ih van?«

»Sigurnosna užad.« O. je ugasio buldožer i približivši se cijevima povirio u jednu od njih. »Za sportsko penjanje. Kupuje se u trgovini sportskom opremom. Dovoljno smo snažni da podignemo civile čak i ako su opušteni kao vreća, a bit će drogirani, previše izmučeni od bolova ili suviše iscrpljeni da bi se previše opirali.«

»Ovo je bila sjajna ideja«, primijeti »kako ih spriječiti da pobjegnu?«

»Poklopci će biti izrađeni od metalne rešetke s utegom u sredini.«

O. je podignuo pogled prema modrom nebu.

»Što misliš, koliko će nam još trebati da postavimo krov?«

»Sad ćemo podignuti zadnji zid. Onda još samo moramo podignuti krovne grede i ugraditi stropne prozore. Postavljanje krovnih panela neće predugo trajati, a daske su već postavljene na tri zida koja imamo. Premjestit ću alat ovamo, nabaviti stol i sutra navečer krećemo u akciju.«

»Do tada ćemo imati kapke za stropne prozore?«

»Da. One pomične, pa ćemo ih moći podizati i spuštati.«

Čovječe, kako će to biti korisno. Malo sunčeve svjetlosti najbolji je pomoćnik svakom degradu. Dovoljno je da osvijetli prostor i, puf, nema više vampirskih ostataka.

O. je glavom pokazao prema kamionetu.

»Vratit ću buldožer u agenciju. Je li ti potrebno nešto iz grada?« »Ne. Ništa nam ne treba.«

Vožnja do Caldwellella sa strojem utovarenim u F-150 trebala je O.-u proći u dobrom raspoloženju. Gradnja je dobro napredovala. Eskadron ga je prihvatio kao vođu. Gospodin X nije ponovno spomenuo bete. Umjesto toga osjećao se jednostavno... mrtvim. Zar to nije dozlaboga ironično za nekog tko već tri godine nije među živima? Bio mu je poznat taj osjećaj.

U Sioux Cityju, prije nego što je postao degrad, mrzio je svoj život. Provukao se kroz srednju školu, a nije bilo novca da ga se pošalje čak ni u lokalnu višu školu, pa su mu mogućnosti za posao bile ograničene. Posao izbacivača odgovarao je njegovim tjelesnim proporcijama i onoj pokvarenoj crti u njemu, ali bio je samo donekle zabavan: pijanci se obično nisu odupirali, a mlaćenje ljudi u nesvijesti nije bilo ništa zanimljivije od mlaćenja krava.

Jedna je dobra stvar bila ta što je upoznao Jennifer. Ona ga je spasila od zatupljujuće dosade i zbog toga ju je obožavao. Bila je oličenje drame, uzbuđenja i nepredvidivosti na pustopoljini života. A kad god bi ga uhvatio jedan od njegovih napada bijesa, odgovarala mu je istom mjerom, iako je bila manja i lakše bi prokrvarila od njega. Nije nikad uspio shvatiti je li mu uzvraćala udarce zato što je bila preglupa da bi shvatila da će na kraju uvijek on odnijeti pobjedu ili zato što se bila naviknula da je otac mlati. Kako god bilo, iz gluposti ili iz navike, trpio bi sve za što je bila sposobna, a zatim bi je pretukao. Trenuci u kojima ju je njegovao nakon što se bijes stišao bili su najnježniji trenuci njegova života.

Ali baš kao i svemu dobrom u životu, i priči s njom došao je kraj. Bože, kako mu je nedostajala. Ona je bila jedina koja je shvaćala kako ljubav i mržnja rame uz rame pokreću stijenke njegova srca, jedina koja se mogla nositi s to dvoje istodobno. Pomisao na njezinu dugu, tamnu kosu i vitko tijelo izazvala je u njemu takvu čežnju da ju je skoro mogao osjetiti pokraj sebe.

Kada je stigao u Caldwell, sjetio se prostitutke koju je kupio neko jutro. Na kraju mu je pružila ono što mu je bilo potrebno, ali je u zamjenu za to dala svoj život. I dok se sada vozio ulicama, pogledom je pretraživao pločnike i tražio nekog tko bi mu poslužio da

se ispuše. Nažalost, u trgovini ljudskim mesom bilo je teže naići na brinete nego na plavuše. Možda bi mogao kupiti periku i reći kurvama da je stave.

Pomislio je na sve ljude koje je ubio. Prvu je osobu ubio u samoobrani. Druga je bila pogreška. Kod treće je bila riječ o hladnokrvnom ubojstvu. Drugim riječima, do trenutka kada je stigao na

Istočnu obalu bježeći pred zakonom, već bio naučio ponešto o smrti.

Tada, neposredno nakon Jenniferine smrti, bol koju je nosio u grudima bila je kao živo biće, bijesni pas koji je morao protegnuti noge prije nego što ga uništi. Ulazak u Društvo bio je čudo. Spasio ga je od bolnog osjećaja da nikamo ne pripada, dao mu cilj i svrhu, kao i odušak za agoniju koju je osjećao.

Ali sada su nekako sve te prednosti nestale, a on je osjećao prazninu. Baš kao prije pet godina u Sioux Cityju, neposredno prije nego što je naletio na Jennifer.

Pa, gotovo isto, pomislio je dok se približavao agenciji za iznajmljivanje opreme.

Tada je još uvijek bio živ.

»Jesi li izašla iz kade?«

Mary se nasmijala, premjestila telefon na drugo uho i zaronila dublje među jastuke. Bilo je malo iza četiri sata poslijepodne. »Da, Rhage.«

Nije se mogla sjetiti je li ikada imala prilike uživati u takvom luksuzu. Dugo je spavala. Obroci su joj dostavljani zajedno s knjigama i časopisima. Namakala se u jacuzziu.

Osjećala se kao da je u wellness-centru. Točnije, u wellness-centru u kojem je telefon cijelo vrijeme zvonio. Nije ni pokušavala izbrojiti koliko ju je puta nazvao.

»Je li ti Fritz donio što sam mu rekao?«

»Kako je pronašao tako svježije jagode u listopadu?«

»Imamo mi svoje načine.«

»A cvijeće je prekrasno.« Skrenula je pogled na velik buket ruža, naprstaka, kokotića i tulipana. Proljeće i ljeto u kristalnoj vazi. »Hvala ti.«

»Drago mi je da ti se sviđa. Da sam barem mogao izaći i sam ga odabrati. Uživao bih dok bih ti tražio samo one najsavršenije cvjetove. Želio sam da budu jarkih boja i da lijepo mirišu.«

»Zadatak je obavljen.«

U pozadini su se začuli muški glasovi. Rhageov se glas prigušio. »Hej, murjače, mogu li otići u tvoju spavaću sobu? Treba mi malo privatnosti.«

Odgovor je bio prigušen, a zatim je začula zatvaranje vrata.

»Evo me«, rekao je Rhage otežući promuklim glasom. »Jesi li u krevetu?«

Tijelo joj je proželo uzbuđenje i val topline. »Da.«

»Nedostaješ mi.«

Otvorila je usta. Iz njih nije izašao nikakav zvuk. »Jesi li još tamo, Mary?« Kada je uzdahnula, rekao je: »To ne zvuči dobro. Je li ti to bilo previše?«

Samo sam ovaj tjedan imao osam različitih ženki.

O, Bože. Nije se željela zaljubiti u njega. Nije si to mogla dopustiti.

»Mary?«

»Samo mi... nemoj govoriti takve stvari.« »To je ono što osjećam.«

Nije odgovorila. Što mu je uopće mogla reći? Da i ona osjeća isto? Da joj nedostaje iako je cijeli dan razgovarala s njim svakih sat vremena? To je doduše bila istina, ali ne i nešto zbog čega je bila sretna. Bio je jednostavno previše prekrasan... I dovraga, i sam Wilt Chamberlain bio bi mu pozavidio na dugačkom popisu ljubavnih osvajanja. Dakle, čak i da je savršeno zdrava, on bi bio jamstvo katastrofe. A ako se situaciji pridoda ono što ju je čekalo kada je bila riječ o njezinu zdravlju?

Bilo je jednostavno apsurdno emocionalno se vezati uz njega.

Tišina se rastegnula, pa je opsovao.

»Večeras nas čeka puno posla. Ne znam kada ću se vratiti, ali znaš gdje me možeš naći ako me zatrebaš.«

Kada se telefonska veza prekinula, osjećala se jednostavno užasno. I znala je da sva ona uvjerenja o tome da mora zadržati distancu nisu baš polučila uspjeh.

26.

Rhage je vojničkom čizmom bijesno udario o tlo i osvrnuo se po šumi. Ništa. Ni traga ni glasa od degrada. Ništa nije upućivalo na to da je itko godinama prošao kroz to tiho šumsko područje. Isto se dogodilo na drugim parcelama koje su posjetili.

»Kog vruga radimo ovdje?« promrmlijao je.

Već je znao jebeni odgovor. Tohr je noć prije naletio na degrada na izoliranom dijelu ceste 22. Ubojica je umaknuo u šumu na motoru, ali je pritom izgubio vrlo koristan papirić: popis velikih zemljišnih parcela koje su se nudile na prodaju na rubovima Caldwellella.

Danas su Butch i V. pretražili podatke o svim nekretninama prodanima tijekom zadnjih dvanaest mjeseci u gradu i okolnim mjestima. Pokazalo se da je prodano oko pedeset zemljišta u ruralnim područjima. Rhage i V. dosad su posjetili njih pet, a blizanci su radili isto na ostalim zemljištima. Butch je u međuvremenu bio u Rupi i analizirao izvješća s terena, izrađivao kartu i tražio neki obrazac. Potrajat će nekoliko noći dok se ne obiđu sve parcele jer su i dalje morali obavljati i ophodnje. Trebalo je nadzirati i Marynu kuću.

Rhage je hodao oko šume, nadajući se da su neke od sjena degradi. Već je počeo mrziti grane stabala. Samo su ga izazivale tim njihanjem na vjetru.

»Gdje li su ti gadovi?«

»Polako, Hollywood.« V. je zagladio kozju bradicu i povukao kapu Red Soxa. »Čovječe, noćas si baš hiperaktivan.«

To baš i nije bila prava riječ. Osjećao je da bi mogao iskočiti iz kože. Nadao se da će mu pomoći ako se tijekom dana bude držao podalje od Mary i računao s tim da će večeras biti borbe. Pretpostavljao je i da će ga iscrpljenost zbog nedostatka sna malčice smiriti.

E pa, ništa od toga svega. Njegova želja za Mary prerastala je u očaj za koji se više nije činilo da ima ikakve veze s boravkom u njezinoj blizini. Nisu pronašli nijednog degrada. A skoro četrdeset i osam sati bez spavanja samo ga je činilo još agresivnijim.

Što je još gore, već je bilo tri izjutra. Činilo se da neće biti ništa od borbe koja bi mu donijela tako očajnički potreban odušak. *Dovraga...*

»Rhage.« V. je rukom u rukavici mahao po zraku. »Jesi li uopće prisutan, brate?«

»Oprosti, što?« Protrljao je oči. Lice. Bicepse. Koža ga je tako svrbjela da mu se činilo kao da ga napadaju mravi. »Ti si zbilja gotov.« »Ne, sve je u redu... « »Pa što onda radiš s rukama?«

Rhage je spustio ruke. A zatim počeo masirati bedra. »Moramo te odvesti u One Eye«, blago je rekao V. »Pucaš po šavovima. Treba ti seks.« »Zajebi to.«

»Phury mi je rekao kako te našao vani u hodniku.« »Vi ste prava gomila baba.«

»Ako nećeš poševiti svoju ženku, a nema izgleda za borbu, što ti drugo preostaje?«

Pokušavao je opustiti ramena i vrat.

»Inače ne ide tako. Upravo sam doživio promjenu. Mislim, ne bi se trebala ponovno pojavljivati... «

»Misliti je drek znati. Nisi dobro, brate. A znaš što moraš napraviti da bi to popravio, zar ne?«

Kada je Mary začula otvaranje vrata, probudila se s osjećajem pijane dezorijentiranosti. Kvragu, opet je imala noćnu groznicu. »Rhage?« promrmljala je. »Da, ja sam.«

Pomislila je da mu glas zvuči grozno. Ostavio je vrata sobe otvorena pa se vjerojatno nije namjeravao dugo zadržavati. Možda je još uvijek ljut na nju zbog onog zadnjeg telefonskog poziva.

Iz ormara se začulo pomicanje metala i šuštanje tkanine, kao da oblači čistu košulju. Kada je izašao, odmah je krenuo natrag prema hodniku dok mu je dugački kaput lepršao za njim. Pomisao da će otići bez riječi pozdrava bila joj je nekako šokantna.

Kada je primio kvaku, zastao je. Svjetlo iz hodnika obasjalo mu je svijetlu kosu i široka ramena. Lice mu je bilo profilom okrenuto prema njoj i skriveno u tami.

»Kamo ideš?« upitala je pridigavši se.

Usljedila je duga tišina.

»Van.«

Pitala se zašto izgleda tako skrušeno. Nije joj trebala dadilja. Ako je imao nešto što mora obaviti...

Ah... da. Žene. Išao je u potragu za ženama.

Unutrašnjost grudi pretvorila joj se u hladnu, vlažnu jamu, pogotovo kada je pogledala buket cvijeća koji joj je dao. Bože, od same pomisli na to da njegove ruke dodiruju nekoga drugoga onako kako je znala da mogu osjetila je mučninu.

»Mary... žao mi je.«

Nakašljala se da pročisti grlo.

»Ne mora ti biti. Između nas nema ništa, pa ne očekujem da ćeš zbog mene mijenjati navike.«

»A da, naravno. Oprosti. Ovisnost.«

Usljedila je duga tišina.

»Mary... Da postoji neki drugi način. ...«

»Za što?« Odmahnula je rukom. »Nemoj odgovoriti na to."

»Mary... «

»Nemoj, Rhage. To me se ne tiče. Samo idi.« »Imat ću uključen mobitel ako... « »Da. Sigurno ću te zvati.«

Na sekundu se zagledao u nju. A zatim je njegova crna sjenka nestala kroz vrata.

Table of Contents

RJEČNIK POJMOVA TE VLASTITIH IMENA I NAZIVA

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.